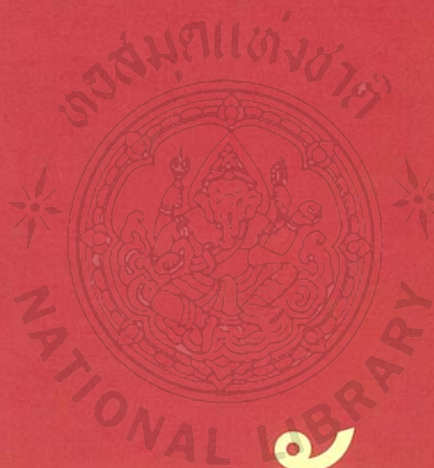
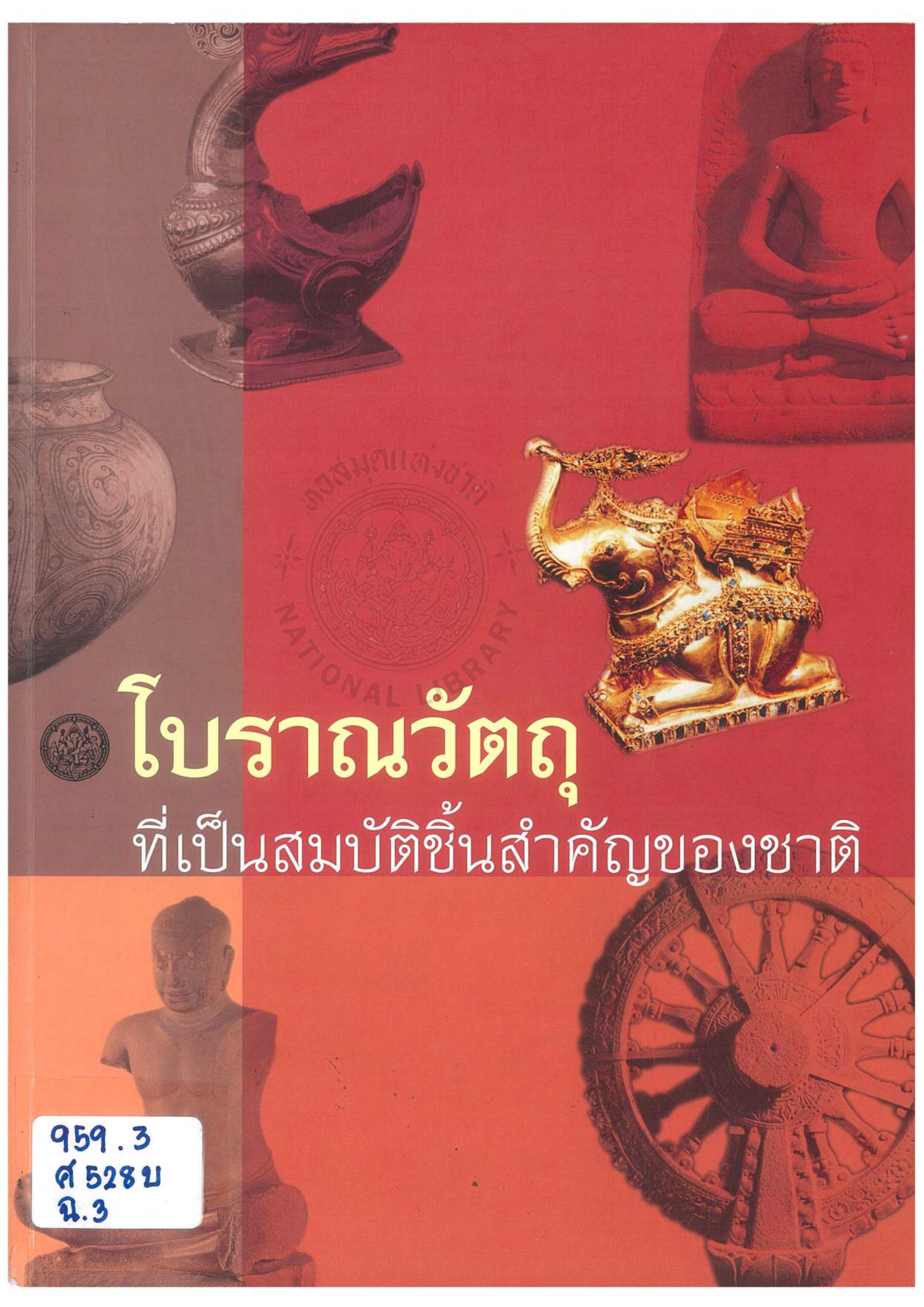

โบราณวัตถุ

ที่เป็นสมบัติชิ้นสำคัญของชาติ

959.3
ศ 528บ
ฉ.3

โบราณวัตถุที่เป็นสมบัติชิ้นสำคัญของชาติ

สำนักพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ กรมศิลปากร
กระทรวงวัฒนธรรม

โบราณวัตถุที่เป็นสมบัติขึ้นสำคัญของชาติ

สำนักพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ

กรมศิลปากร กระทรวงวัฒนธรรม

พิมพ์ครั้งที่ ๑ พ.ศ. ๒๕๔๗ จำนวน ๒,๐๐๐ เล่ม

ISBN 974-425-034-8

ที่ปรึกษา

อธิบดีกรมศิลปากร

(นายอารักษ์ สังหิตกุล)

รองอธิบดีกรมศิลปากร

(นายสดี แดงเอียด)

รองอธิบดีกรมศิลปากร

(นายสมบัติ แก้วสุจริต)

รองอธิบดีกรมศิลปากร

(นางสมศรี เอี่ยมธรรม)

ผู้อำนวยการสำนักพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ

(นางสมลักษณ์ เจริญพจน์)

คณะทำงาน

นางณัฐภัทร จันทวิช

นางวิสันธิ์ โพธิ์สุนทร

นางประพิศ พงศ์มาศ

นายปราโมทย์ กำทรัพย์

นางพัชนี จันทรสภา

นายสมชาย วรศาสตร์

นางสาวเมธินี จิระวัฒนา

นายสมเจตน์ สิบเจริญ

นายทรงศักดิ์ ปานขาว

นางภัทธร สิบเสด็จตระกูล

ตรวจแก้ไข

ผู้เชี่ยวชาญพิเศษด้านโบราณคดีและพิพิธภัณฑสถาน (นายพิเศษ เลียจันทรพงษ์)

ศิลปกรรม

นางอัจฉราวดี สุดประเสริฐ

นายสรณะ สร้อยน้ำ

พิมพ์ที่

บริษัท อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

๖๕/๑๖ ถนนชัยพฤกษ์ เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ ๑๐๑๗๐

โทร. ๐ ๒๘๘๒-๑๐๑๐, ๐ ๒๘๒๒-๕๐๐๐

โทรสาร ๐ ๒๘๓๓-๒๗๔๒, ๐ ๒๘๓๔-๑๓๘๕

E-Mail : info@amarin.co.th Homepage : <http://www.amarin.co.th>

คำนำ

โบราณวัตถุ ศิลปวัตถุที่จัดแสดงในพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ เป็นหลักฐานอันแสดงถึงความรุ่งเรืองของชาติ ที่บรรพชนไทยได้สั่งสมสืบต่อมาจนถึงปัจจุบัน ที่มาของโบราณวัตถุ หรือศิลปวัตถุที่จัดแสดงในพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ ดังกล่าวล้วนสะท้อนถึงความรุ่งเรืองแห่งท้องถิ่นอันเป็นที่มาแห่งโบราณวัตถุนั้น และยังมีความสำคัญในระดับชาติในฐานะ ตัวแทนความเป็นอารยประเทศ

กรมศิลปากร จัดทำหนังสือโบราณวัตถุที่เป็นสมบัติชิ้นสำคัญของชาติ ด้วยตระหนักถึงความสำคัญของโบราณวัตถุที่จัดแสดงในพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติทั่วราชอาณาจักรดังที่ได้กล่าวมา โดยได้ดำเนินการพิจารณาคัดเลือกจัดลำดับ ความสำคัญโบราณวัตถุที่มีความงาม โดดเด่นด้วยฝีมือช่าง คุณค่าทางวิชาการแห่งโบราณวัตถุนั้นในเชิงประวัติศาสตร์ โบราณคดี ศิลปวัฒนธรรม ประเพณี และภูมิปัญญาแห่งบรรพชน อันนำไปสู่ความภาคภูมิใจในความเป็นชาติที่มีอารยธรรมสืบทอดมาเป็นเวลายาวนาน จำนวน ๖๙ รายการ และจัดพิมพ์เผยแพร่แก่สาธารณชน โดยโบราณวัตถุ ดังกล่าวจัดแสดงในพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ และจะไม่มีโอกาสเคลื่อนย้ายไปจัดแสดง ณ สถานที่อื่นโดยไม่มีเหตุอันควร เพื่อสาธารณชนผู้สนใจจะได้รับโอกาสในการชื่นชมสมบัติแห่งวัฒนธรรมนั้น

กรมศิลปากรหวังเป็นอย่างยิ่งว่า หนังสือโบราณวัตถุที่เป็นสมบัติชิ้นสำคัญของชาติ จะเป็นสื่อนำไปสู่การเสริมสร้างจิตสำนึกในการร่วมกันอนุรักษ์สมบัติทางศิลปวัฒนธรรมของชาติเหล่านีไว้ให้คงอยู่สืบไป

(นายอารักษ์ สังหิตกุล)

อธิบดีกรมศิลปากร

สารบัญ

หน้า

คำนำ

๗

โบราณวัตถุที่เป็นสมบัติขึ้นสำคัญของชาติ

๑๒

ก่อนประวัติศาสตร์ (ประมาณ ๓,๐๐๐ - ๑,๘๐๐ ปีมาแล้ว)

โบราณวัตถุลำดับที่ ๑	กระบวย	๒๐
โบราณวัตถุลำดับที่ ๒	ใบหอก	๒๒
โบราณวัตถุลำดับที่ ๓	เครื่องมือเหล็ก	๒๔
โบราณวัตถุลำดับที่ ๔	ภาชนะดินเผาลายเขียนสี	๒๖
โบราณวัตถุลำดับที่ ๕	ภาชนะดินเผาลายเขียนสี	๒๘
โบราณวัตถุลำดับที่ ๖	ภาชนะดินเผาลายเขียนสี	๓๐
โบราณวัตถุลำดับที่ ๗	ภาชนะดินเผาลายเขียนสี	๓๒

ทวารวดี (พุทธศตวรรษที่ ๑๐ - ๑๖)

โบราณวัตถุลำดับที่ ๘	แผ่นดินเผาภาพพระสงฆ์อุปัชฌาย์	๓๔
โบราณวัตถุลำดับที่ ๙	พระพุทธรูปปางสมาธิ	๓๖
โบราณวัตถุลำดับที่ ๑๐	ธรรมจักร	๓๘
โบราณวัตถุลำดับที่ ๑๑	แท่นรองรับธรรมจักร	๔๐
โบราณวัตถุลำดับที่ ๑๒	เสารธรรมจักร	๔๒
โบราณวัตถุลำดับที่ ๑๓	ฐานรองรับธรรมจักร	๔๔
โบราณวัตถุลำดับที่ ๑๔	ส่วนองค์ระฆังของสถูป	๔๖
โบราณวัตถุลำดับที่ ๑๕	พระพิมพ์ภาพพระพุทธรูปปางสมาธิ	๔๘
โบราณวัตถุลำดับที่ ๑๖	พระพุทธรูปปางสมาธิ	๕๐
โบราณวัตถุลำดับที่ ๑๗	ธรรมจักร	๕๒
โบราณวัตถุลำดับที่ ๑๘	อรรณวนาริศวร	๕๔
โบราณวัตถุลำดับที่ ๑๙	แผ่นหินจำหลักภาพพระพุทธรูปปางสมาธิ	๕๖
โบราณวัตถุลำดับที่ ๒๐	ใบเสมา	๕๘
โบราณวัตถุลำดับที่ ๒๑	เศียรพระพุทธรูป	๖๐

ศรีวิชัย (พุทธศตวรรษที่ ๑๓ - ๑๘)

โบราณวัตถุลำดับที่ ๒๒	พระโพธิสัตว์อวโลกิเตศวร	๖๒
โบราณวัตถุลำดับที่ ๒๓	พระวิษณุ	๖๔
โบราณวัตถุลำดับที่ ๒๔	พระโพธิสัตว์ปัทมปาณี (พระโพธิสัตว์อวโลกิเตศวร)	๖๖
โบราณวัตถุลำดับที่ ๒๕	พระพุทธรูปแสดงภูมิสถาปนาภายใต้พวงพานาค	๖๘

เทวรูปปูนเกา (พุทธศตวรรษที่ ๑๑ - ๑๒)

โบราณวัตถุลำดับที่ ๒๖	พระวิษณุ	๗๐
-----------------------	----------	----

ลพบุรี (พุทธศตวรรษที่ ๑๒ - ๑๘)

โบราณวัตถุลำดับที่ ๒๗	ทับหลัง	๗๒
โบราณวัตถุลำดับที่ ๒๘	ทับหลัง	๗๔
โบราณวัตถุลำดับที่ ๒๙	ประติมากรรมรูปบุรุษ	๗๖
โบราณวัตถุลำดับที่ ๓๐	ซุ้มหน้าบันมุขด้านตะวันออก ปราสาทเมืองต่ำ จังหวัดบุรีรัมย์	๗๘
โบราณวัตถุลำดับที่ ๓๑	พระพุทธรูปแสดงภูมิสถาปนา (พระพุทธรูปปางมารวิชัย)	๘๐
โบราณวัตถุลำดับที่ ๓๒	ทับหลัง	๘๒
โบราณวัตถุลำดับที่ ๓๓	ทับหลัง	๘๔
โบราณวัตถุลำดับที่ ๓๔	ทับหลัง	๘๖
โบราณวัตถุลำดับที่ ๓๕	พระพุทธรูปปางสมาธิ	๘๘
โบราณวัตถุลำดับที่ ๓๖	ศิษะรูปบุรุษ หรือเศียรพระพุทธรูป	๙๐
โบราณวัตถุลำดับที่ ๓๗	ประติมากรรมรูปพระเจ้าชัยวรมันที่ ๗	๙๒

สุโขทัย (พุทธศตวรรษที่ ๑๙ - ๒๐)

โบราณวัตถุลำดับที่ ๓๘	ศิลาจารึก หลักที่ ๑	๙๔
โบราณวัตถุลำดับที่ ๓๙	พระอิศวร	๙๖
โบราณวัตถุลำดับที่ ๔๐	พระหริหระ	๙๘
โบราณวัตถุลำดับที่ ๔๑	พระวิษณุ	๑๐๐
โบราณวัตถุลำดับที่ ๔๒	พระอุมา	๑๐๒
โบราณวัตถุลำดับที่ ๔๓	พระพุทธรูปปางลีลา	๑๐๔
โบราณวัตถุลำดับที่ ๔๔	พระพุทธรูปสี่หัง	๑๐๖
โบราณวัตถุลำดับที่ ๔๕	พระวิษณุ	๑๐๘
โบราณวัตถุลำดับที่ ๔๖	พระหริหระ	๑๑๐

ล้านนา (พุทธศตวรรษที่ ๑๙ - ๒๕)

โบราณวัตถุลำดับที่ ๔๗	พระพุทธรูปปางมารวิชัย	๑๑๒
โบราณวัตถุลำดับที่ ๔๘	พระพุทธรูปปางมารวิชัย	๑๑๔
โบราณวัตถุลำดับที่ ๔๙	บัลลังก์และเครื่องราชกกุธภัณฑ์จำลอง	๑๑๖
โบราณวัตถุลำดับที่ ๕๐	สถูปจำลอง	๑๑๘
โบราณวัตถุลำดับที่ ๕๑	งาช้างดำ	๑๒๐
โบราณวัตถุลำดับที่ ๕๒	พระที่นั่งกง	๑๒๒

อยุธยา (พุทธศตวรรษที่ ๒๐ - ๒๔)

โบราณวัตถุลำดับที่ ๕๓	จุลมงกุฏ	๑๒๔
โบราณวัตถุลำดับที่ ๕๔	สุวรรณมาลา	๑๒๖
โบราณวัตถุลำดับที่ ๕๕	พระคชาธาร	๑๒๘
โบราณวัตถุลำดับที่ ๕๖	ภาชนะรูปหงส์	๑๓๐
โบราณวัตถุลำดับที่ ๕๗	พระแสงขรรค์พร้อมฝัก	๑๓๒
โบราณวัตถุลำดับที่ ๕๘	บานประตูไม้จำหลัก	๑๓๔
โบราณวัตถุลำดับที่ ๕๙	ตู้พระธรรมลายรดน้ำ	๑๓๖
โบราณวัตถุลำดับที่ ๖๐	พระคิวนาฏราช	๑๓๘
โบราณวัตถุลำดับที่ ๖๑	ตู้พระธรรมลายรดน้ำ	๑๔๐

รัตนโกสินทร์ (พุทธศตวรรษที่ ๒๔ - ๒๕)

โบราณวัตถุลำดับที่ ๖๒	พระมหาพิชัยราชรถ	๑๔๒
โบราณวัตถุลำดับที่ ๖๓	เวไชยันตราขรถ (เวไชยันตราขรถ)	๑๔๔
โบราณวัตถุลำดับที่ ๖๔	บุษบกมาลา	๑๔๖
โบราณวัตถุลำดับที่ ๖๕	บานประตูไม้จำหลัก	๑๔๘
โบราณวัตถุลำดับที่ ๖๖	ลัับแลเขียนภาพเรื่องอิเหนา	๑๕๐
โบราณวัตถุลำดับที่ ๖๗	พระที่นั่งราชนทรยาน	๑๕๒
โบราณวัตถุลำดับที่ ๖๘	ลัับแลภาพพระพุทเจ้าและพระอิศวรสาม	๑๕๔
โบราณวัตถุลำดับที่ ๖๙	พนักกันยาเรือพระที่นั่ง	๑๕๖

บรรณานุกรม

๑๕๘

ពិភពបច្ចេកទេសកំពុងប្រើប្រាស់បច្ចេកវិទ្យាប្រព័ន្ធគ្រប់គ្រងធនធាន

[illegible]

๒๖. ๓. ๔. ๕. ๖. ๗. ๘. ๙. ๑๐. ๑๑. ๑๒. ๑๓. ๑๔. ๑๕. ๑๖. ๑๗. ๑๘. ๑๙. ๒๐. ๒๑. ๒๒. ๒๓. ๒๔. ๒๕. ๒๖. ๒๗. ๒๘. ๒๙. ๓๐. ๓๑. ๓๒. ๓๓. ๓๔. ๓๕. ๓๖. ๓๗. ๓๘. ๓๙. ๔๐. ๔๑. ๔๒. ๔๓. ๔๔. ๔๕. ๔๖. ๔๗. ๔๘. ๔๙. ๕๐. ๕๑. ๕๒. ๕๓. ๕๔. ๕๕. ๕๖. ๕๗. ๕๘. ๕๙. ๖๐. ๖๑. ๖๒. ๖๓. ๖๔. ๖๕. ๖๖. ๖๗. ๖๘. ๖๙. ๗๐. ๗๑. ๗๒. ๗๓. ๗๔. ๗๕. ๗๖. ๗๗. ๗๘. ๗๙. ๘๐. ๘๑. ๘๒. ๘๓. ๘๔. ๘๕. ๘๖. ๘๗. ๘๘. ๘๙. ๙๐. ๙๑. ๙๒. ๙๓. ๙๔. ๙๕. ๙๖. ๙๗. ๙๘. ๙๙. ๑๐๐.

มรดกทางวัฒนธรรมหรือทรัพย์สินแผ่นดินที่กรมศิลปากรมอบหมายให้สำนักพิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติศึกษา รวบรวม และอนุรักษ์ โดยจัดแสดงให้สาธารณชนได้ศึกษาไว้ในพิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค ซึ่งเป็นหลักฐานแห่งอารยธรรมของชาติที่ถูกฝังทับซ้อนนานนับร้อยนับพันปี ภายใต้แหล่งโบราณคดีหรือเมืองโบราณที่สำคัญนั้น มีคุณค่าควรแก่ความภาคภูมิใจและเผยแพร่ความรู้สู่สาธารณชน กรมศิลปากรได้มีนโยบายให้สำนักพิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติคัดสรรโบราณวัตถุชิ้นสำคัญพิเศษจากพิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติต่างๆ ๖๔ รายการจัดเป็นโบราณวัตถุที่เป็นสมบัติชิ้นสำคัญของชาติชุดแรกและโบราณวัตถุดังกล่าวนี้ จะไม่อนุญาตให้เคลื่อนย้ายจากที่จัดแสดงเดิม ยกเว้นการเคลื่อนย้ายที่เป็นกรณีพิเศษอย่างแท้จริง

รายการโบราณวัตถุที่เป็นสมบัติขึ้นสำคัญของชาติ จำนวน ๖๙ รายการ

ลำดับที่	ชื่อวัตถุ	แบบศิลปะ/สมัย	เลขทะเบียนวัตถุ	สถานที่จัดแสดง
๑	กระบาย	ก่อนประวัติศาสตร์ วัฒนธรรมบ้านเชียง ประมาณ ๓,๐๐๐ ปีมาแล้ว	๓๑๙/๒๕๓๐	พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ บ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี
๒	ใบหอก	ก่อนประวัติศาสตร์ วัฒนธรรมบ้านเชียง ประมาณ ๒,๘๐๐ - ๒,๕๐๐ ปีมาแล้ว	๓๘๐/๒๕๓๐	พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ บ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี
๓	เครื่องมือเหล็ก	ก่อนประวัติศาสตร์ วัฒนธรรมบ้านเชียง ประมาณ ๒,๕๐๐ - ๑,๘๐๐ ปีมาแล้ว	๖๐/๒๕๒๖	พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ บ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี
๔	ภาชนะดินเผา ลายเขียนสี	ก่อนประวัติศาสตร์ วัฒนธรรมบ้านเชียง ประมาณ ๒,๓๐๐ - ๑,๘๐๐ ปีมาแล้ว	๓๒๗/๒๕๓๐	พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ บ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี
๕	ภาชนะดินเผา ลายเขียนสี	ก่อนประวัติศาสตร์ วัฒนธรรมบ้านเชียง ประมาณ ๒,๓๐๐ - ๑,๘๐๐ ปีมาแล้ว	๒๓๖/๒๕๓๕	พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ บ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี
๖	ภาชนะดินเผา ลายเขียนสี	ก่อนประวัติศาสตร์ วัฒนธรรมบ้านเชียง ประมาณ ๒,๓๐๐ - ๑,๘๐๐ ปีมาแล้ว	๒๓๗/๒๕๓๕	พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ บ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี
๗	ภาชนะดินเผา ลายเขียนสี	ก่อนประวัติศาสตร์ วัฒนธรรมบ้านเชียง ประมาณ ๒,๓๐๐ - ๑,๘๐๐ ปีมาแล้ว	-	พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ บ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี
๘	แผ่นดินเผา ภาพพระสงฆ์อุ้มบาตร	ศิลปะร่วมสมัยพูนัน อิทธิพลศิลปะอินเดีย สมัยอมราวดี พุทธศตวรรษที่ ๙ - ๑๐	๖๕/๒๕๐๙	พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ อุททอง จังหวัดสุพรรณบุรี
๙	พระพุทธรูป ปางสมาธิ	ทวารวดี พุทธศตวรรษที่ ๑๑ - ๑๒	๑๙๐	พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ ไชยา จังหวัดสุราษฎร์ธานี
๑๐	ธรรมจักร	ทวารวดี พุทธศตวรรษที่ ๑๒ - ๑๓	๖๒/๒๕๐๖	พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ อุททอง จังหวัดสุพรรณบุรี

ลำดับที่	ชื่อวัตถุ	แบบศิลปะ/สมัย	เลขทะเบียนวัตถุ	สถานที่จัดแสดง
๑๑	แท่นรองรับธรรมจักร	ทวารวดี พุทธศตวรรษที่ ๑๒ - ๑๓	๖๑/๒๕๐๖	พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ อุทอง จังหวัดสุพรรณบุรี
๑๒	เสาศรรรมจักร	ทวารวดี พุทธศตวรรษที่ ๑๒ - ๑๓	๖๐/๒๕๐๖	พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ อุทอง จังหวัดสุพรรณบุรี
๑๓	ฐานรองพระธรรมจักร	ทวารวดี พุทธศตวรรษที่ ๑๒ - ๑๔	๖๓๕/๒๕๑๙	พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พระปฐมเจดีย์ จังหวัดนครปฐม
๑๔	ส่วนองค์ระฆังของสถูป	ทวารวดี พุทธศตวรรษที่ ๑๒ - ๑๔	๖๑๘/๒๕๑๙	พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พระปฐมเจดีย์ จังหวัดนครปฐม
๑๕	พระพิมพ์ ภาพพระพุทธรูป ปางสมาธิ	ทวารวดี พุทธศตวรรษที่ ๑๒ - ๑๔	๒๓๕/๒๕๓๓ เลขเดิม ๗/๒๕๓๔	พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ ราชบุรี
๑๖	พระพุทธรูปปางสมาธิ	ทวารวดี พุทธศตวรรษที่ ๑๒ - ๑๔	๘๑/๒๕๔๓ เลขเดิม ๘/๖ น.	พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ เจ้าสามพระยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา
๑๗	ธรรมจักร	ทวารวดี พุทธศตวรรษที่ ๑๒ - ๑๖	๒๘๘/๒๕๑๑	พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พระนคร
๑๘	อรรณาริศวร	ทวารวดี พุทธศตวรรษที่ ๑๓	๓๒๑/๑๖	พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ อุบลราชธานี
๑๙	แผ่นหินจำหลักภาพ พระพุทธรูป ปางสมาธิ	ทวารวดี พุทธศตวรรษที่ ๑๓ - ๑๔	๑๑๔/๒๕๒๔	พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ ปราจีนบุรี
๒๐	ใบเสมา	ทวารวดี พุทธศตวรรษที่ ๑๓ - ๑๔	๒๒๕/๑๖	พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ ขอนแก่น
๒๑	เศียรพระพุทธรูป	ศรีวิชัยตอนต้น พุทธศตวรรษที่ ๑๓ - ๑๔	๔๖/๑๘	พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ หริภุญไชย จังหวัดลำพูน
๒๒	พระโพธิสัตว์ อวโลกิเตศวร	ศรีวิชัย อิทธิพลศิลปะอินเดีย แบบปัลลวะ พุทธศตวรรษที่ ๑๓ - ๑๔	๓๗๐/๒๕๐๕	พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ สมเด็จพระนารายณ์ จังหวัดลพบุรี
๒๓	พระวิษณุ	ศรีวิชัย อิทธิพลศิลปะอินเดีย แบบปัลลวะ พุทธศตวรรษที่ ๑๔	๔๐/๒๕๓๒	พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ ถลาง จังหวัดภูเก็ต
๒๔	พระโพธิสัตว์ปัทมปาณี (พระโพธิสัตว์- อวโลกิเตศวร)	ศรีวิชัย พุทธศตวรรษที่ ๑๔ - ๑๕	ศว. ๑๕	พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พระนคร

ลำดับที่	ชื่อวัตถุ	แบบศิลปะ/สมัย	เลขทะเบียนวัตถุ	สถานที่จัดแสดง
๒๕	พระพุทธรูปแสดง ภูมิสมุทรา ภายใต้พวงพานาค	ศรีวิชัย พุทธศักราช ๑๗๒๖	ศว. ๒๒	พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พระนคร
๒๖	พระวิษณุ	เทวรูปรุ่นเก่า พุทธศตวรรษที่ ๑๑ - ๑๒	๑๖/๒๕๑๕	พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ นครศรีธรรมราช
๒๗	ทับหลัง	ทวารวดี - ลพบุรี พุทธศตวรรษที่ ๑๒ - ๑๓	๓/๒๕๓๒	พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ ปราจีนบุรี
๒๘	ทับหลัง	ลพบุรี อิทธิพลศิลปะขอม แบบเกาะแกร์ - แปลรูป พุทธศตวรรษที่ ๑๕	๓/๒๕๐๗	พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พิมาย จังหวัดนครราชสีมา
๒๙	ประติมากรรมรูปบุรุษ	ลพบุรี อิทธิพลศิลปะขอม แบบบาปวน พุทธศตวรรษที่ ๑๖	๒๕๑/๒๕๓๖	พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พิมาย จังหวัดนครราชสีมา
๓๐	ซุ้มหน้าบัน มุขด้านตะวันออก ปราสาทเมืองต่ำ จังหวัดบุรีรัมย์	ลพบุรี อิทธิพลศิลปะขอม แบบบาปวน พุทธศตวรรษที่ ๑๖	๕๒/๒๕๔๐	พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พิมาย จังหวัดนครราชสีมา
๓๑	พระพุทธรูปแสดง ภูมิสมุทรา (พระพุทธรูป ปางมารวิชัย)	ลพบุรี ประมาณพุทธศตวรรษที่ ๑๗	๖๔/๒๕๔๐	พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ สมเด็จพระนารายณ์ จังหวัดลพบุรี
๓๒	ทับหลัง	ลพบุรี อิทธิพลศิลปะขอม แบบนครวัด พุทธศตวรรษที่ ๑๗	๕/๒๕๒๐	พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พิมาย จังหวัดนครราชสีมา
๓๓	ทับหลัง	ลพบุรี อิทธิพลศิลปะขอม แบบนครวัด พุทธศตวรรษที่ ๑๗	๒๕/๒๕๒๐	พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พิมาย จังหวัดนครราชสีมา
๓๔	ทับหลัง	ลพบุรี อิทธิพลศิลปะขอม แบบนครวัด พุทธศตวรรษที่ ๑๗	๑๒๑/๒๕๑๑	พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ สุรินทร์
๓๕	พระพุทธรูปปางสมาธิ	ลพบุรี พุทธศตวรรษที่ ๑๘	๒๔๒/๒๕๔๒ เลขเดิม ๑๘๕/๒๒	พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ เจ้าสามพระยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา
๓๖	ศิระรูปบุรุษ หรือ เศียรพระพุทธรูป	ลพบุรี พุทธศตวรรษที่ ๑๘	สพ. ๒๓๑/๒๕๔๓ เลขเดิม ๙๘/๒๕๒๒	พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ สุพรรณบุรี

ลำดับที่	ชื่อวัตถุ	แบบศิลปะ/สมัย	เลขทะเบียนวัตถุ	สถานที่จัดแสดง
๓๗	ประติมากรรม รูปพระเจ้าชัยวรมันที่ ๗	ลพบุรี อิทธิพลศิลปะขอม แบบบายน พุทธศตวรรษที่ ๑๘	๓๘๔/๒๕๓๖	พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พิมาย จังหวัดนครราชสีมา
๓๘	ศิลาจารึก หลักที่ ๑	สุโขทัย พุทธศักราช ๑๘๓๕ (มหาศักราช ๑๒๑๕)	๑๕๘/๒๕๑๑	พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พระนคร
๓๙	พระอิศวร	สุโขทัย พุทธศตวรรษที่ ๑๙ - ๒๐	สข. ๑๔	พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พระนคร
๔๐	พระหริหระ	สุโขทัย พุทธศตวรรษที่ ๑๙ - ๒๐	สข. ๒๓	พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พระนคร
๔๑	พระวิษณุ	สุโขทัย พุทธศตวรรษที่ ๑๙ - ๒๐	สข. ๒๖	พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พระนคร
๔๒	พระอุมา	สุโขทัย พุทธศตวรรษที่ ๑๙ - ๒๐	สข. ๑๗	พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พระนคร
๔๓	พระพุทธรูปปางลีลา	สุโขทัย พุทธศตวรรษที่ ๑๙ - ๒๐	สข. ๔๙๔๕	พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ รามคำแหง จังหวัดสุโขทัย
๔๔	พระพุทธรูปสี่องค์	สุโขทัย พุทธศตวรรษที่ ๒๐	๑	พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พระนคร
๔๕	พระวิษณุ	สุโขทัย พุทธศตวรรษที่ ๑๙ - ๒๐	สข. ๕๐๐๓	พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ รามคำแหง จังหวัดสุโขทัย
๔๖	พระหริหระ	สุโขทัย พุทธศตวรรษที่ ๑๙ - ๒๐	สข. ๕๐๐๘	พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ รามคำแหง จังหวัดสุโขทัย
๔๗	พระพุทธรูป ปางมารวิชัย	ล้านนา พุทธศตวรรษที่ ๑๙ - ๒๐	ขส. ๑	พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พระนคร
๔๘	พระพุทธรูป ปางมารวิชัย	ล้านนา อิทธิพลศิลปะสุโขทัย พุทธศตวรรษที่ ๒๐ - ๒๑	ขน. ๑๕	พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ ชัยนาท จังหวัดชัยนาท
๔๙	บัลลังก์และ เครื่องราชกกุธภัณฑ์- จำลอง	ล้านนา ประมาณพุทธศตวรรษที่ ๒๑	๓๙๔/๒๕๑๖	พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ เชียงใหม่
๕๐	สถูปจำลอง	ล้านนา พุทธศตวรรษที่ ๒๑	๒๘๒/๒๕๑๘	พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ หริภุญไชย จังหวัดลำพูน
๕๑	งาช้างดำ	-	๑/๒๕๒๓	พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ น่าน

ลำดับที่	ชื่อวัตถุ	แบบศิลปะ/สมัย	เลขทะเบียนวัตถุ	สถานที่จัดแสดง
๕๒	พระที่นั่งงกง	ล้านนา พุทธศตวรรษที่ ๒๕	๖๓๑/๒๕๑๖	พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ เชียงใหม่
๕๓	จุลมงกุฏ	อยุธยาตอนต้น พุทธศักราช ๑๙๖๗	๒๑๕๑/๒๕๔๓ เลขเดิม ข. ๑๓๑	พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ เจ้าสามพระยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา
๕๔	สุวรรณมาลา	อยุธยาตอนต้น พุทธศักราช ๑๙๖๗	๒๑๕๒/๒๕๔๓ เลขเดิม ข. ๙๕ (อย. ๓๑)	พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ เจ้าสามพระยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา
๕๕	พระคชาธาร	อยุธยาตอนต้น พุทธศักราช ๑๙๖๗	๒๑๒๙/๒๕๔๓, ๒๑๓๐/๒๕๔๓ เลขเดิม ข. ๙๖ และ ข. ๒๙	พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ เจ้าสามพระยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา
๕๖	ภาชนะรูปหงส์	อยุธยาตอนต้น พุทธศักราช ๑๙๖๗	๙๗๐/๒๕๔๓, ๗๙๑/๒๕๔๓ เลขเดิม ข. ๑๐ และ ข. ๑๗	พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ เจ้าสามพระยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา
๕๗	พระแสงขรรค์พร้อมฝัก	อยุธยา พุทธศักราช ๑๙๖๗	๒๐๐๑/๒๕๔๓ เลขเดิม ๔๖๓/๒๕๒๓	พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ เจ้าสามพระยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา
๕๘	บานประตูไม้จำหลัก	อยุธยา พุทธศตวรรษที่ ๒๐	๙๕/๒๕๔๓ เลขเดิม ๕	พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ เจ้าสามพระยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา
๕๙	ตู้พระธรรมลายรดน้ำ	อยุธยา พุทธศตวรรษที่ ๒๐	๕๐๘/๒๕๔๓ เลขเดิม ๑	พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ เจ้าสามพระยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา
๖๐	พระคิวนาฏราช	อยุธยา พุทธศตวรรษที่ ๒๒ - ๒๓	๘/๒๕๑๕	พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ นครศรีธรรมราช
๖๑	ตู้พระธรรมลายรดน้ำ	อยุธยาตอนปลาย พุทธศตวรรษที่ ๒๔	๑๑๖	พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พระนคร
๖๒	พระมหาพิชัยราชรถ	รัตนโกสินทร์ รัชสมัยพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก พุทธศักราช ๒๓๓๙	๙๘๐	พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พระนคร
๖๓	เวไชยยันตราขรถ (เวไชยันตราขรถ)	รัตนโกสินทร์ รัชสมัยพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก พุทธศักราช ๒๓๔๒	๙๗๘๔	พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พระนคร
๖๔	บุษบกมาลา	รัตนโกสินทร์ พุทธศตวรรษที่ ๒๔	-	พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พระนคร

ลำดับที่	ชื่อวัตถุ	แบบศิลปะ/สมัย	เลขทะเบียนวัตถุ	สถานที่จัดแสดง
๖๕	บานประตูไม้จำหลัก	รัตนโกสินทร์ รัชสมัยพระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัย พุทธศตวรรษที่ ๒๔	ล. ๔๔๑๗	พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พระนคร
๖๖	ลั้บแลเขียนภาพ เรื่องอิเหนา	รัตนโกสินทร์ พุทธศตวรรษที่ ๒๔	ญ. ๕๖๖	พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พระนคร
๖๗	พระที่นั่งราชนเรนทรขาน	รัตนโกสินทร์ พุทธศตวรรษที่ ๒๕	ป. ๒๓๕๓	พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พระนคร
๖๘	ลั้บแลภาพพระพุทธรเจ้า และพระอัครสาวก	รัตนโกสินทร์ตอนต้น พุทธศตวรรษที่ ๒๕	ถ๗๔๑	พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พระนคร
๖๙	พนักกันยาเรือพระที่นั่ง	รัตนโกสินทร์ รัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว พุทธศตวรรษที่ ๒๕	๔๘๒/๒๕๑๖	พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ นครศรีธรรมราช

ลำดับที่ ๑

กระบวย

เลขทะเบียนวัตถุ ๓๑๙/๒๕๓๐

แบบศิลปะ/สมัย ก่อนประวัติศาสตร์ วัฒนธรรมบ้านเชียง ประมาณ ๓,๐๐๐ ปีมาแล้ว

วัสดุ (ชนิด) สำริด

ขนาด ยาว ๓๑.๗ เซนติเมตร

ประวัติความเป็นมา -

สถานที่จัดแสดง พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ บ้านเชียง อำเภอหนองหาน จังหวัดอุดรธานี

ลักษณะและสภาพของโบราณวัตถุ

เป็นกระบวยทรงกลม ด้ามกระบวยโค้ง แบน ตกแต่งลายเส้นแบบเครื่องจักสานที่ส่วนโคนด้ามและปลายด้าม ตัวกระบวยส่วนกันสอบเข้า มีคราบสนิมสีเขียวเกาะทั่วทั้งชิ้น

คุณค่าที่เสนอให้เป็นโบราณวัตถุที่เป็นสมบัติชิ้นสำคัญของชาติ

เป็นโบราณวัตถุที่พบอยู่เพียงไม่กี่ชิ้นในประเทศ จึงเป็นของที่หาได้ยาก และมีคุณค่าทางวิชาการด้านประวัติศาสตร์ศิลปะและเทคโนโลยีการหล่อโลหะและโบราณคดีสมัยก่อนประวัติศาสตร์

ภาพถ่ายทางอากาศแหล่งโบราณคดีบ้านเชียง อำเภอหนองหาน จังหวัดอุดรธานี

กระบวยสำริด และรายละเอียดการตกแต่ง
ส่วนด้าม

ลำดับที่ ๒

ใบหอก

เลขทะเบียนวัตถุ ๓๘๐/๒๕๓๐

แบบศิลปะ/สมัย ก่อนประวัติศาสตร์ วัฒนธรรมบ้านเชียง ประมาณ ๒,๘๐๐ - ๒,๕๐๐ ปีมาแล้ว

วัสดุ (ชนิด) สำริดและเหล็ก

ขนาด ยาว ๒๘.๘ เซนติเมตร

ประวัติความเป็นมา -

สถานที่จัดแสดง พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ บ้านเชียง อำเภอหนองหาน จังหวัดอุดรธานี

ลักษณะและสภาพของโบราณวัตถุ

เป็นโบราณวัตถุที่ทำด้วยโลหะ ๒ ชนิด ซึ่งเป็นหลักฐานเก่าที่สุดของวัฒนธรรมบ้านเชียง ลักษณะส่วนใบหอก ทำด้วยเหล็กต่อกับส่วนบ้องสำหรับสอดด้ามไม้ทำด้วยสำริด จากการวิเคราะห์โครงสร้างใบหอก พบว่าบ้องของใบหอก หล่อขึ้นภายหลัง สภาพใบหอกชำรุดปลายหัก

คุณค่าที่เสนอให้เป็นโบราณวัตถุที่เป็นสมบัติขึ้นสำคัญของชาติ

เป็นโบราณวัตถุที่มีอยู่เพียงชิ้นเดียวในประเทศ จึงหาได้ยาก และมีคุณค่าทางวิชาการด้านประวัติศาสตร์ศิลปะ และวิทยาการด้านการหล่อโลหะ ๒ ชนิดในชิ้นเดียวกัน และโบราณคดีสมัยก่อนประวัติศาสตร์

ภาพถ่ายทางอากาศบริเวณบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานีในปัจจุบัน

ลำดับที่ ๓

เครื่องมือเหล็ก

เลขทะเบียนวัตถุ ๖๐/๒๕๒๖

แบบศิลปะ/สมัย ก่อนประวัติศาสตร์ วัฒนธรรมบ้านเชียง ประมาณ ๒,๕๐๐ - ๑,๘๐๐ ปีมาแล้ว

วัสดุ (ชนิด) เหล็ก

ขนาด กว้าง ๙ เซนติเมตร

ยาว ๑๓ เซนติเมตร

ประวัติความเป็นมา -

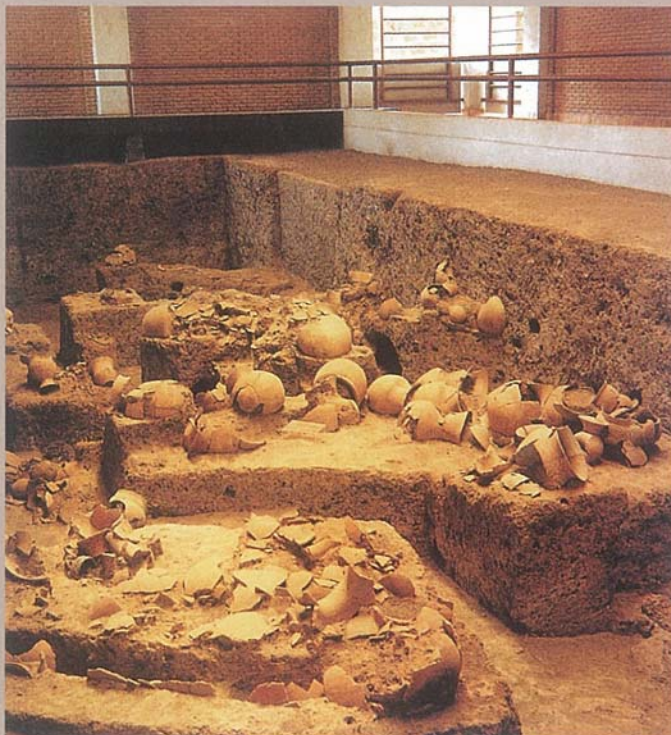
สถานที่จัดแสดง พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ บ้านเชียง อำเภอหนองหาน จังหวัดอุดรธานี

ลักษณะและสภาพของโบราณวัตถุ

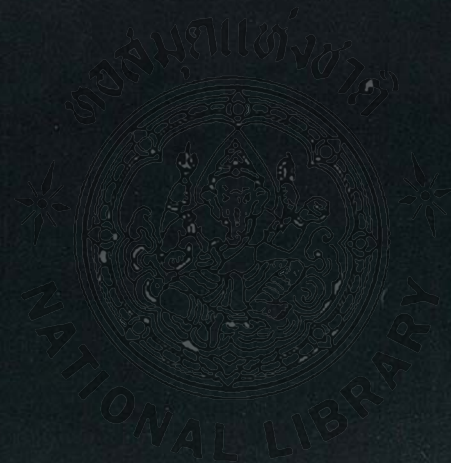
ลักษณะคล้ายขวานเหล็ก มีส่วนบ้องสำหรับต่อกับด้ามไม้ ผิวของเครื่องมือเหล็กมีร่องรอยเคลือบขาวเกาะติดอยู่โดยรอบวัตถุ

คุณค่าที่เสนอให้เป็นโบราณวัตถุที่เป็นสมบัติชิ้นสำคัญของชาติ

เป็นโบราณวัตถุที่มีอยู่เพียงไม่กี่ชิ้นในประเทศ จึงเป็นของที่หาได้ยาก และมีคุณค่าทางวิชาการด้านประวัติศาสตร์ ศิลปะและเทคนิคการหล่อโลหะในสมัยก่อนประวัติศาสตร์ และโบราณคดีสมัยก่อนประวัติศาสตร์ ในเรื่องวิถีชีวิต ที่แสดงถึงความรู้เกี่ยวกับการปลูกข้าวของคนในท้องถิ่น เมื่อ ๒,๕๐๐ ปีมาแล้ว

หลุมขุดค้นที่วัดโพธิ์ศรีใน อำเภอบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี
แหล่งโบราณคดีสมัยก่อนประวัติศาสตร์ วัฒนธรรมบ้านเชียง

ลำดับที่ ๔

ภาชนะดินเผาลายเขียนสี

เลขทะเบียนวัตถุ ๓๒๗/๒๕๓๐

แบบศิลปะ/สมัย ก่อนประวัติศาสตร์ วัฒนธรรมบ้านเชียง ประมาณ ๒,๓๐๐ - ๑,๘๐๐ ปีมาแล้ว

วัสดุ (ชนิด) ดินเผา

ขนาด สูง ๓๗ เซนติเมตร

เส้นผ่าศูนย์กลางปาก ๓๕.๕ เซนติเมตร

ประวัติความเป็นมา -

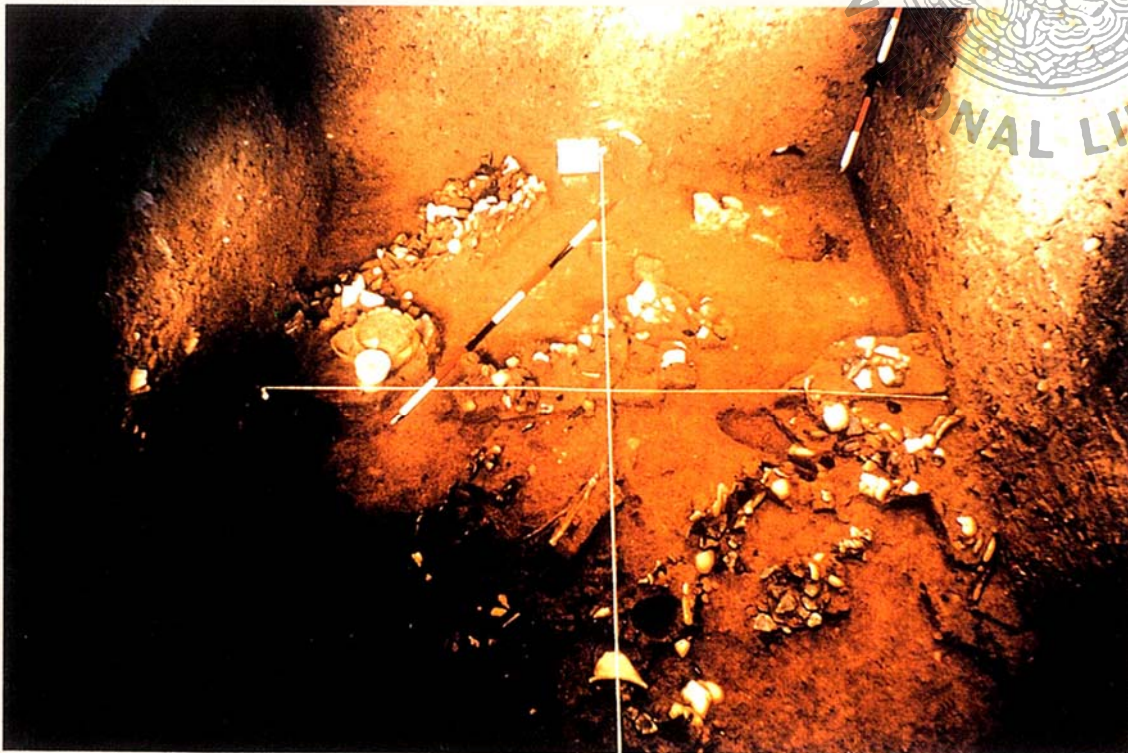
สถานที่จัดแสดง พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ บ้านเชียง อำเภอหนองหาน จังหวัดอุดรธานี

ลักษณะและสภาพของโบราณวัตถุ

ภาชนะดินเผาก้นกลม เขียนลายสีแดงเป็นลายก้นขดซ้อนกัน ปากผาย บริเวณส่วนที่คอดเข้าได้ขอบปากของภาชนะเขียนลวดลายคล้ายผู้หญิงใส่กระโปรง และสวมหมวกแหลม

คุณค่าที่เสนอให้เป็นโบราณวัตถุที่เป็นสมบัติขึ้นสำคัญของชาติ

โบราณวัตถุลักษณะลวดลายเช่นนี้มีอยู่เพียงชิ้นเดียวในประเทศ จึงหาได้ยาก การตกแต่งลายด้วยสีแดงมีความสวยงามโดดเด่นมาก กล่าวได้ว่ามีคุณค่าทางวิชาการด้านประวัติศาสตร์ศิลปะและโบราณคดีสมัยก่อนประวัติศาสตร์

หลุมขุดค้นที่แหล่งโบราณคดีบ้านเชียง อำเภอหนองหาน จังหวัดอุดรธานี

มหาวิทยาลัยศิลปากร
NATIONAL LIBRARY

ลำดับที่ ๕

ภาชนะดินเผาลายเขียนสี

เลขทะเบียนวัตถุ ๒๓๖/๒๕๓๕

แบบศิลปะ/สมัย ก่อนประวัติศาสตร์ วัฒนธรรมบ้านเชียง ประมาณ ๒,๓๐๐ - ๑,๘๐๐ ปีมาแล้ว

วัสดุ (ชนิด) ดินเผา

ขนาด สูง ๑๙.๖ เซนติเมตร

เส้นผ่าศูนย์กลางปาก ๑๖.๕ เซนติเมตร

ประวัติความเป็นมา -

สถานที่จัดแสดง พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ บ้านเชียง อำเภอหนองหาน จังหวัดอุดรธานี

ลักษณะและสภาพของโบราณวัตถุ

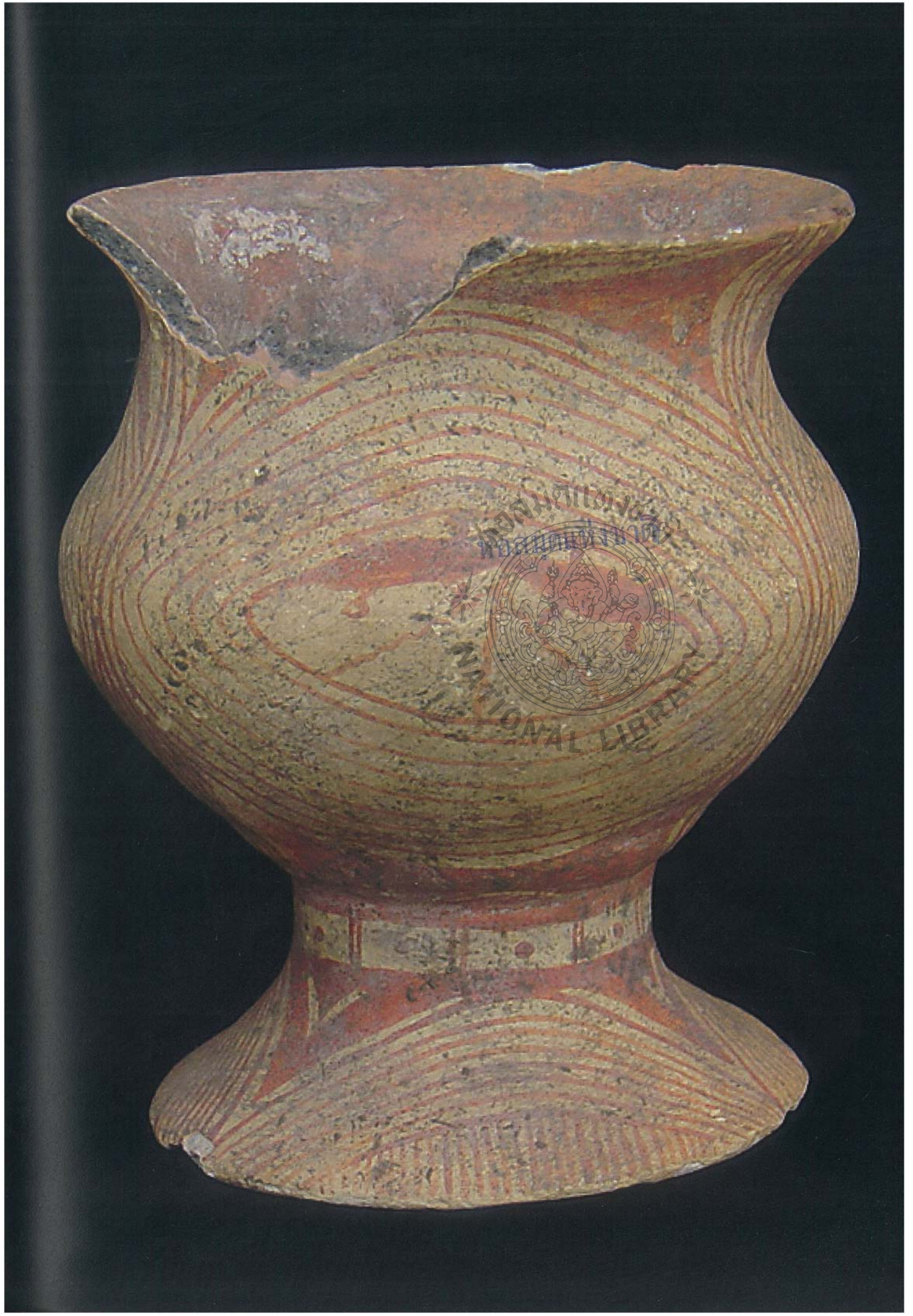
ภาชนะดินเผาเขียนสี เป็นหม้อมีเชิง ทรงกลมสูง ปากผายออก เขียนลายสีแดงรูปสัตว์ ๒ ตัว คล้ายกิ้งก่า ในเส้นวงโค้ง ๓ วง ขำรุต ปากตัก เข่งบัน

คุณค่าที่เสนอให้เป็นโบราณวัตถุที่เป็นสมบัติขึ้นสำคัญของชาติ

โบราณวัตถุที่มีการตกแต่งด้วยลายเขียนสีสมัยก่อนประวัติศาสตร์ ลักษณะลายเช่นนี้มีอยู่เพียงชิ้นเดียวในประเทศไทย จึงหาได้ยาก การตกแต่งลายด้วยสีแดง มีความสวยงามโดดเด่นมาก กล่าวได้ว่ามีคุณค่าทางวิชาการด้านประวัติศาสตร์ศิลปะและโบราณคดีสมัยก่อนประวัติศาสตร์

หลุมขุดค้นที่แหล่งโบราณคดีบ้านเชียง อำเภอหนองหาน จังหวัดอุดรธานี

ลำดับที่ ๖

ภาชนะดินเผาลายเขียนสี

เลขทะเบียนวัตถุ ๒๓๓/๒๕๒๕

แบบศิลปะ/สมัย ก่อนประวัติศาสตร์ วัฒนธรรมบ้านเชียง ประมาณ ๒,๓๐๐ - ๑,๘๐๐ ปีมาแล้ว

วัสดุ (ชนิด) ดินเผา

ขนาด สูง ๒๕.๒ เซนติเมตร

เส้นผ่าศูนย์กลางปาก ๑๘.๓ เซนติเมตร

ประวัติความเป็นมา ได้รับมาจากกรมศิลปากร

สถานที่จัดแสดง พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ บ้านเชียง อำเภอหนองหาน จังหวัดอุดรธานี

ลักษณะและสภาพของโบราณวัตถุ

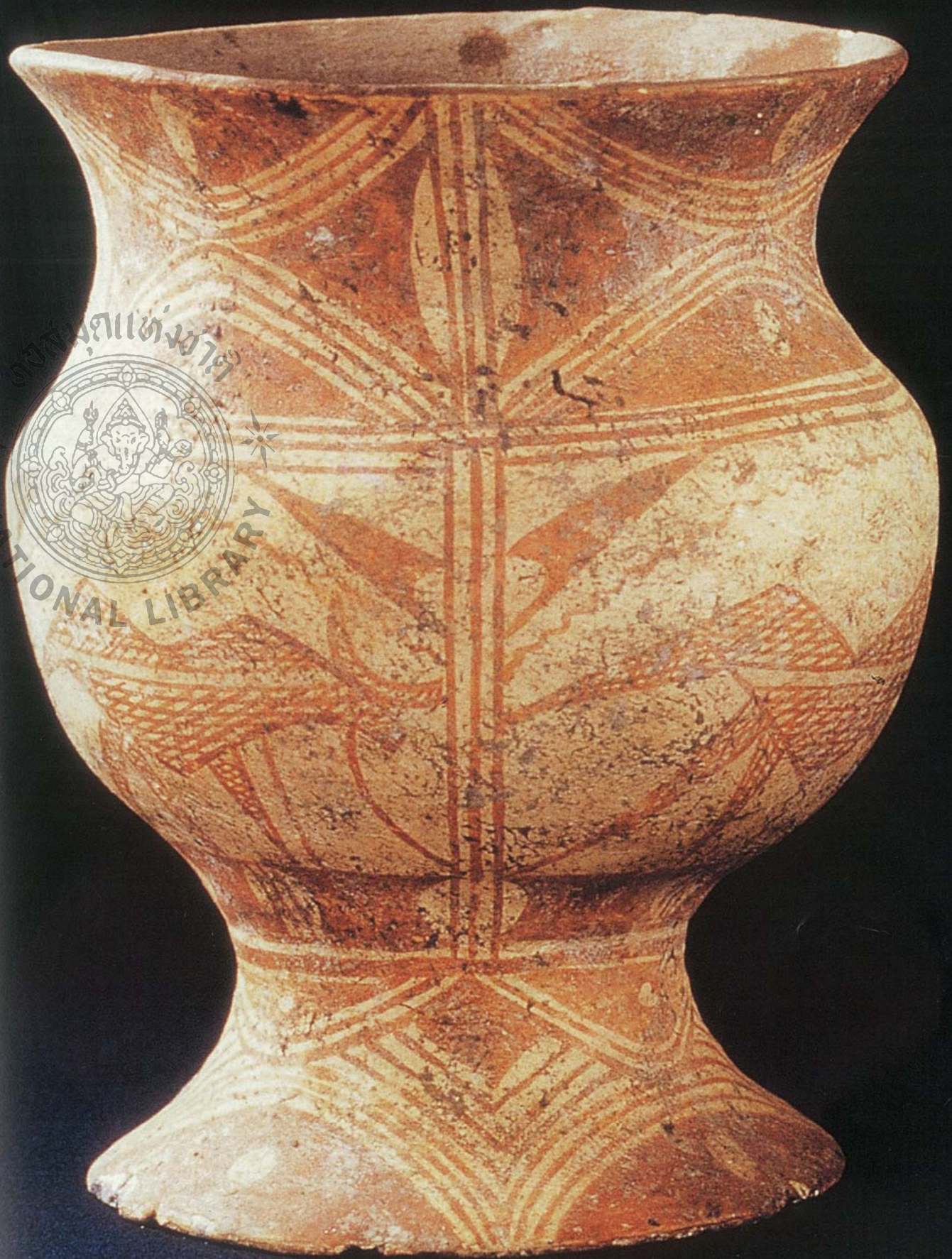
ภาชนะลายเขียนสี มีเชิงที่ฐาน ทรงกลมสูง ปากบานเล็กน้อย ตัวภาชนะเขียนลายสีแดงรูปสัตว์คล้ายวัว ลักษณะเป็นเหลี่ยม สลับกับลายเส้น

คุณค่าที่เสนอให้เป็นโบราณวัตถุที่เป็นสมบัติชิ้นสำคัญของชาติ

โบราณวัตถุลักษณะลวดลายเช่นนี้มีเพียงชิ้นเดียวในประเทศ จึงหาได้ยาก การตกแต่งลายด้วยสีแดง มีความสวยงามโดดเด่นมาก ทั้งยังมีคุณค่าทางวิชาการด้านประวัติศาสตร์ศิลปะและโบราณคดีสมัยก่อนประวัติศาสตร์

โครงกระดูกมนุษย์สมัยก่อนประวัติศาสตร์ ที่แหล่งโบราณคดีบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี

ลำดับที่ ๗

ภาชนะดินเผาลายเขียนสี

เลขทะเบียนวัตถุ -

แบบศิลปะ/สมัย ก่อนประวัติศาสตร์ วัฒนธรรมบ้านเชียง ประมาณ ๒,๓๐๐ - ๑,๘๐๐ ปีมาแล้ว

วัสดุ (ชนิด) ดินเผา

ขนาด สูง ๒๕.๒ เซนติเมตร

เส้นผ่าศูนย์กลางปาก ๑๘.๓ เซนติเมตร

ประวัติความเป็นมา -

สถานที่จัดแสดง พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ บ้านเชียง อำเภอหนองหาน จังหวัดอุดรธานี

ลักษณะและสภาพของโบราณวัตถุ

ภาชนะดินเผาก้นกลม ทรงสูง ปากผาย คอคอดสูง เขียนลายสีแดงเป็นเส้นโค้งก้านขดและลายทางยาวมีหยักตลอดคล้ายตัวตะขาบ

คุณค่าที่เสนอให้เป็นโบราณวัตถุที่เป็นสมบัติขึ้นสำคัญของชาติ

โบราณวัตถุที่ตกแต่งลายลักษณะเช่นนี้มีเพียงชิ้นเดียวในประเทศ จึงหาได้ยาก การตกแต่งลายด้วยสีแดง มีความสวยงามโดดเด่นมาก กล่าวได้ว่ามีคุณค่าทางวิชาการด้านประวัติศาสตร์ศิลปะและโบราณคดีสมัยก่อนประวัติศาสตร์

ภาชนะดินเผาเขียนสีในหลุมขุดค้น แหล่งโบราณคดีบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี

महाराष्ट्र
राष्ट्रीय
NATIONAL LIBRARY

ลำดับที่ ๘

แผ่นดินเผาภาพพระสงฆ์อุ้มบาตร

เลขทะเบียนวัตถุ ๖๕/๒๕๐๙

แบบศิลปะ/สมัย พุ้นัน อธิพิลศิลปะอินเดียสมัยอมราวดี พุทธศตวรรษที่ ๙ - ๑๐

วัสดุ (ชนิด) ดินเผา

ขนาด สูง ๑๖ เซนติเมตร

กว้าง ๒๐ เซนติเมตร

ประวัติความเป็นมา พบบริเวณเมืองโบราณอุทอง อำเภออุทอง จังหวัดสุพรรณบุรี

สถานที่จัดแสดง พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ อุทอง จังหวัดสุพรรณบุรี

ลักษณะและสภาพของโบราณวัตถุ

แผ่นดินเผาภาพกายท่อนบนของพระสงฆ์ ๓ รูป อุ้มบาตรยืนเรียงติดกัน แต่ละองค์ครองจีวรห่มคลุม จีวรเป็นริ้ว คล้ายศิลปะอินเดียสมัยอมราวดี พุทธศตวรรษที่ ๘ สันนิษฐานว่าเป็นศิลปกรรมร่วมสมัยพูนัน ซึ่งมีมาก่อนการกำเนิดดินแดนกลุ่มวัฒนธรรมทวารวดี แผ่นดินเผาชิ้นนี้ได้มีการกำหนดอายุสมัยอยู่ในราวพุทธศตวรรษที่ ๙ - ๑๐

คุณค่าที่เสนอให้เป็นโบราณวัตถุที่เป็นสมบัติขึ้นสำคัญของชาติ

เป็นโบราณวัตถุที่พบเพียงชิ้นเดียวในประเทศไทย จึงหาได้ยาก ทั้งยังมีคุณค่าทางวิชาการด้านประวัติศาสตร์ศิลปะ และโบราณคดีสมัยประวัติศาสตร์

โบราณสถานหมายเลข ๑ ที่เมืองโบราณอุทอง อำเภออุทอง จังหวัดสุพรรณบุรี

ลำดับที่ ๙

พระพุทธรูปปางสมาธิ

เลขทะเบียนวัตถุ ๑๙๐

แบบศิลปะ/สมัย ทวารวดี พุทธศตวรรษที่ ๑๑ - ๑๒

วัสดุ (ชนิด) หินทราย

ขนาด สูงรวมฐาน ๑๐๕ เซนติเมตร

หน้าตักกว้าง ๗๔ เซนติเมตร

ประวัติความเป็นมา พบที่วัดพระบรมธาตุไชยา อำเภอไชยา จังหวัดสุราษฎร์ธานี

สถานที่จัดแสดง พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ ไชยา จังหวัดสุราษฎร์ธานี

ลักษณะและสภาพของโบราณวัตถุ

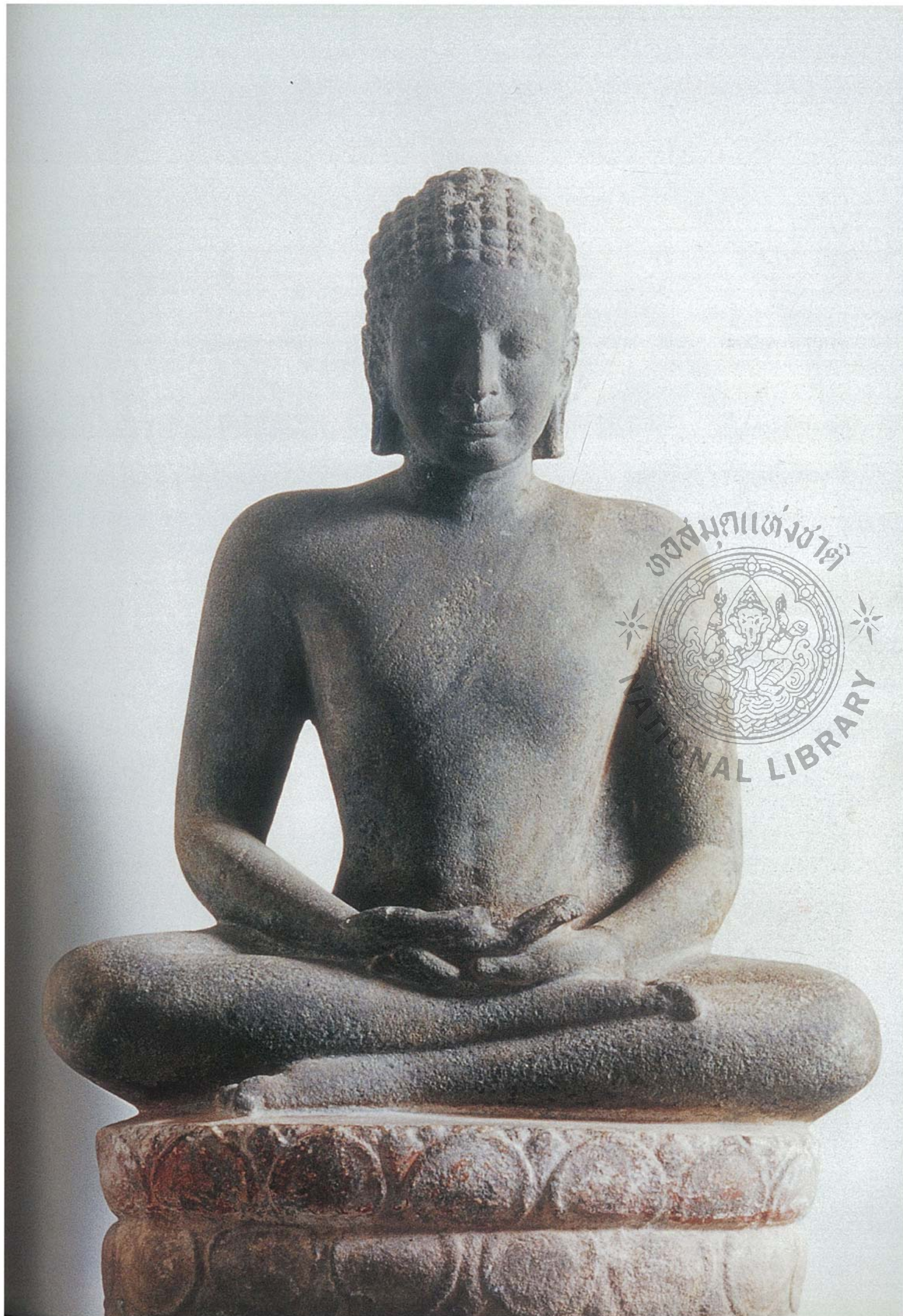
เป็นพระพุทธรูปปางสมาธิ ประทับนั่งขัดสมาธิราบบนฐานบัวคว่ำบัวหงาย พระพักตร์รูปไข่ เม็ดพระศกสลักเป็นก้นหอยเวียนขวา ไม่มีพระเกตุมาลาและพระรัศมี พระนลาฏกว้าง พระขนงเป็นเส้น พระเนตรเหลือบมองต่ำ พระนาสิกโด่งเป็นเส้น พระโอษฐ์เฝ้ม ทรงครองจีวรห่มเฉียง

คุณค่าที่เสนอให้เป็นโบราณวัตถุที่เป็นสมบัติชิ้นสำคัญของชาติ

โบราณวัตถุนี้เป็นพระพุทธรูปปางสมาธิ ศิลปะทวารวดีที่พบในภาคใต้ซึ่งมีความสมบูรณ์ พบเพียงชิ้นเดียวในประเทศไทย จึงหาได้ยาก กล่าวได้ว่ามีคุณค่าทางวิชาการด้านประวัติศาสตร์ศิลปะและโบราณคดีสมัยประวัติศาสตร์

ภาพถ่ายทางอากาศวัดพระบรมธาตุไชยา
อำเภอไชยา จังหวัดสุราษฎร์ธานี

ลำดับที่ ๑๐

ธรรมจักร

เลขทะเบียนวัตถุ ๖๒/๒๕๐๖

แบบศิลปะ/สมัย ทวารวดี พุทธศตวรรษที่ ๑๒ - ๑๓

วัสดุ (ชนิด) หิน

ขนาด สูง ๑๓๐ เซนติเมตร
เส้นผ่าศูนย์กลาง ๙๕ เซนติเมตร

ประวัติความเป็นมา ได้จากการขุดค้นทางโบราณคดีที่เจดีย์หมายเลข ๑๑ บริเวณเมืองโบราณอุทอง อำเภออุทอง จังหวัดสุพรรณบุรี

สถานที่จัดแสดง พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ อุทอง จังหวัดสุพรรณบุรี

ลักษณะและสภาพของโบราณวัตถุ

ธรรมจักร ลักษณะกลมแบน คล้ายล้อเกวียน สลักซี่ล้อโปร่ง ตัวธรรมจักรตกแต่งด้วยการสลักลายดอกประจำยามก้ามปูต่อกันตลอดวงจักร ขอบเป็นลายกลีบบัว ตัววงล้อตรงกลางสลักลายกลีบบัว ขนาบด้วยแนวลายลูกประคำ ส่วนดุมล้อเรียบ ซีกล้อหรือจักรมีรูปคล้ายเสาวิหารแบบอินเดียโบราณที่มีหัวเสาม้วนเป็นวงก้านขดคล้ายหัวเสาโครินเธียน (Corinthian) ในศิลปะกรีก - โรมัน

คุณค่าที่เสนอให้เป็นโบราณวัตถุที่เป็นสมบัติชิ้นสำคัญของชาติ

เป็นธรรมจักรโบราณที่มีอยู่ไม่มากนักในประเทศ เฉพาะธรรมจักรจากเมืองโบราณอุทองนั้นนับเป็นชิ้นที่สมบูรณ์เพียงชิ้นเดียว มีคุณค่าโดดเด่นทางด้านศิลปะ ทั้งยังมีคุณค่าทางวิชาการด้านประวัติศาสตร์ศิลปะและโบราณคดีสมัยประวัติศาสตร์

โบราณสถานหมายเลข ๑๑ ที่เมืองโบราณอุทอง อำเภออุทอง จังหวัดสุพรรณบุรี

ลำดับที่ ๑๑

แท่นรองรับธรรมจักร

เลขทะเบียนวัตถุ ๖๑/๒๕๐๖

แบบศิลปะ/สมัย ทวารวดี พุทธศตวรรษที่ ๑๒ - ๑๓

วัสดุ (ชนิด) หิน

ขนาด สูง ๓๗.๒ เซนติเมตร

กว้าง ๔ เซนติเมตร

ยาว ๕๐ เซนติเมตร

ประวัติความเป็นมา ได้จากการขุดค้นทางโบราณคดีที่เจดีย์หมายเลข ๑๑ เมืองโบราณอู่ทอง อำเภออู่ทอง จังหวัดสุพรรณบุรี

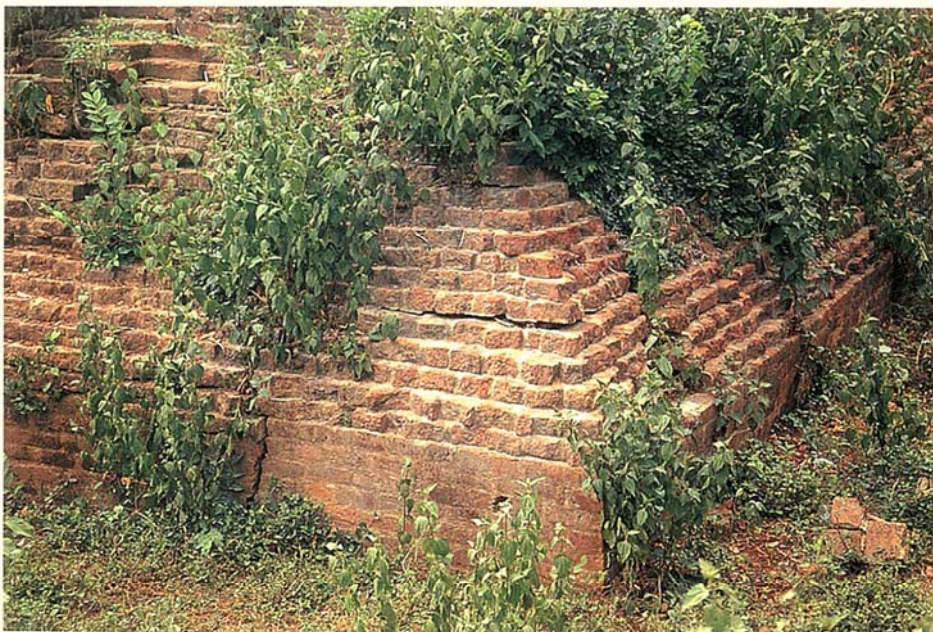
สถานที่จัดแสดง พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ อู่ทอง จังหวัดสุพรรณบุรี

ลักษณะและสภาพของโบราณวัตถุ

แท่นรองรับธรรมจักรรูปเหลี่ยมแบบฐานเขียงที่มีส่วนกลางหรือส่วนหน้ากระดานเล็กตกแต่งเป็นช่องรูปสี่เหลี่ยม ส่วนบนและส่วนล่างมีขนาดใหญ่กว่า มีขอบกว้างทั้งสี่ด้าน ซึ่งตกแต่งด้วยการสลักลายประจำยามก้ามปู ตรงมุมสูง ทั้งสี่มุมสลักเป็นลายช่ออุบะ หัวอุบะม้วนเป็นก้านขด

คุณค่าที่เสนอให้เป็นโบราณวัตถุที่เป็นสมบัติขึ้นสำคัญของชาติ

เป็นแท่นรองรับธรรมจักรโบราณที่มีสภาพสมบูรณ์ ที่มีอยู่เพียงชิ้นเดียว ซึ่งพบที่เมืองโบราณอู่ทอง สมัย ทวารวดี มีคุณค่าโดดเด่นทางด้านศิลปะ เป็นโบราณวัตถุที่หาได้ยากทั้งยังมีคุณค่าทางวิชาการด้านประวัติศาสตร์ศิลปะ และโบราณคดีสมัยประวัติศาสตร์

ส่วนฐานของโบราณสถานหมายเลข ๑๑ ที่เมืองโบราณอู่ทอง อำเภออู่ทอง จังหวัดสุพรรณบุรี

ลำดับที่ ๑๒

เสารธรรมจักร

เลขทะเบียนวัตถุ ๖๐/๒๕๐๖

แบบศิลปะ/สมัย ทวารวดี พุทธศตวรรษที่ ๑๒ - ๑๓

วัสดุ (ชนิด) หิน

ขนาด สูง ๒๘๐ เซนติเมตร
กว้าง ๒๕ เซนติเมตร

ประวัติความเป็นมา ได้จากการขุดค้นทางโบราณคดีที่เจดีย์หมายเลขที่ ๑๑ อำเภออุทุมพร จังหวัดสุพรรณบุรี

สถานที่จัดแสดง พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ อุทุมพร จังหวัดสุพรรณบุรี

ลักษณะและสภาพของโบราณวัตถุ

เสารธรรมจักรทรงแปดเหลี่ยมศิลปะทวารวดี โคนเสาสลักเป็นรูปหงส์ขนาบด้วยลายก้านขดอยู่ใต้ฐานบัว ส่วนหัวเสาด้านบนสลักลายเฟืองและพวงอุบะ ขอบบนสลักเป็นลายดอกไม้ก้านขดเหนือขึ้นไปเป็นเศียรยาวสำหรับสวมธรรมจักร

คุณค่าที่เสนอให้เป็นโบราณวัตถุที่เป็นสมบัติอันสำคัญของชาติ

เป็นโบราณวัตถุที่พบเพียงชิ้นเดียวในประเทศไทยได้ยาก กล่าวได้ว่ามีคุณค่าทางวิชาการด้านประวัติศาสตร์ ศิลปะและโบราณคดีสมัยประวัติศาสตร์

โบราณสถานหมายเลข ๑๑ ที่เมืองโบราณอุทุมพร อำเภออุทุมพร จังหวัดสุพรรณบุรี

ลำดับที่ ๑๓

ฐานรองพระธรรมจักร

เลขทะเบียนวัตถุ ๖๓๕/๒๕๑๙

แบบศิลปะ/สมัย ทวารวดี พุทธศตวรรษที่ ๑๒ - ๑๔

วัสดุ (ชนิด) หิน

ขนาด สูง ๖๐ เซนติเมตร
ยาว ๑๑๑ เซนติเมตร

ประวัติความเป็นมา พบที่วัดไทร อำเภอนครชัยศรี จังหวัดนครปฐม

สถานที่จัดแสดง พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ พระปฐมเจดีย์ จังหวัดนครปฐม

ลักษณะและสภาพของโบราณวัตถุ

แท่นหินทรงสี่เหลี่ยมสลักเป็นภาพพระพุทธรูปประวัติตอนทรงแสดงธรรม ตรงกลางเจาะเป็นช่องสี่เหลี่ยม แท่นหินแต่ละด้านจำหลักลายนูนต่ำเหมือนกันทั้ง ๔ ด้าน ด้านที่สมบูรณ์ที่สุด เป็นภาพพระพุทธรูปปางประทานธรรม ประทับนั่งห้อยพระบาทบนบัลลังก์ มีพระอินทร์และพระพรหมยืนขนานทั้งสองข้าง ส่วนเศียรหักหายไป ด้านข้าง พระพุทธรูปบัลลังก์ทั้งสองด้านจำหลักเป็นรูปบุคคลนั่งพนมมือฟังธรรม เบื้องซ้ายเป็นพราหมณ์ ๕ คน เบื้องขวาเป็น พระสงฆ์สาวก ๕ รูป ลวดลายดังกล่าวจำหลักอยู่ภายในกรอบ เป็นแนวลายดอกไม้ก้านขด คล้ายลายประจายาม ก้ามปูขนาดด้วยแถบลายลูกประคำ

คุณค่าที่เสนอให้เป็นโบราณวัตถุที่เป็นสมบัติชิ้นสำคัญของชาติ

เป็นโบราณวัตถุที่มีคุณค่าโดดเด่นทางศิลปะที่มีอยู่เพียงชิ้นเดียวในประเทศไทยซึ่งหาได้ยาก และมีคุณค่าทาง วิชาการด้านประวัติศาสตร์ ประวัติศาสตร์ศิลปะและโบราณคดีสมัยประวัติศาสตร์

วัดพระเมรุ อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม

ลำดับที่ ๑๔

ส่วนองค์ระฆังของสถูป

เลขทะเบียนวัตถุ ๖๑๘/๒๕๑๔

แบบศิลปะ/สมัย ทวารวดี พุทธศตวรรษที่ ๑๒ - ๑๔

วัสดุ (ชนิด) หิน

ขนาด สูง ๑๑๒ เซนติเมตร
เส้นผ่าศูนย์กลางปาก ๕๑ เซนติเมตร

ประวัติความเป็นมา พบในบริเวณวัดพระปฐมเจดีย์ อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม

สถานที่จัดแสดง พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ พระปฐมเจดีย์ จังหวัดนครปฐม

ลักษณะและสภาพของโบราณวัตถุ

องค์ระฆังทรงกลมสูง รูปร่างคล้ายโอ่ง ภายในกลวง รอบโหลสลักเป็นลายก้านขดขนาบด้วยแนวเส้นลายลูกประคำ ส่วนก้นตัน คล้ายเป็นส่วนที่สวมเข้ากับฐานอีกส่วนหนึ่ง ด้านนอกสลักเป็นลายกลีบบัวขนาดใหญ่ สภาพตัวสถูปแตกเป็นหลายส่วน แต่ละส่วนยึดติดกันด้วยเหล็กรูปตัวโอในภาษาอังกฤษ (I) ด้านบนขององค์สถูปยกเป็นขอบสูง ริมม้วนมนกลม เรียบ

คุณค่าที่เสนอให้เป็นโบราณวัตถุที่เป็นสมบัติขึ้นสำคัญของชาติ

เป็นโบราณวัตถุที่มีคุณค่าโดดเด่นทางด้านศิลปะที่มีอยู่เพียงชิ้นเดียวในประเทศ จึงหาได้ยาก กล่าวได้ว่ามีคุณค่าทางวิชาการด้านประวัติศาสตร์ศิลปะและโบราณคดีสมัยประวัติศาสตร์

พระปฐมเจดีย์ อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม

ลำดับที่ ๑๕

พระพิมพ์ภาพพระพุทธรูปปางสมาธิ

เลขทะเบียนวัตถุ ๒๓๕/๒๕๓๓ เลขเดิม ๗/๒๕๓๔

แบบศิลปะ/สมัย ทวารวดี พุทธศตวรรษที่ ๑๒ - ๑๔

วัสดุ (ชนิด) หินชนวนสีขาว - เทา

ขนาด สูง ๑๐ เซนติเมตร
กว้าง ๗ เซนติเมตร

ประวัติความเป็นมา ขุดพบภายในเจดีย์หมายเลข ๑ เมืองโบราณคูบัว ตำบลคูบัว อำเภอเมือง จังหวัดราชบุรี

สถานที่จัดแสดง พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ ราชบุรี จังหวัดราชบุรี

ลักษณะและสภาพของโบราณวัตถุ

พระพิมพ์สลักจากหินชนวนเป็นภาพพระพุทธรูปประทับนั่งขัดสมาธิราบ พระหัตถ์แสดงปางสมาธิประทับอยู่ภายใต้พระกลดหรือฉัตรขนานด้วยพระสถูปด้านขวาและธรรมจักรตั้งอยู่บนเสาสองด้านซ้าย นับเป็นหลักฐานที่แสดงให้เห็นถึงลักษณะการตั้งธรรมจักรในสมัยทวารวดี ซึ่งพบอยู่ทั่วไปในเมืองโบราณสมัยทวารวดีในภาคต่างๆของประเทศไทย

คุณค่าที่เสนอให้เป็นโบราณวัตถุที่เป็นสมบัติชิ้นสำคัญของชาติ

เป็นโบราณวัตถุที่มีคุณค่าโดดเด่นทางด้านศิลปะที่มีอยู่เพียงชิ้นเดียวในประเทศ จึงหาได้ยาก และกล่าวได้ว่ามีคุณค่าทางวิชาการด้านประวัติศาสตร์ศิลปะและโบราณคดีสมัยประวัติศาสตร์

โบราณสถานหมายเลข ๑ ริมห้วยคูบัว เมืองโบราณคูบัว อำเภอเมือง จังหวัดราชบุรี

ลำดับที่ ๑๖

พระพุทธรูปปางสมาธิ

เลขทะเบียนวัตถุ ๘๑/๒๕๕๓ เลขเดิม ๘/๖ จ

แบบศิลปะ/สมัย ทวารวดี พุทธศตวรรษที่ ๑๒ - ๑๔

วัสดุ (ชนิด) หินทรายลงรักปิดทองทาสี

ขนาด สูง ๑๔๐ เซนติเมตร

หน้าตักกว้าง ๗๕ เซนติเมตร

ประวัติความเป็นมา ได้จากวัดนางุญ อำเภอพระนครศรีอยุธยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

สถานที่จัดแสดง พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ เจ้าสามพระยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ลักษณะและสภาพของโบราณวัตถุ

พระพุทธรูปปางสมาธิ สลักเป็นภาพนูนสูง ประทับนั่งขัดสมาธิราบบนฐานบัวลงรักปิดทอง พื้นหลังซึ่งเป็นประภาลัยหรือรัศมีทาสีแดง พระพักตร์กลม พระหนุมนแหลม เม็ดพระศกใหญ่ พระขนงต่อกันเป็นรูปปิดกา พระเนตรอุม พระโอษฐ์หนา พระรัศมีรอบพระเศียรเป็นวงกลมซ้อน ๓ ชั้น ทรงครองจีวรห่มเฉียง ชายจีวรทำเป็นริ้วแฉกทับซ้อนเหนือพระอุระ พระบาทขัดสมาธิอย่างหลวม สภาพทองที่ปิดชำรุดกะเทาะหลุดร่อนทั้งองค์

คุณค่าที่เสนอให้เป็นโบราณวัตถุที่เป็นสมบัติชิ้นสำคัญของชาติ

เป็นพระพุทธรูปที่มีอยู่เพียงชิ้นเดียวในประเทศ มีคุณค่าโดดเด่นทางด้านศิลปะที่หาได้ยาก (กล่าวได้ว่ามีคุณค่าทางวิชาการด้านประวัติศาสตร์ศิลปะและโบราณคดีสมัยประวัติศาสตร์

โบราณสถานวัดนางุญ อำเภอพระนครศรีอยุธยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ลำดับที่ ๑๗

ธรรมจักร

เลขทะเบียนวัตถุ ๒๘๘/๒๕๑๑

แบบศิลปะ/สมัย ทวารวดี พุทธศตวรรษที่ ๑๒ - ๑๖
วัสดุ (ชนิด) หินทรายสีน้ำตาลปนเหลือง
ขนาด สูงพร้อมฐาน (ไม่รวมเศียร) ๑๐๖ เซนติเมตร
เส้นผ่าศูนย์กลาง ๘๘ เซนติเมตร

ประวัติความเป็นมา ได้จากวัดเสนาหา (ร้าง) อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม
พระเจ้าวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าภาณุพันธุ์ยุคล ประทาน

สถานที่จัดแสดง อาคารมหาสุรสิงหนาท พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ พระนคร

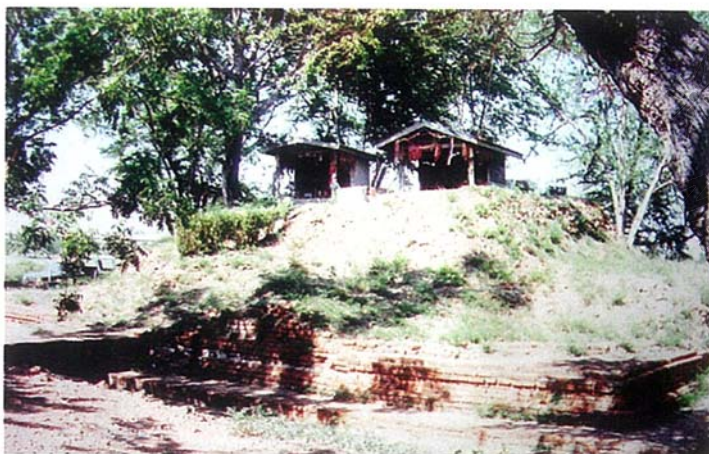
ลักษณะและสภาพของโบราณวัตถุ

ธรรมจักรหิน ตามขอบของวงล้อสลักลายดอกไม้อลายายประจายามกำมปู ซี่ล้อสลักโปร่ง ตกแต่งเป็นรูปเส้าที่มีหัวเส้าแบบอินเดียโบราณคล้ายหัวเส้าคอรีนเธียน (Corinthian) ของกรีก - โรมัน ตามซี่ล้อจารึกคาถา เย ธมมาฯ หลักธรรมสำคัญในพุทธศาสนาด้วยอักษรปัลลวะ กลางวงล้อ สลักรูปดอกบัว เจาะรูตรงกลางรูปสี่เหลี่ยม ตัวธรรมจักรตั้งอยู่บนแท่นสี่เหลี่ยมสลักลายประจายาม ด้านหน้ามีรูปกวางหมอบ

คุณค่าที่เสนอให้เป็นโบราณวัตถุที่เป็นสมบัติชิ้นสำคัญของชาติ

เป็นธรรมจักรที่มีจารึกคาถา เย ธมมาฯ ที่มีอยู่เพียงชิ้นเดียวในประเทศไทย สลักลวดลายสวยงาม มีคุณค่าโดดเด่นทางด้านศิลปะสะท้อนให้เห็นถึงภูมิปัญญาชั้นสูงของช่างโบราณในด้านการสลักหิน จึงเป็นโบราณวัตถุหายากและมีคุณค่าทางวิชาการด้านประวัติศาสตร์ศิลปะและโบราณคดีสมัยประวัติศาสตร์

โบราณวัตถุนี้ ปรากฏในประกาศกระทรวงศึกษาธิการเป็นโบราณวัตถุที่ควบคุมการทำเทียม ตามประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง โบราณวัตถุหรือศิลปวัตถุที่ควบคุมการทำเทียม ลงวันที่ ๒๔ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๔๑ และประกาศในราชกิจจานุเบกษา ฉบับประกาศทั่วไป เล่ม ๑๑๕ ตอนที่ ๖๕ ข ลงวันที่ ๑๓ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๔๑

โบราณสถานเนินพระ ทิศใต้ของเมืองโบราณนครปฐม
อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม

ลำดับที่ ๑๘

อรรธนารีศวร

เลขทะเบียนวัตถุ ๓๒.๑/๑๖

แบบศิลปะ/สมัย	ทวารวดี พุทธศตวรรษที่ ๑๓	
วัสดุ (ชนิด)	หินทราย	
ขนาด	สูง	๓๖ เซนติเมตร
	หน้าตักกว้าง	๓๖ เซนติเมตร

ประวัติความเป็นมา พบที่จังหวัดอุบลราชธานี ย้ายมาจากพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พระนคร

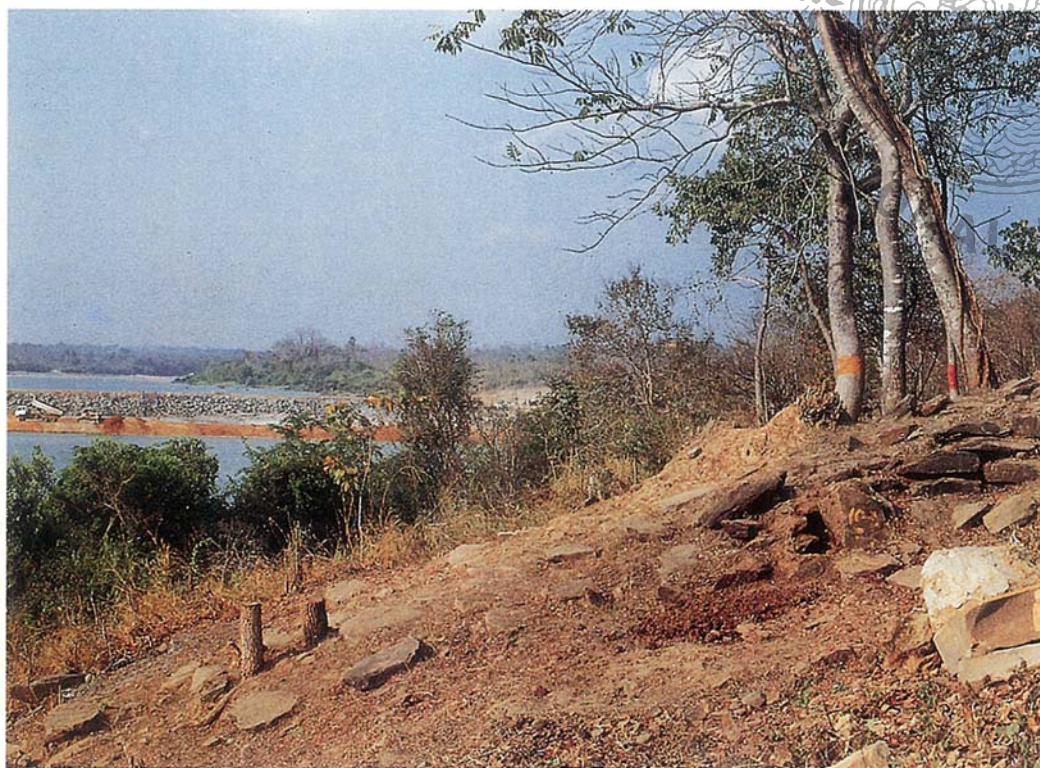
สถานที่จัดแสดง พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ อุบลราชธานี

ลักษณะและสภาพของโบราณวัตถุ

เป็นประติมากรรมรูปเคารพในศาสนาพราหมณ์ที่แสดงรูปของพระอิศวรและพระอุมาในองค์เดียวกัน โดยซีกขวาแสดงลักษณะบุรุษ (พระอิศวร) ซีกซ้ายแสดงลักษณะสตรี (พระอุมา) ประทับนั่งขัดสมาธิราบ

คุณค่าที่เสนอให้เป็นโบราณวัตถุที่เป็นสมบัติขึ้นสำคัญของชาติ

เป็นโบราณวัตถุที่เป็นรูปเคารพซึ่งพบอยู่เพียงชิ้นเดียวในประเทศ จึงหาได้ยาก กล่าวได้ว่า มีคุณค่าทางวิชาการด้านประวัติศาสตร์ศิลปะและโบราณคดีสมัยประวัติศาสตร์

เนินโบราณสถานที่ตั้งคิลาจารึกปากไคมน้อย อำเภอโขงเจียม จังหวัดอุบลราชธานี

ลำดับที่ ๑๙

แผ่นหินจำหลักภาพพระพุทธรูปปางสมาธิ

เลขทะเบียนวัตถุ ๑๑๔/๒๕๒๔

แบบศิลปะ/สมัย ทวารวดี พุทธศตวรรษที่ ๑๓ - ๑๔

วัสดุ (ชนิด) หิน

ขนาด สูง ๑๐๓ เซนติเมตร

หน้าตักกว้าง ๖๓ เซนติเมตร

ประวัติความเป็นมา พบที่ตำบลโคกปึก อำเภอสคริมหาโพธิ จังหวัดปราจีนบุรี (ปัจจุบันคือ อำเภอโคกปึก จังหวัดปราจีนบุรี) ย้ายไปจากพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พระนคร เมื่อวันที่ ๙ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๒๔

สถานที่จัดแสดง พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ ปราจีนบุรี

ลักษณะและสภาพของโบราณวัตถุ

พระพุทธรูปประทับนั่งขัดสมาธิราบใต้โพธิบัลลังก์บนฐานบัวทรงพระหัตถ์ทำมูทราอยู่ในท่วงท่าสมาธิ หรือปางตรัสรู้ เป็นประติมากรรมหินสูง มีแผ่นหลังรูปสี่เหลี่ยม ด้านบนโค้ง บนพื้นหลังระหว่างองค์พระพุทธรูปมีภาพสลักรูปสลูอยู่ทั้งสองด้าน เหนือพระเศียรสลักเป็นชুমโพธิ์

พระพักตร์รูปสี่เหลี่ยมมน พระนลาฏกว้าง พระขนงโค้งเล็กน้อย พระเนตรตรงเหลือบมองต่ำ พระนาสิกโด่งเป็นสัน พระโอษฐ์เต็ม พระอุระกว้าง บั้นพระองค์คอดเล็ก พระหัตถ์และพระบาทใหญ่ ฝ่าพระบาทที่ซ้อนอยู่ด้านบนตะแคงหันฝ่าพระบาทออกมาทางด้านหน้า ทรงครองจีวรห่มคลุม ขอบจีวรพาดผ่านข้อพระกรซ้ายและพระขานเป็นแนวลงมา

คุณค่าที่เสนอให้เป็นโบราณวัตถุที่เป็นสมบัติชิ้นสำคัญของชาติ

พระพุทธรูปลักษณะนี้เป็นโบราณวัตถุที่มีอยู่เพียงชิ้นเดียวในประเทศไทย ซึ่งหาได้ยาก มีคุณค่าโดดเด่นทางด้านศิลปะการสลักหิน กล่าวได้ว่าเป็นโบราณวัตถุที่มีคุณค่าทางวิชาการด้านประวัติศาสตร์ศิลปะและโบราณคดีสมัยประวัติศาสตร์

โบราณสถานหมายเลข ๒๒
หรือกลุ่มโบราณสถานกลางเมืองศรีมโหสถ
อำเภอโคกปึก จังหวัดปราจีนบุรี

ลำดับที่ ๒๐

ใบเสมา

เลขทะเบียนวัตถุ ๒๒๕/๑๖

แบบศิลปะ/สมัย ทวารวดี พุทธศตวรรษที่ ๑๓ - ๑๔

วัสดุ (ชนิด) หิน

ขนาด สูง ๒๐๐ เซนติเมตร
กว้าง ๘๐ เซนติเมตร
หนา ๒๐ เซนติเมตร

ประวัติความเป็นมา พบที่เมืองโบราณฟ้าแดดสงยาง อำเภอกมลาไสย จังหวัดกาฬสินธุ์

สถานที่จัดแสดง พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ ขอนแก่น

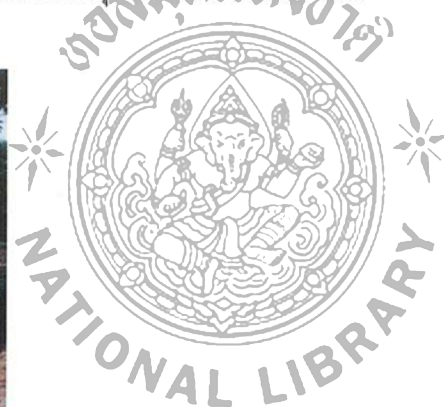
ลักษณะและสภาพของโบราณวัตถุ

ใบเสมาหินทรายจำหลักภาพเล่าเรื่องพระพุทธประวัติตอนพระพุทธเจ้าเสด็จกรุงกบิลพัสดุ์และเสด็จโปรดพระนางยโสธราหรือพิมพา โดยปรากฏภาพพระพุทธเจ้าประทับห้อยพระบาทอยู่ภายในชุ้มอาคาร ซึ่งอาจเป็นพระตำหนักของพระนางยโสธรา เบื้องพระพักตร์มีสตรี ๒ คนนั่งอยู่ สตรีคนหน้า คือ พระนางยโสธรา ประทับพับเพียบสยายพระเศวตเช็ดพระบาทของพระพุทธองค์ เป็นการแสดงความเคารพอย่างสูง ส่วนสตรีคนหลังกำลังอุ้มเด็ก ซึ่งชี้นิ้วไปที่พระพุทธเจ้า สันนิษฐานว่าอาจเป็นพระราหุล

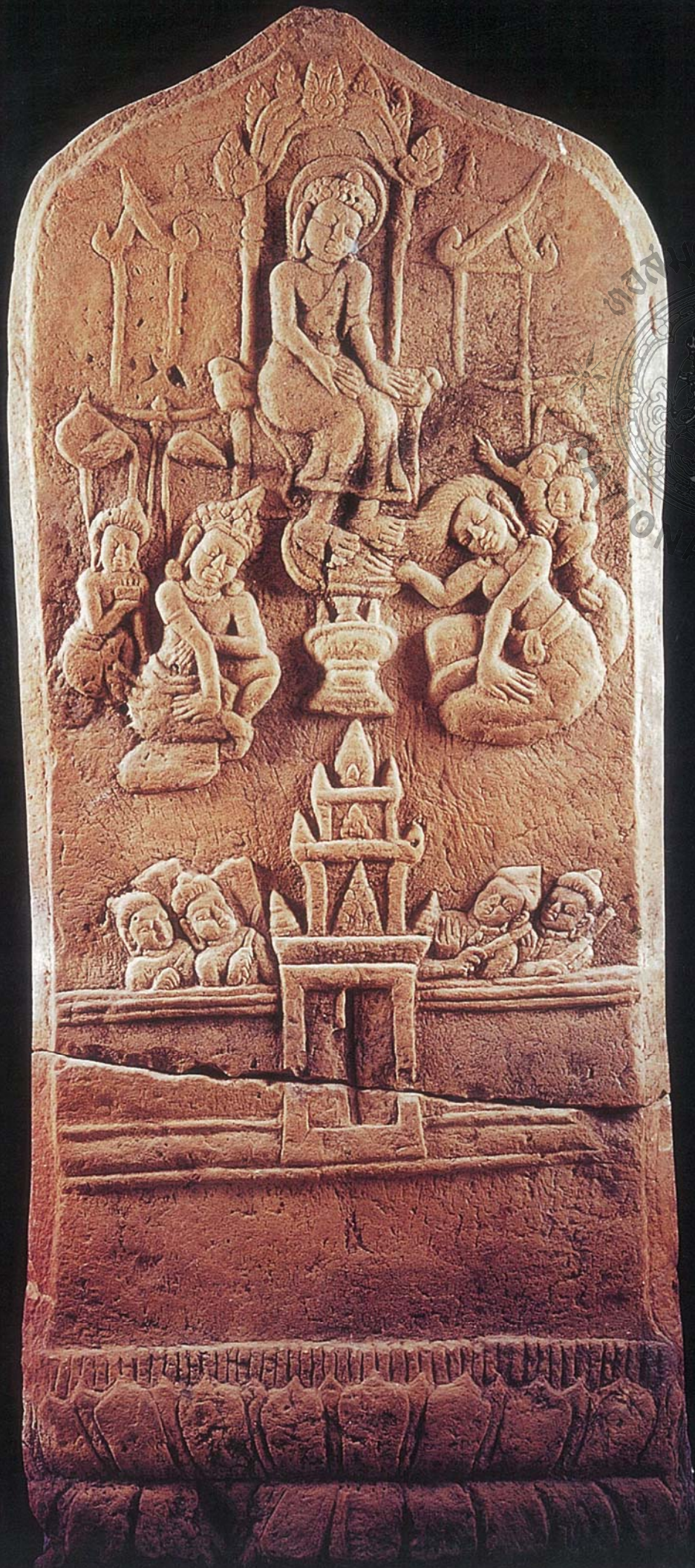
ด้านล่างของใบเสมาเป็นภาพกำแพงเมืองมีประตูยอดสามชั้น สองข้างประตูเมืองมีใบหน้าของบุรุษซึ่งอาจเป็นทหารรักษาการณ์ประจำที่กำแพงอยู่ด้านละสองคน สภาพของใบเสมานี้หักเป็นสองท่อนต่อไว้

คุณค่าที่เสนอให้เป็นโบราณวัตถุที่เป็นสมบัติชิ้นสำคัญของชาติ

เป็นใบเสมาที่จำหลักภาพเล่าเรื่องพระพุทธประวัติที่พบน้อย ปรากฏเฉพาะในศิลปะทวารวดีในทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบนเท่านั้น จึงมีคุณค่าในด้านศิลปะเป็นอย่างมาก และหาได้ยาก กล่าวได้ว่าใบเสมานี้มีคุณค่าทางวิชาการด้านโบราณคดีสมัยประวัติศาสตร์ ประวัติศาสตร์ศิลปะและพระพุทธศาสนาในประเทศไทย

โบราณสถานเมืองฟ้าแดดสงยาง
อำเภอกมลาไสย จังหวัดกาฬสินธุ์

ลำดับที่ ๒๑

เศียรพระพุทธรูป

เลขทะเบียนวัตถุ ๔๖/๑๘

แบบศิลปะ/สมัย หริภุญไชยตอนต้น พุทธศตวรรษที่ ๑๓ - ๑๔

วัสดุ (ชนิด) หิน

ขนาด สูง ๔๒ เซนติเมตร

กว้าง ๔๕ เซนติเมตร

ประวัติความเป็นมา จากวัดพระธาตุหริภุญไชยวรมหาวิหาร จังหวัดลำพูน

สถานที่จัดแสดง พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ หริภุญไชย จังหวัดลำพูน

ลักษณะและสภาพของโบราณวัตถุ

เศียรพระพุทธรูปพร้อมส่วนของประภามณฑลด้านหลังพระเศียร ลักษณะเป็นพระพุทธรูปที่สลักบนแผ่นหินแบบประติมากรรมนูนสูงเกือบลอยตัว พระพักตร์ค่อนข้างกลม พระนลาฏกว้าง เม็ดพระศกใหญ่เป็นกันหอยเวียนขวา พระอุษณิษะนูนสูงเล็กน้อย พระขนงโค้งเป็นแนวต่อกันเป็นรูปปีกกา พระเนตรอูม สายพระเนตรทอดลงต่ำ ทางพระเนตรสูง พระนาสิกเป็นสัน พระโอษฐ์เต็มแสดงอาการแย้มพระโอษฐ์น้อยๆ พระกรรณยาว พระหนุมาน

พระพักตร์และประติมานวิทยาของเศียรพระพุทธรูป แสดงรูปแบบคล้ายศิลปะทวารวดีที่พบในภาคกลาง ซึ่งเป็นหลักฐานที่แสดงถึงอิทธิพลทางพระพุทธศาสนาและแบบแผนการสร้างประติมากรรมรูปเคารพจากภาคกลางที่ขึ้นไปยังภาคเหนือ สอดคล้องกับตำนานพระนางจามเทวี พระราชธิดาพระเจ้ากรุงละโว้ที่ได้รับการสถาปนาเป็นกษัตริย์พระองค์แรกของเมืองหริภุญไชย ในพุทธศตวรรษที่ ๑๓ - ๑๔

คุณค่าที่เสนอให้เป็นโบราณวัตถุที่เป็นสมบัติอันสำคัญของชาติ

เป็นเศียรพระพุทธรูปที่มีความสำคัญยิ่ง พบเพียงเศียรเดียวในภาคเหนือ มีคุณค่าทางวิชาการโบราณคดีสมัยประวัติศาสตร์ ประวัติศาสตร์ศิลปะและพัฒนาการของพระพุทธศาสนาในประเทศไทย รวมทั้งมีคุณค่าแสดงถึงฝีมือช่างสลักหินของหริภุญไชย ที่รับอิทธิพลจากทวารวดีในภาคกลางอย่างเด่นชัด

เจดีย์ วัดพระธาตุหริภุญไชยวรมหาวิหาร จังหวัดลำพูน

ลำดับที่ ๒๒

พระโพธิสัตว์อวโลกิเตศวร

เลขทะเบียนวัตถุ ๓๗๐/๒๕๐๕

แบบศิลปะ/สมัย ศรีวิชัย อิทธิพลศิลปะอินเดียแบบปัลลวะ พุทธศตวรรษที่ ๑๓ - ๑๔

วัสดุ (ชนิด) สำริด

ขนาด สูง ๒๑.๒ เซนติเมตร

ประวัติความเป็นมา ขุดได้จากควนสราญรมย์ ตำบลท่าข้าม อำเภอพนม핀 จังหวัดสุราษฎร์ธานี ระหว่างวันที่ ๑๗ - ๑๘ และวันที่ ๒๓ - ๒๔ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๐๕

นำมาจากพิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ พระนคร

สถานที่จัดแสดง พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ สมเด็จพระนารายณ์ จังหวัดลพบุรี

ลักษณะและสภาพของโบราณวัตถุ

ท่อนบนของรูปเคารพพระโพธิสัตว์อวโลกิเตศวร พระพักตร์รูปไข่ พระเกศามุ่นเป็นมวยสูงแบบชฎามกฏ ปลายหยัก มีพระพุทธรูปปางสมาธิ “พระอมิตาภะ” ประดิษฐานที่มุ่นมวยผม ทรงผ้าไธสี คล้องสายขัณฑ์ปวิตร หรือสายธูราเป็นแถบผ้า สภาพชำรุด ท่อนล่างหักหายไป

คุณค่าที่เสนอให้เป็นโบราณวัตถุที่เป็นสมบัติชิ้นสำคัญของชาติ

เป็นโบราณวัตถุที่มีอยู่เพียงชิ้นเดียวในประเทศ จึงหาได้ยาก มีความโดดเด่นทางด้านศิลปะที่แสดงถึงกรรมวิธีการหล่อสำริดด้วยภูมิปัญญาชั้นสูง ทั้งยังมีคุณค่าทางวิชาการด้านประวัติศาสตร์ ประวัติศาสตร์ศิลปะและโบราณคดี สมัยประวัติศาสตร์

วัดแก้ว อำเภอไชยา จังหวัดสุราษฎร์ธานี

ลำดับที่ ๒๓

พระวิษณุ

เลขทะเบียนวัตถุ ๔๐/๒๕๓๒

แบบศิลปะ/สมัย ศรีวิชัย อิทธิพลศิลปะอินเดียแบบปัลลวะ พุทธศตวรรษที่ ๑๔

วัสดุ (ชนิด) หินทราย

ขนาด สูง ๒๓๕ เซนติเมตร

กว้าง ๑๐๔ เซนติเมตร

ประวัติความเป็นมา เดิมพบถูกฝังและโอบด้วยโคนต้นไม้ พร้อมกับรูปเคารพอื่นที่เขาพระนารายณ์ ตำบลเหล อำเภอกะปง จังหวัดพังงา ส่วนเศียรเดิมของพระวิษณุเมื่อแรกยังไม่พบ จึงมีการทำเศียรใหม่ ต่อเติม ต่อมาขณะทำการเคลื่อนย้ายเทวรูปดังกล่าวไปเก็บรักษาในพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ นครศรีธรรมราช ได้ขุดพบเศียรเดิมของเทวรูปพระวิษณุ จึงทำการต่อจนอยู่ในสภาพสมบูรณ์เช่นในปัจจุบัน และจัดแสดงในพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ นครศรีธรรมราช ระยะเวลาหนึ่ง จนถึงพุทธศักราช ๒๕๓๒ จึงเคลื่อนย้ายไปจัดแสดง ณ พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ ถลาง จังหวัดภูเก็ต

สถานที่จัดแสดง พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ ถลาง จังหวัดภูเก็ต

ลักษณะและสภาพของโบราณวัตถุ

เทวรูปพระวิษณุหรือพระนารายณ์ ๔ พระกร ยืนบนฐานสี่เหลี่ยม ฉลองพระองค์แบบอินเดียได้ พระหัตถ์ขวาบนและพระหัตถ์ซ้ายบนหักหายไปบางส่วน พระหัตถ์ขวาล่างแสดงปางประทานอภัย พระหัตถ์ซ้ายล่างแตะที่พระโสณี ทรงสิริภรณ์กิริฎมกุฏทรงสูงสอบเข้าหาด้านบน และประดับด้วยลายวงแหวน ทรงพระภูษาโจงยาวกรอมข้อพระบาท จีบเป็นริ้วและขมวดเป็นปมที่บันพระองค์ ชักชายภูษารั้งด้านบนและคาดรัดประคดทับด้วยสายลูกประคำ มีภูษาคาดพระโสณี (สะโพก) ตามแนวนอน ผูกเป็นโบที่พระปรศว์ (ศีรษะ) หน้าพระเพลา มีภูษาคาดเป็นรูปโค้ง ส่วนพระวรกายตกแต่งด้วยกรองคอ พวงประคำ พาหุรัด ทรงกำไลข้อพระกรและพระอำมรงค์ พร้อมทั้งทรงสะพายสายยัชโญปวีตทับสายอุทรพันธะ

คุณค่าที่เสนอให้เป็นโบราณวัตถุที่เป็นสมบัติชิ้นสำคัญของชาติ

เป็นโบราณวัตถุที่เป็นรูปเคารพซึ่งพบเพียงชิ้นเดียวในประเทศไทย จึงหาได้ยาก มีคุณค่าทางวิชาการด้านประวัติศาสตร์ศิลปะและโบราณคดีสมัยประวัติศาสตร์

สภาพเดิมของส่วนองค์พระวิษณุ พบที่เขาพระนารายณ์ ตำบลเหล อำเภอกะปง จังหวัดพังงา

ลำดับที่ ๒๔

พระโพธิสัตว์ปัทมปาณี (พระโพธิสัตว์อวโลกิเตศวร)

เลขทะเบียนวัตถุ ศว. ๑๕

แบบศิลปะ/สมัย ศรีวิชัย พุทธศตวรรษที่ ๑๔ - ๑๕

วัสดุ (ชนิด) สำริด

ขนาด สูง ๖๕ เซนติเมตร

กว้าง ๔๓ เซนติเมตร

ประวัติความเป็นมา พบที่วัดพระบรมธาตุ อำเภอไชยา จังหวัดสุราษฎร์ธานี

สถานที่จัดแสดง อาคารมหาสุรสิงหนาท พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ พระนคร

ลักษณะและสภาพของโบราณวัตถุ

ส่วนองค์พระโพธิสัตว์ปัทมปาณีหรือพระโพธิสัตว์อวโลกิเตศวร ทรงสิริภรณ์ขลุ่ยงามงกฏ ส่วนยอดหักหายไป พระพักตร์อ้อม พระขนงโค้ง พระนาสิกโด่งเป็นสัน ริมพระโอษฐ์หยักเป็นรูปคล้ายกระบี่จับ ทรงสร้อยพระคอ และกรองคอ ทรงภูษาเฉียงพาหาทับด้วยสายยัชโญปวีต พระพาหาและพระกรหักหายไป ส่วนที่เหลือต้นพระพาหาทรงพาหุรัดขนาดใหญ่ ลักษณะศิลปะแสดงถึงอิทธิพลศิลปะอินเดีย สมัยราชวงศ์ปาละ หรือศิลปะชวาตะวันออก

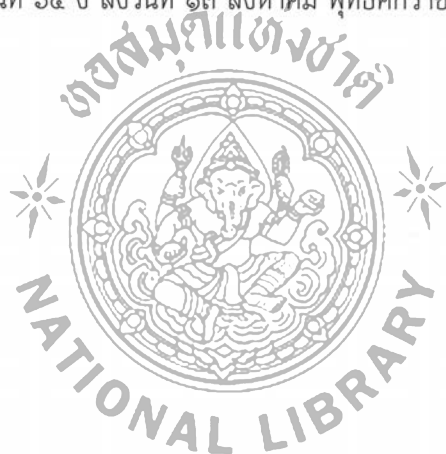
คุณค่าที่เสนอให้เป็นโบราณวัตถุที่เป็นสมบัติขึ้นสำคัญของชาติ

เป็นโบราณวัตถุศิลปะศรีวิชัย ที่หาได้ยากมีเพียงชิ้นเดียวในประเทศ มีคุณค่าโดดเด่นทางด้านศิลปะสะท้อนให้เห็นถึงภูมิปัญญาชั้นสูงของช่างโบราณในการหล่อโลหะ และมีคุณค่าทางวิชาการด้านประวัติศาสตร์ศิลปะและโบราณคดีสมัยประวัติศาสตร์

โบราณวัตถุนี้ ปรากฏในประกาศกระทรวงศึกษาธิการเป็นโบราณวัตถุที่ควบคุมการทำเทียม ตามประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง โบราณวัตถุหรือศิลปวัตถุที่ควบคุมการทำเทียม ลงวันที่ ๒๔ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๔๑ และประกาศในราชกิจจานุเบกษา ฉบับประกาศทั่วไป เล่ม ๑๑๕ ตอนที่ ๖๕ ง ลงวันที่ ๑๓ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๔๑

พระบรมธาตุไชยา อำเภอไชยา จังหวัดสุราษฎร์ธานี

ลำดับที่ ๒๕

พระพุทธรูปแสดงภูมิสถาปัตยกรรมภายใต้พังพานาค

เลขทะเบียนวัตถุ ศว. ๒๒

แบบศิลปะ/สมัย ศรีวิชัย พุทธศักราช ๑๙๒๖

วัสดุ (ชนิด) สำริด

ขนาด สูงพร้อมฐาน ๑๖๐ เซนติเมตร

หน้าตักกว้าง ๗๘.๕ เซนติเมตร

ประวัติความเป็นมา สมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมพระยาดำรงราชานุภาพ ทรงนำมาจากวัดเวียง
อำเภอไชยา จังหวัดสุราษฎร์ธานี

พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว (รัชกาลที่ ๕) โปรดเกล้าโปรดกระหม่อม
ให้ย้ายไปประดิษฐานไว้ ณ วัดเบญจมบพิตรดุสิตวนาราม ต่อมาได้ย้ายมาจัดแสดงที่พิพิธ-
ภัณฑสถานสำหรับพระนคร เมื่อวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๔๗๑

สถานที่จัดแสดง อาคารมหาสุรสิงหนาท พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พระนคร

ลักษณะและสภาพของโบราณวัตถุ

เป็นพระพุทธรูปประทับนั่งแสดงภูมิสถาปัตยกรรม (ปางมารวิชัย) บนขนดทางพญานาคเจ็ดเศียร ซึ่งแผ่พังพาน
อยู่เหนือพระเศียรพระพุทธรูป ส่วนฐานมีจารึกกล่าวถึงการสร้างพระพุทธรูปนี้ที่เมืองครหิ เมื่อพุทธศักราช ๑๙๒๖
พระพุทธรูปองค์นี้มีสภาพสมบูรณ์

คุณค่าที่เสนอให้เป็นโบราณวัตถุที่เป็นสมบัติชิ้นสำคัญของชาติ

พระพุทธรูปนาคปรก ประทับนั่งแสดงภูมิสถาปัตยกรรม (ปางมารวิชัย) ศิลปะศรีวิชัย เป็นแบบพิเศษ เพราะ
ปกติพระพุทธรูปนาคปรก นิยมสร้างเป็นพระพุทธรูปปางสมาธิ พระพุทธรูปองค์นี้มีจารึกบอกปีที่สร้างซึ่งมีเพียงองค์เดียว
ในประเทศ จึงเป็นโบราณวัตถุที่หาได้ยาก มีคุณค่าโดดเด่นทางด้านศิลปะ กล่าวได้ว่ามีคุณค่าทางวิชาการอย่างยิ่ง
ทั้งด้านประวัติศาสตร์ศิลปะและโบราณคดีสมัยประวัติศาสตร์

ภาพถ่ายทางอากาศโบราณสถานวัดหลง
อำเภอไชยา จังหวัดสุราษฎร์ธานี

ลำดับที่ ๒๖

พระวิษณุ

เลขทะเบียนวัตถุ ๑๖/๒๕๑๕

แบบศิลปะ/สมัย เทวรูปปูนเก่า พุทธศตวรรษที่ ๑๑ - ๑๒

วัสดุ (ชนิด) หิน

ขนาด สูง ๓๘ เซนติเมตร

ประวัติความเป็นมา พบที่หอพระนารายณ์ อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช

สถานที่จัดแสดง พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ นครศรีธรรมราช

ลักษณะและสภาพของโบราณวัตถุ

พระวิษณุองค์นี้แสดงลักษณะศิลปะอินเดียใต้ที่เก่าที่สุดองค์หนึ่งที่พบในภาคใต้ พระวิษณุทรงเป็นเทพแห่งการสร้างสรรค์ เป็นองค์เทวะสูงสุดองค์หนึ่งในไตรมูรติของศาสนาพราหมณ์หรือฮินดู มีสี่พระกร แต่หักหายไปหมด เหลือเพียงพระหัตถ์ซ้ายหน้า ซึ่งทรงสังข์อันเป็นเทวูปโภคหนึ่งในสิ่งของของพระองค์ อันได้แก่ คทา จักร สังข์และธรรณี พระเศียรทรงกิริฎมุกฏ ทรงกุดทูลรูปกลมโต พระพาหาทรงพาหุรัด พระกรมีทองพระกรและทรงสายขัณฑ์ปวีตเฉียง พระพาหาขวาถือบजरตพระขรรค์

ทรงอุษาคโลตีศวาลมพระขรรค์ มีภูษาคาดับพระองค์ ปลายอุษาคโลตี้อยู่เบื้องหน้า ประติมากรรมองค์นี้อาจเป็นรูปเคารพของลัทธิไวษณวิหรือไวษณพนิกายรุ่นแรกในนครศรีธรรมราช

คุณค่าที่เสนอให้เป็นโบราณวัตถุที่เป็นสมบัติชิ้นสำคัญของชาติ

เป็นประติมากรรมพระวิษณุที่เก่าที่สุดที่พบในภาคใต้ โดยเฉพาะในจังหวัดนครศรีธรรมราช ซึ่งเป็นเมืองที่มีหลักฐานเกี่ยวกับศาสนาพราหมณ์หรือฮินดูและมีกลุ่มพราหมณ์ที่สืบเชื้อสายมาจนปัจจุบัน ดังนั้นประติมากรรมนี้จึงมีความสำคัญและมีคุณค่าทางวิชาการทั้งด้านประวัติศาสตร์โบราณคดี ประวัติศาสตร์ศิลปะและพัฒนากาของศาสนาพราหมณ์หรือฮินดูในประเทศไทย

สภาพปัจจุบันของหอพระนารายณ์
อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช

ลำดับที่ ๒๗

ทับหลัง

เลขทะเบียนวัตถุ ๓/๒๕๓๒

แบบศิลปะ/สมัย ทวารวดี - ลพบุรี พุทธศตวรรษที่ ๑๒ - ๑๓

วัสดุ (ชนิด) หินทราย

ขนาด
สูง ๓๕ เซนติเมตร
ยาว ๑๕๒ เซนติเมตร
หนา ๑๖ เซนติเมตร

ประวัติความเป็นมา ได้จากการขุดแต่งปราสาทเขาน้อยสิขมพู ตำบลคลองน้ำใส อำเภออรัญประเทศ จังหวัดสระแก้ว

สถานที่จัดแสดง พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ ปราจีนบุรี

ลักษณะและสภาพของโบราณวัตถุ

ทับหลังหินทรายสลักลายท่อนพวงมาลัย ตรงกลางท่อนพวงมาลัยตกแต่งด้วยรูปวงแหวน ตามแนวเส้นโค้ง ๓ วง ปลายท่อนพวงมาลัยทั้งสองเป็นรูปหัวเหรากลืนท่อนพวงมาลัย มีเทวดานั่งอยู่บนตัวเหราซึ่งมีหางม้วนเป็นก้านขด ปลายซ้อนสองชั้น เหนือท่อนพวงมาลัยสลักเป็นลายกระหนก ในท่อนพวงมาลัยสลักเป็นรูปพวงอุษะห้อยเป็นระย้าเรียงต่อกัน

จากลักษณะศิลปะของทับหลังนี้ มีรูปแบบที่คล้ายกับศิลปะขอมแบบสมโบร์ไพรกุก แต่ลักษณะของเทวดาและรายละเอียดอื่นๆ แสดงรูปแบบศิลปะทวารวดีในพุทธศตวรรษที่ ๑๒ - ๑๓ จึงอาจกล่าวได้ว่าปราสาทเขาน้อยสิขมพูเป็นศิลปะทวารวดีร่วมสมัยศิลปะลพบุรีหรือศิลปะขอมแบบสมโบร์ไพรกุก

คุณค่าที่เสนอให้เป็นโบราณวัตถุที่เป็นสมบัติชิ้นสำคัญของชาติ

เป็นโบราณวัตถุสภาพสมบูรณ์ที่สุด จากลวดลายที่สลักจัดได้ว่า มีอยู่เพียงชิ้นเดียวในประเทศ จึงหาได้ยาก มีคุณค่าโดดเด่นทางด้านศิลปะการสลักหิน กล่าวได้ว่าเป็นโบราณวัตถุที่มีคุณค่าทางวิชาการด้านประวัติศาสตร์ศิลปะและโบราณคดีสมัยประวัติศาสตร์

ปราสาทเขาน้อยสิขมพู
อำเภออรัญประเทศ จังหวัดสระแก้ว

Block 10 of the frieze
The frieze is a long, narrow, rectangular stone relief carving, likely a frieze, featuring intricate carvings of figures, deities, and ornate patterns. The central part shows a row of figures or deities seated or standing, flanked by ornate scrollwork and floral motifs. The stone is light-colored and shows signs of age and wear.

ลำดับที่ ๒๘

ทับหลัง

เลขทะเบียนวัตถุ ๓/๒๕๐๗

แบบศิลปะ/สมัย ลพบุรี อิทธิพลศิลปะขอมแบบเกาะแกร์ - แปรรูป พุทธศตวรรษที่ ๑๕

วัสดุ (ชนิด) หินทราย

ขนาด สูง ๖๖ เซนติเมตร
ยาว ๑๙๘ เซนติเมตร
หนา ๓๒ เซนติเมตร

ประวัติความเป็นมา พบจากการขุดแต่งปราสาทเมืองแขก อำเภอสูงเนิน จังหวัดนครราชสีมา

สถานที่จัดแสดง พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ พิมาย จังหวัดนครราชสีมา

ลักษณะและสภาพของโบราณวัตถุ

ทับหลังรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าสลักลายท่อนพวงมาลัย ปลายทั้งสองมีรูปพระพิฆเนศทรงหนู ด้านบนของท่อนพวงมาลัยเป็นลายใบไม้ ด้านล่างเป็นลายก้านขด ตรงกลางสลักรูปพระวิฆณุหรือพระนารายณ์สี่กร ยกพระบาทคล้ายรำร่ายอยู่เหนือห้วงสมุทร พระหัตถ์ทรงเทวูปโภค เช่น จักร สังข์ อยู่ในกรอบใบไม้รูปสามเหลี่ยม ขอบตกแต่งด้วยลายกระหนก

ขอบส่วนบนสลักรูปนักบวชนั่งขัดแบบโยคะ พนมมืออยู่ในกรอบคล้ายใบไม้เรียงกันตลอดความยาวของทับหลัง แต่ละรูปคั่นด้วยลายช่ออุบะหรือเสายอดบัวขาบ

คุณค่าที่เสนอให้เป็นโบราณวัตถุที่เป็นสมบัติชิ้นสำคัญของชาติ

เป็นโบราณวัตถุที่มีคุณค่าโดดเด่นทางด้านศิลปะ หาได้ยากและมีคุณค่าทางวิชาการด้านประวัติศาสตร์และโบราณคดี

ปราสาทเมืองแขก อำเภอสูงเนิน จังหวัดนครราชสีมา

ลำดับที่ ๒๙

ประติมากรรมรูปบุรุษ

เลขทะเบียนวัตถุ ๒๕๑/๒๕๓๖

แบบศิลปะ/สมัย ลพบุรี อิทธิพลศิลปะขอมแบบบาปวน พุทธศตวรรษที่ ๑๖

วัสดุ (ชนิด) สำริดกาไหล่ทอง

ขนาด สูง ๑๘๖.๕ เซนติเมตร

ฐานกว้าง ๓๔.๕ เซนติเมตร

ฐานยาว ๓๕ เซนติเมตร

ประวัติความเป็นมา ได้จากการขุดแต่งปราสาทสระกำแพงใหญ่ อำเภออุทุมพรพิสัย จังหวัดศรีสะเกษ

สถานที่จัดแสดง พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ พิมาย จังหวัดนครราชสีมา

ลักษณะและสภาพของโบราณวัตถุ

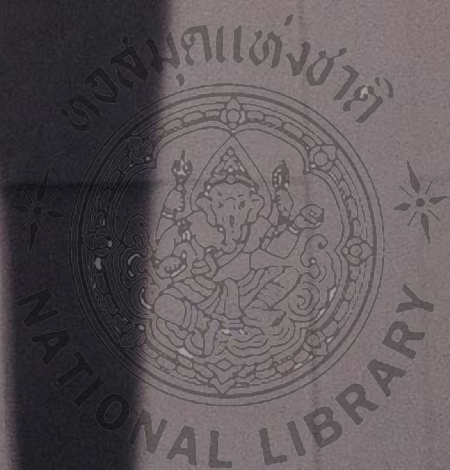
ประติมากรรมรูปบุรุษหล่อด้วยสำริดกาไหล่ทอง ยืนบนแท่นรูปสี่เหลี่ยมในลักษณะ เท้าขวาก้าวไปด้านหน้า เล็กน้อย แขนทั้งสองข้างหักหายไป นุ่งผ้าสั้น ขอบผ้านุ่งโค้งสูง เว้าลงด้านหน้า ขมวดชายผ้าเป็นปม คาดเข็มขัด ตามร่างกายแต่งเครื่องประดับ อาทิ กรองคอ กำไลต้นแขน และกำไลข้อเท้า

คุณค่าที่เสนอให้เป็นโบราณวัตถุที่เป็นสมบัติขึ้นสำคัญของชาติ

เป็นประติมากรรมหล่อด้วยสำริดโบราณขนาดใหญ่ที่มีอยู่เพียงชิ้นเดียวในประเทศไทยจึงหาได้ยาก มีคุณค่าโดดเด่นทางด้านศิลปะและภูมิปัญญาการหล่อสำริดชั้นสูง กล่าวได้ว่าเป็นโบราณวัตถุที่มีคุณค่าทางวิชาการด้านประวัติศาสตร์ ประวัติศาสตร์ศิลปะและโบราณคดีสมัยประวัติศาสตร์

กลุ่มปรางค์ด้านตะวันออก ปราสาทสระกำแพงใหญ่ อำเภออุทุมพรพิสัย จังหวัดศรีสะเกษ

ลำดับที่ ๓๐

ชும்หน้าบันมุขด้านตะวันออก ปราสาทเมืองต่ำ จังหวัดบุรีรัมย์

เลขทะเบียนวัตถุ ๕๒/๒๕๕๐

แบบศิลปะ/สมัย ลพบุรี อิทธิพลศิลปะขอมแบบบาปวน พุทธศตวรรษที่ ๑๖

วัสดุ (ชนิด) หินทราย

ขนาด สูง ๒๖๒ เซนติเมตร

กว้าง ๓๐๒ เซนติเมตร

หนา ๓๐ เซนติเมตร

ประวัติความเป็นมา พบในขณะขุดแต่งปราสาทเมืองต่ำ อำเภอประโคนชัย จังหวัดบุรีรัมย์ สำนักงานโบราณคดี และพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติที่ ๙ นครราชสีมา ส่งมอบให้พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พิมาย เมื่อวันที่ ๒๓ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐

สถานที่จัดแสดง พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พิมาย จังหวัดนครราชสีมา

ลักษณะและสภาพของโบราณวัตถุ

ชும்หน้าบันทรงสามเหลี่ยม ตรงกลางสลักเป็นรูปพระอินทร์ทรงช้างเอราวัณในกรอบสามเหลี่ยมหยัก ล้อมรอบด้วยลายใบไม้ในรูปก้านขด मुखกรอบหน้าบันเป็นรูปเศียรนาคห้าเศียร อันเป็นลักษณะของพญานาคในศิลปะขอมแบบบาปวน เศียรกลางของนาคคายท่อนพวงมาลัย ลำตัวนาคทั้งสองสลักลายก้านต่อดอก หางนาคทอดยาวไปบรรจบกันตรงกลางด้านบนหน้าบัน ด้านนอกลำตัวนาคสลักตกแต่งเป็นลายใบไม้มีพื้นลายเป็นลายก้านต่อดอก ยอดบนสุดสลักเป็นลายช่อดอกไม้

คุณค่าที่เสนอให้เป็นโบราณวัตถุที่เป็นสมบัติชิ้นสำคัญของชาติ

เป็นชும்หน้าบันโบราณสถานสภาพสมบูรณ์ที่เหลืออยู่เพียงชิ้นเดียวในประเทศ จึงหาได้ยาก มีคุณค่าโดดเด่นทางศิลปะ และมีคุณค่าทางวิชาการด้านประวัติศาสตร์ศิลปะและโบราณคดีสมัยประวัติศาสตร์

ปราสาทเมืองต่ำ อำเภอประโคนชัย จังหวัดบุรีรัมย์

พระพุทธรูปแสดงภูมิสมุทรา (พระพุทธรูปปางมารวิชัย)

เลขทะเบียนวัตถุ ๖๔/๒๕๔๐

แบบศิลปะ/สมัย ลพบุรี ประมาณพุทธศตวรรษที่ ๑๗

วัสดุ (ชนิด) สำริด

ขนาด กว้าง ๑๘.๕ เซนติเมตร

ประวัติความเป็นมา พบจากการขุดบ่อน้ำเสียด้านหลังอาคารวิทยาศาสตร์ สถาบันราชภัฏเทพสตรี อำเภอเมือง จังหวัดลพบุรี เมื่อวันที่ ๑๗ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๔๐ โดยพบอยู่ในไหเนื้อแกร่งสีเทา ศิลปะลพบุรี ร่วมกับโบราณวัตถุอื่นๆ

สถานที่จัดแสดง พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ สมเด็จพระนารายณ์ จังหวัดลพบุรี

ลักษณะและสภาพของโบราณวัตถุ

พระพุทธรูปประทับนั่งบนฐานบัวคว่ำบัวหงายซ้อนอยู่บนฐานหน้ากระดานสูงภายในเรือนแก้ว พระหัตถ์แสดงภูมิสมุทรา (ปางมารวิชัย) ประติมากรรมชิ้นนี้สามารถถอดออกได้เป็น ๔ ส่วน คือ

ส่วนที่ ๑ ได้แก่ องค์พระพุทธรูปประทับนั่งอยู่บนฐานบัวคว่ำบัวหงาย โครงสร้างแบบห่มเฉียง ชายสังฆาฏิยาว ปลายตัดตรง ขอบจีวรพาดผ่านข้อพระหัตถ์ซ้าย ขอบสบงโค้งต่ำใต้พระนาภี พระพักตร์รูปเหลี่ยม พระนลาฏกว้าง มีไทรพระศก พระขนงต่อเป็นเส้นรูปปีกกา พระนาสิกโด่งเป็นสัน พระโอษฐ์หนา พระเนตรเรียวยาวเหลือบ พระเนตรทอดลงต่ำ พระกรรณยาว ขมวดพระเกศาเป็นเม็ดเล็ก พระเกตุมาลาเป็นรูปดอกบัวตูม

ส่วนที่ ๒ ได้แก่ ฐานล่างสุด เป็นฐานหน้ากระดานสี่เหลี่ยมด้านหน้าย่อมุม สูง ๒ ชั้น ชั้นล่างสุดเป็นชั้นครุฑแบกอยู่โดยรอบ ชั้นที่ ๒ เป็นฐานปัทม์ ประดิษฐานพระพุทธรูปแสดงภูมิสมุทรา (ปางมารวิชัย) ฐานด้านหลังตัดตรง ชั้นล่างสุดเป็นชั้นครุฑแบกเช่นเดียวกับฐานด้านหน้า เหนือครุฑ แบกเป็นพระพุทธรูปแสดงภูมิสมุทรา (ปางมารวิชัย) ประทับนั่งในซุ้มเรือนแก้วขนาดเล็ก ๒ แถว

ส่วนที่ ๓ ได้แก่ ซุ้มเรือนแก้ว รอบตัวซุ้มเรือนแก้วประดิษฐานพระพุทธรูปปางสมาธิขนาดเล็ก ด้านข้างซุ้มเรือนแก้วเป็นรูปนาค ๓ เศียร และที่ใต้เศียรนาคมีพระพุทธรูปปางสมาธิประดิษฐานอยู่เช่นกัน ตรงกลางซุ้มเรือนแก้วมีลายดอกไม้รูปกลม มี ๔ กลีบ ตรงกลางส่วนกลีบของดอกไม้ อาจประดับอัญมณี แต่หายไป ด้านหลังเรียบไม่มีลวดลาย

ส่วนที่ ๔ ได้แก่ ซุ้มใบปรีอประดับเหนือซุ้มเรือนแก้ว ส่วนล่างของใบปรีอทุกซุ้มประดิษฐาน พระพุทธรูปปางสมาธิขนาดเล็ก ด้านหลังเรียบไม่มีลวดลาย

คุณค่าที่เสนอให้เป็นโบราณวัตถุที่เป็นสมบัติชิ้นสำคัญของชาติ

เป็นพระพุทธรูปโบราณ ซึ่งตามลักษณะศิลปะแบบนี้พบเพียงชิ้นเดียวในประเทศไทยที่แสดงปรัชญาพุทธศาสนาหายาก ความเป็นพุทธะของพระพุทธเจ้าสมณโคดมที่ปรากฏรัศมีอยู่ทั่วจักรวาลโดยมีพระยานิพพานิตยเทพปรากฏอยู่เหนือโพธิบัลลังก์ นอกจากนี้ยังโดดเด่นทางด้านศิลปะอย่างมาก จึงเป็นของหายาก สะท้อนถึงภูมิปัญญาของช่างที่เปี่ยมไปด้วยความเชี่ยวชาญในการช่างหล่อโลหะอย่างสูง พร้อมทั้งความเป็นเอกทางสุนทรียะ กล่าวได้ว่าเป็นโบราณวัตถุที่มีคุณค่าทางวิชาการด้านประวัติศาสตร์ ประวัติศาสตร์ศิลปะ และโบราณคดีสมัยประวัติศาสตร์

พระปรางค์สามยอด อำเภอเมือง จังหวัดลพบุรี

ลำดับที่ ๓๒

ทับหลัง

เลขทะเบียนวัตถุ ๕/๒๕๒๐

แบบศิลปะ/สมัย ลพบุรี อิทธิพลศิลปะขอมแบบนครวัด พุทธศตวรรษที่ ๑๗

วัสดุ (ชนิด) หินทราย

ขนาด	กว้าง	๗๐ เซนติเมตร
	ยาว	๒๔๕ เซนติเมตร
	หนา	๓๓ เซนติเมตร

ประวัติความเป็นมา พบบริเวณด้านตะวันออกขุ้มกลางของพลับพลาเปลื้องเครื่อง ปราสาทพิมาย อำเภอพิมาย จังหวัดนครราชสีมา

สถานที่จัดแสดง พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ พิมาย จังหวัดนครราชสีมา

ลักษณะและสภาพของโบราณวัตถุ

ทับหลังหินทรายจำหลักรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า ตรงกลางสลักภาพเล่าเรื่องเกี่ยวกับพิริอัสวเมธ มีภาพบุคคลหัวหัวม้าที่ตติมาเช่นสังเวทเจ้า ลักษณะภาพบุคคลนั่งผ้าส้น ชักขยผ้าด้านหน้าออกมาเป็นแผ่นโค้ง ลักษณะของผ้านุ่งแสดงรูปแบบศิลปะขอมแบบนครวัด พุทธศตวรรษที่ ๑๗

คุณค่าที่เสนอให้เป็นโบราณวัตถุที่เป็นสมบัติขึ้นสำคัญของชาติ

เป็นโบราณวัตถุที่มีอยู่เพียงชิ้นเดียวในประเทศไทยจึงหาได้ยาก มีคุณค่าโดดเด่นทางศิลปะ การสลักหิน และมีคุณค่าทางวิชาการด้านประวัติศาสตร์ศิลปะและโบราณคดีสมัยประวัติศาสตร์

สภาพโดยรอบของปราสาทพิมาย
อำเภอพิมาย จังหวัดนครราชสีมา

ลำดับที่ ๓๓

ทับหลัง

เลขทะเบียนวัตถุ ๒๕/๒๕๒๐

แบบศิลปะ/สมัย ลพบุรี อิทธิพลศิลปะขอมแบบนครวัด พุทธศตวรรษที่ ๑๗

วัสดุ (ชนิด) หินทราย

ขนาด กว้าง ๙๔ เซนติเมตร

ยาว ๒๘๐ เซนติเมตร

หนา ๓๐ เซนติเมตร

ประวัติความเป็นมา นำมาจากปราสาทพิมาย อำเภอพิมาย จังหวัดนครราชสีมา เดิมประดับอยู่เหนือประตูทิศใต้ ด้านในสวนครุฑของปราสาทประธานปราสาทพิมาย

สถานที่จัดแสดง พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ พิมาย จังหวัดนครราชสีมา

ลักษณะและสภาพของโบราณวัตถุ

ทับหลังสลักภาพเล่าเรื่องพระพุทธรูปประวัติ ตอนมารผจญ ตรงกลางด้านบนเป็นภาพพระพุทธรูปเจ้าประทับนั่งขัดสมาธิใต้โพธิบัลลังก์ พระหัตถ์แสดงปางมารวิชัย ด้านข้างทั้งสองสลักภาพพระอินทร์ พระพรหมและเหล่าเทวดาทำการเคารพบูชาพระพุทธรูป ด้านล่างเป็นภาพพระยาสวามีทรงช้าง ยกทัพมารทวงสิทธิ์พาหนะต่างๆ เพื่อมาทำร้ายพระพุทธรูป และแม่พระธรณีนั่งคุกเข่าบิณฑบาต เป็นสายน้ำท่วมกองทัพพระยามารพ่ายแพ้ไป เนื่องจากสลักเลือนมาก รายละเอียดภาพแม่พระธรณีจึงไม่เด่นชัด

คุณค่าที่เสนอให้เป็นโบราณวัตถุที่เป็นสมบัติขึ้นสำคัญของชาติ

เป็นโบราณวัตถุที่มีอยู่เพียงชิ้นเดียวในประเทศ มีคุณค่าโดดเด่นทางศิลปะ จึงเป็นโบราณวัตถุที่หาได้ยาก และมีคุณค่าทางวิชาการด้านประวัติศาสตร์ศิลปะ พัฒนาการของพุทธศาสนาในประเทศไทยและโบราณคดีสมัยประวัติศาสตร์

ปราสาทประธานปราสาทพิมาย
จังหวัดนครราชสีมา

ลำดับที่ ๓๔

ทับหลัง

เลขทะเบียนวัตถุ ๑๒๑/๒๕๑๑

แบบศิลปะ/สมัย ลพบุรี อิทธิพลศิลปะขอมแบบนครวัด พุทธศตวรรษที่ ๑๗

วัสดุ (ชนิด) หินทราย

ขนาด กว้าง ๙๔ เซนติเมตร

ยาว ๑๕๕ เซนติเมตร

หนา ๒๖ เซนติเมตร

ประวัติความเป็นมา พบบริเวณปราสาทบรีวาร ปราสาทศิขรภูมิ อำเภอศิขรภูมิ จังหวัดสุรินทร์

สถานที่จัดแสดง พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ สุรินทร์

ลักษณะและสภาพของโบราณวัตถุ

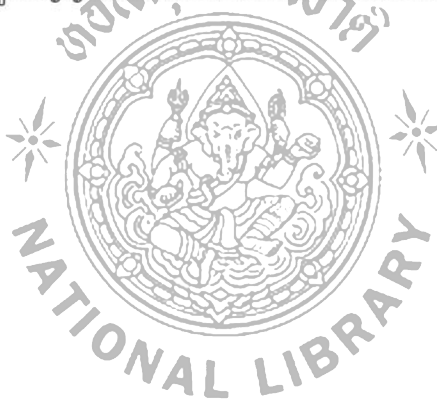
ทับหลังรูปพระกฤษณะประลองกำลังกับช้างและคชสีห์ สลักจากหินทราย ภาพสลักแบ่งเป็น ๒ ส่วน คือ ส่วนบนใช้พื้นที่หนึ่งในสามของทับหลังสลักเป็นรูปฤษณะนั่งชันเข่า พนมมือ เรียกว่า โยคาสนะ ขนาดเล็กภายใต้ชู้มวงโค้ง ๕ ตน แต่ละตนคั่นด้วยลายพวงอุบะ ส่วนล่างใช้พื้นที่สองในสามที่เหลือ สลักเป็นรูปพระกฤษณะขนาดใหญ่ ๑ องค์ พระพักตร์อมยิ้ม พระเนตรปิด ทรงสิริภรณ์กระบังหน้ามงกุฎยอดแหลม กรองคอ กุณฑล ทรงพาหุรัดบริเวณต้นพระพาหา ทองกร และกำไลข้อพระบาท นุ่งผ้าสมพตสัน (โจงกระเบน) ขอบเอวเว้าต่ำ คาดบันเหนงมีอุบะห้อย อยู่ในท่าประลองกำลังกับช้างและคชสีห์ ที่กำลังคายท่อนพวงมาลัยข้างละ ๑ ตัว ท่อนพวงมาลัยโค้งขึ้นด้านบนแล้ววกกลับลงมาด้านล่างที่มุมทับหลังทั้งสองข้าง บริเวณเสี้ยวของทับหลังสลักเป็นลายใบไม้มีวนหรือลายก้านขดขนาดใหญ่ อยู่ใต้ท่อนพวงมาลัยที่มีปลายสลักเป็นรูปนาค ซึ่งภาพตอนนี้นำมาไว้ในเรื่องกฤษณาวตาร อาจเป็นการคิดประดิษฐ์ลวดลายขึ้นเองของช่าง

คุณค่าที่เสนอให้เป็นโบราณวัตถุที่เป็นสมบัติชิ้นสำคัญของชาติ

เป็นโบราณวัตถุที่มีคุณค่าทางวิชาการด้านประวัติศาสตร์ศิลปะ และโบราณคดีสมัยประวัติศาสตร์ กล่าวได้ว่าเป็นโบราณวัตถุที่มีคุณค่าโดดเด่นทางด้านศิลปะ แสดงภูมิปัญญาของช่างโบราณที่ออกแบบลายอย่างงดงามและสลักได้อย่างวิจิตรยิ่ง

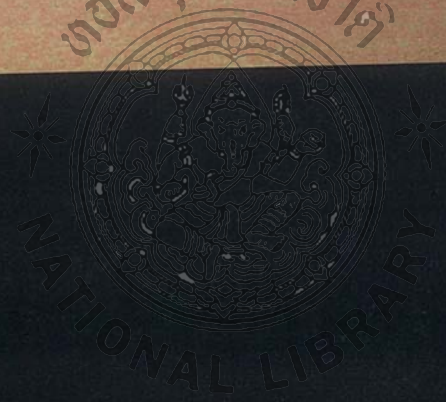

ปราสาทศิขรภูมิ อำเภอศิขรภูมิ จังหวัดสุรินทร์

សម្បត្តិជាតិ

ลำดับที่ ๓๕

พระพุทธรูปปางสมาธิ

เลขทะเบียนวัตถุ ๒๔๒/๒๕๔๒ เลขเดิม ๑๘๕/๒๒

แบบศิลปะ/สมัย ลพบุรี พุทธศตวรรษที่ ๑๘

วัสดุ (ชนิด) หินทราย

ขนาด สูง ๑๘๓ เซนติเมตร

หน้าตักกว้าง ๑๒๕ เซนติเมตร

ประวัติความเป็นมา ย้ายมาจากพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ จันทรเกษม จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

สถานที่จัดแสดง พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ เจ้าสามพระยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ลักษณะและสภาพของโบราณวัตถุ

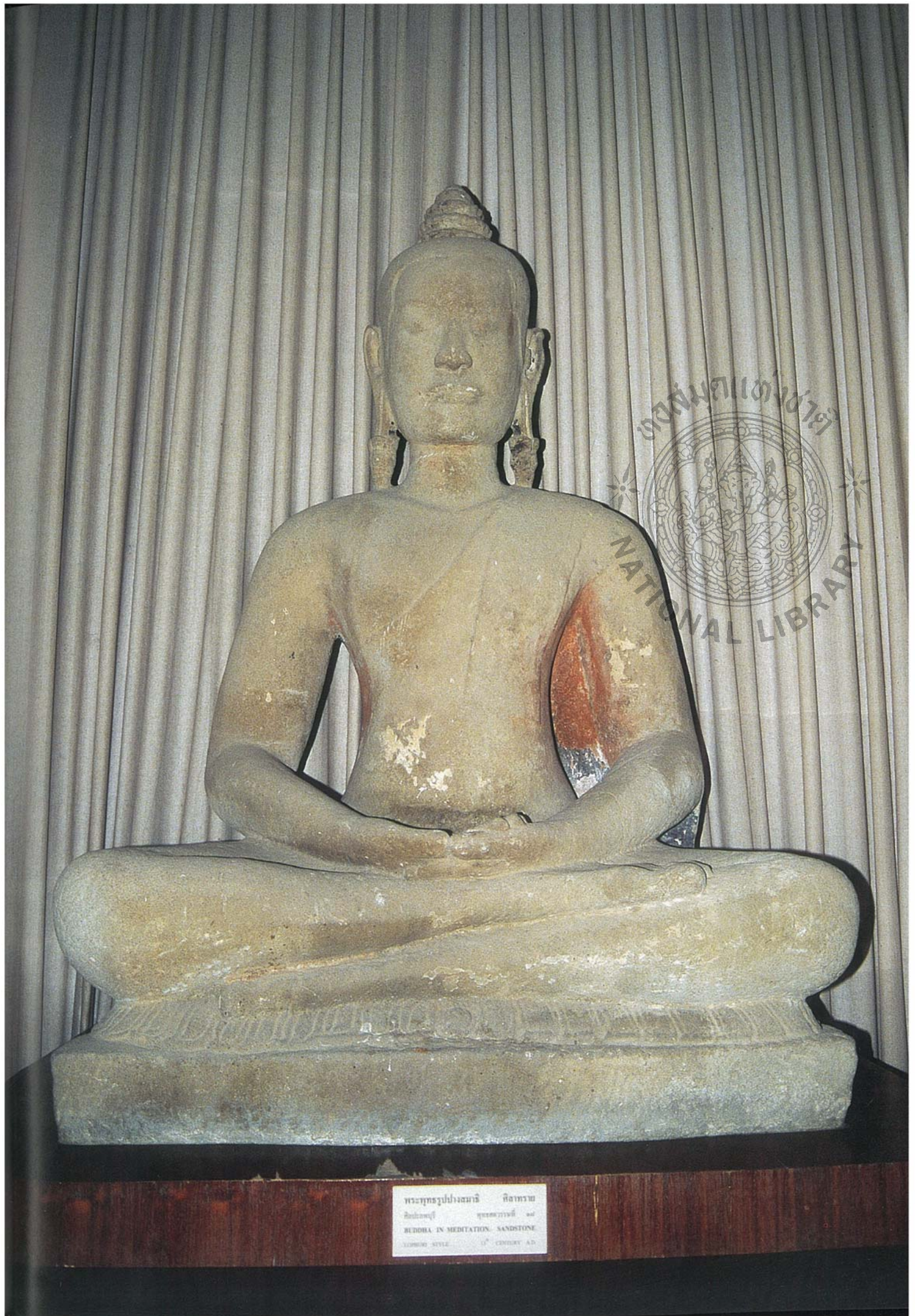
พระพุทธรูปประทับนั่งขัดสมาธิราบบนฐานบัว พระหัตถ์แสดงปางสมาธิ พระพักตร์สี่เหลี่ยม พระหนุมน พระนลาฏกว้าง พระขนงเป็นขอบตรง พระเนตรทอดลงต่ำ พระนาสิกโด่งเป็นสัน พระโอษฐ์เฝ้มเป็นเส้นตรง พระกรรณยาว ทรงกุดทลเป็นตุ่มยาว มุ่นพระเมาลีเป็นกรวยสูง ตกแต่งด้วยศิราภรณ์เป็นชั้นสูง ครองจีวรห่มเฉียง สังฆาฏิเป็นแถบกว้าง ปลายตัดตรงอยู่ระดับบันพระองค์ พระขงฆ์เป็นสันแบบที่เรียกว่า “พระแข่งคม”

คุณค่าที่เสนอให้เป็นโบราณวัตถุที่เป็นสมบัติชิ้นสำคัญของชาติ

เป็นพระพุทธรูปที่มีคุณค่าโดดเด่นทางด้านศิลปะ และมีคุณค่าทางวิชาการด้านประวัติศาสตร์ศิลปะและโบราณคดีสมัยประวัติศาสตร์

พระราชวังจันทรเกษม จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

สมุดหอสมุดแห่งชาติ
NATIONAL LIBRARY

พระพุทธรูปปางสมาธิ ศิลปกรรม
สมัยสุโขทัย ๑๑
BUDDHA IN MEDITATION. SANDSTONE
SUKHOTHAI STYLE 11th CENTURY A.D.

ลำดับที่ ๓๖

ศิระรูปบุรุษ หรือเศียรพระพุทธรูป

เลขทะเบียนวัตถุ สพ. ๒๓๑/๒๕๔๓ เลขเดิม ๙๘/๒๕๒๒

แบบศิลปะ/สมัย ลพบุรี พุทธศตวรรษที่ ๑๘

วัสดุ (ชนิด) ปูนปั้น

ขนาด สูง ๒๕ เซนติเมตร

กว้าง ๒๐ เซนติเมตร

ประวัติความเป็นมา

พบที่แหล่งโบราณคดีเนินทางพระ ตำบลบ้านสระ อำเภอสามชุก จังหวัดสุพรรณบุรี โบราณวัตถุส่วนใหญ่เป็นประติมากรรมปูนปั้นประดับศาสนสถาน และรูปเคารพในพุทธศาสนา นิกายมหายาน สลักจากหินทราย ไม่พบหลักฐานของโบราณสถานที่ยึดเหนี่ยวมากนัก เนื่องจากถูกราษฎรทำลายไถ่กลบเป็นไฉนไปแล้ว สันนิษฐานว่าบริเวณดังกล่าวคงเป็นศาสนสถานขนาดใหญ่สร้างขึ้นเนื่องในพุทธศตวรรษที่ ๑๘ อิทธิพลศิลปะลพบุรี พุทธศตวรรษที่ ๑๘ และคงมีอายุอยู่ร่วมสมัยกับศาสนสถานที่ยกในเขตบ้านไร่ไรถ อำเภอดอนเจดีย์ จังหวัดสุพรรณบุรี เมืองโกสินาราม อำเภอบ้านโป่ง จังหวัดราชบุรี ปราสาทเมืองสิงห์ จังหวัดกาญจนบุรี และปราสาทกำแพงแลง จังหวัดเพชรบุรี เป็นต้น

สถานที่จัดแสดง

พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ สุพรรณบุรี

ลักษณะและสภาพของโบราณวัตถุ

ศิระรูปบุรุษหรือเศียรพระพุทธรูปสวมมงกุฎทรงเทริดขนนก พระพักตร์งามรูปสี่เหลี่ยม พระหนุมน พระขนง ค่อนข้างตรง พระนาสิกโตเป็นสัน พระโอษฐ์เฝ้ม แยมพระสรวลน้อยๆ สภาพชำรุด ปลายพระกรรณหัก

คุณค่าที่เสนอให้เป็นโบราณวัตถุที่เป็นสมบัติขึ้นสำคัญของชาติ

เป็นโบราณวัตถุมีคุณค่าโดดเด่นทางด้านศิลปะที่มีอยู่เพียงชิ้นเดียวในประเทศไทย จึงหาได้ยาก และมีคุณค่าทางวิชาการด้านประวัติศาสตร์ศิลปะและโบราณคดีสมัยประวัติศาสตร์

ซากโบราณสถานเนินทางพระ
อำเภอสามชุก จังหวัดสุพรรณบุรี

ลำดับที่ ๓๗

ประติมากรรมรูปพระเจ้าชัยวรมันที่ ๗

เลขทะเบียนวัตถุ ๓๘๔/๒๕๓๖

แบบศิลปะ/สมัย ลพบุรี อิทธิพลศิลปะขอมแบบบายน พุทธศตวรรษที่ ๑๘

วัสดุ (ชนิด) หินทราย

ขนาด สูงพร้อมฐาน (ไม่รวมเศียร) ๑๔๒ เซนติเมตร
กว้าง ๘๘ เซนติเมตร

ประวัติความเป็นมา พบที่ปราสาทพรหมทัต ในเขตปราสาทพิมาย อำเภอพิมาย จังหวัดนครราชสีมา

สถานที่จัดแสดง พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พิมาย จังหวัดนครราชสีมา

ลักษณะและสภาพของโบราณวัตถุ

เป็นประติมากรรมหินทรายจำหลักรูปบุรุษนั่งขัดสมาธิ พระพักตร์รูปสี่เหลี่ยม พระนลาฏกว้าง พระเกศาหวี เรียบรวบเป็นมุ่นมวยไว้ พระขนงตรง พระนาสิกโด่งเป็นสัน พระโอษฐ์แย้มพระสรวลเล็กน้อย ไม่ทรงฉลองพระองค์ ทรงภูษาสนับเพลาสั้น คาดบั้นเหน่งเป็นแถบกว้างลายดอกกระจาย ลักษณณะประติมากรรมคล้ายกับพระบรมรูปพระเจ้าชัยวรมันที่ ๗ ในกัมพูชา จึงสันนิษฐานว่า ประติมากรรมรูปบุรุษนี้ คือ พระบรมรูปของพระเจ้าชัยวรมันที่ ๗ เช่นกัน

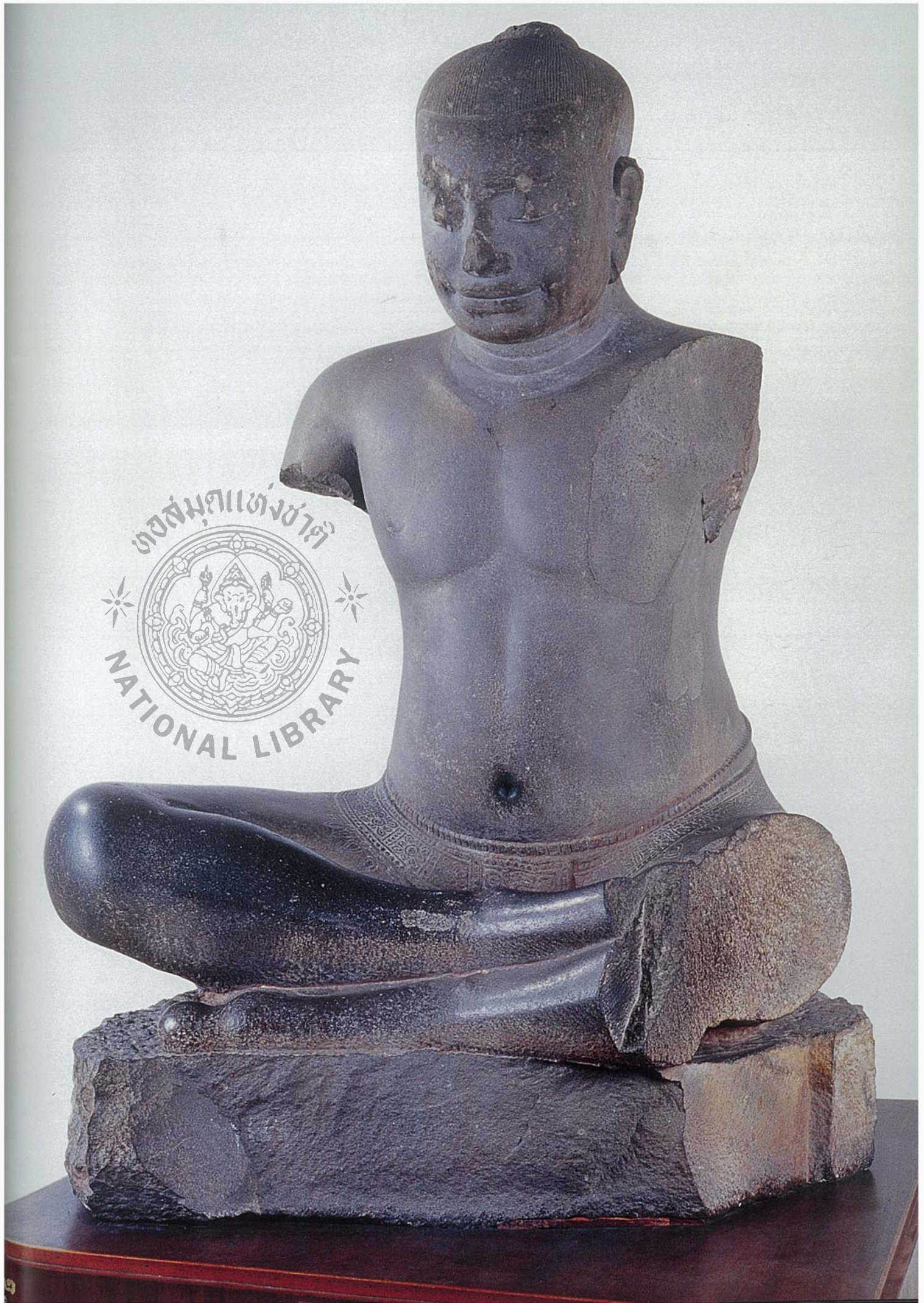
คุณค่าที่เสนอให้เป็นโบราณวัตถุที่เป็นสมบัติชิ้นสำคัญของชาติ

เป็นโบราณวัตถุที่มีอยู่เพียงชิ้นเดียวที่พบในประเทศไทย จึงหาได้ยาก ซึ่งช่างสลักสามารถสลักประติมากรรมนี้ได้เสมือนมีชีวิตจิตใจ จึงมีคุณค่าโดดเด่นทางศิลปะ และมีคุณค่าทางวิชาการด้านประวัติศาสตร์ศิลปะและโบราณคดีสมัยประวัติศาสตร์

โบราณวัตถุนี้ ปรากฏในประกาศกระทรวงศึกษาธิการเป็นโบราณวัตถุที่ควบคุมการทำเทียม ตามประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง โบราณวัตถุหรือศิลปะวัตถุที่ควบคุมการทำเทียม ลงวันที่ ๒๕ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๔๑ และประกาศในราชกิจจานุเบกษา ฉบับประกาศทั่วไป เล่ม ๑๑๕ ตอนที่ ๖๕ ง ลงวันที่ ๑๓ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๔๑

ปราสาทพิมาย อำเภอพิมาย จังหวัดนครราชสีมา

ลำดับที่ ๓๘

ศิลาจารึก หลักที่ ๑

เลขทะเบียนวัตถุ ๑๕๘/๒๕๑๑

แบบศิลปะ/สมัย สุโขทัย พุทธศักราช ๑๘๓๕ (มหาศักราช ๑๒๑๔)

วัสดุ (ชนิด) หินชนวน

ขนาด สูง ๑๑๔.๕ เซนติเมตร

กว้าง ๓๕.๕ เซนติเมตร

ยาว ๓๕.๕ เซนติเมตร

ประวัติความเป็นมา ศิลาจารึกหลักนี้เป็นศิลาจารึกของพ่อขุนรามคำแหงมหาราชแห่งอาณาจักรสุโขทัย พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงพบโปรดเกล้าโปรดกระหม่อมให้นำลงมาจากเมืองสุโขทัย พร้อมกับพระแท่นมนังคศิลา เมื่อพุทธศักราช ๒๓๗๖ และเก็บรักษาไว้ในหอวชิรญาณ อธิบดีกรมศิลปากร (นายเชื้อ สาริมาน) ได้นำมาจัดแสดงที่พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พระนคร เมื่อวันที่ ๒๙ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๑๑

สถานที่จัดแสดง พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พระนคร

ลักษณะและสภาพของโบราณวัตถุ

เป็นศิลาจารึกทรงแท่งหินสี่เหลี่ยมยอดมน จารึกอักษรไทยและภาษาไทยที่มีอายุเก่าที่สุด มีคุณค่าเชิงภาษา และวรรณกรรมไทย รวมไปถึงจนถึงประวัติศาสตร์ โบราณคดีไทย สะท้อนให้เห็นถึงความเป็นชาติที่มีวัฒนธรรมสูงส่ง นับแต่อดีต

คุณค่าที่เสนอให้เป็นโบราณวัตถุที่เป็นสมบัติชิ้นสำคัญของชาติ

เป็นโบราณวัตถุที่มีอยู่เพียงชิ้นเดียวในประเทศไทย ซึ่งหาได้ยาก มีคุณค่าทางวิชาการด้านประวัติศาสตร์ โบราณคดี วัฒนธรรมประเพณีไทยเป็นอย่างมาก

โบราณวัตถุนี้ ปรากฏในประกาศกระทรวงศึกษาธิการเป็นโบราณวัตถุที่ควบคุมการทำเทียม ตามประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง โบราณวัตถุหรือศิลปวัตถุที่ควบคุมการทำเทียม ลงวันที่ ๒๕ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๔๑ และประกาศในราชกิจจานุเบกษา ฉบับประกาศทั่วไป เล่ม ๑๑๕ ตอนที่ ๖๕ ง ลงวันที่ ๑๓ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๔๑

วัดมหาธาตุ อำเภอเมือง จังหวัดสุโขทัย

ลำดับที่ ๓๙

พระอิศวร

เลขทะเบียนวัตถุ สบ. ๑๔

แบบศิลปะ/สมัย สุโขทัย พุทธศตวรรษที่ ๑๙ - ๒๐

วัสดุ (ชนิด) สำริด

ขนาด สูง ๓๐๕ เซนติเมตร

ประวัติความเป็นมา รับมาจากเทวสถาน กรุงเทพมหานคร สันนิษฐานว่านำมาจากเมืองเก่าสุโขทัย

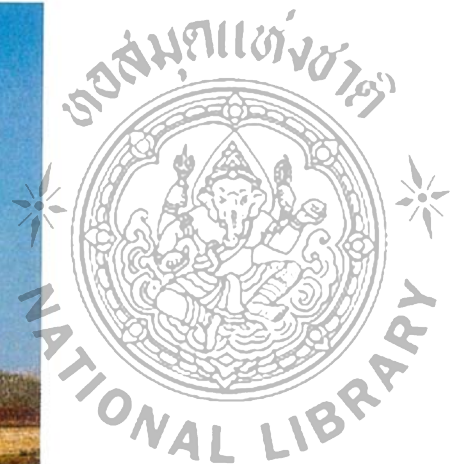
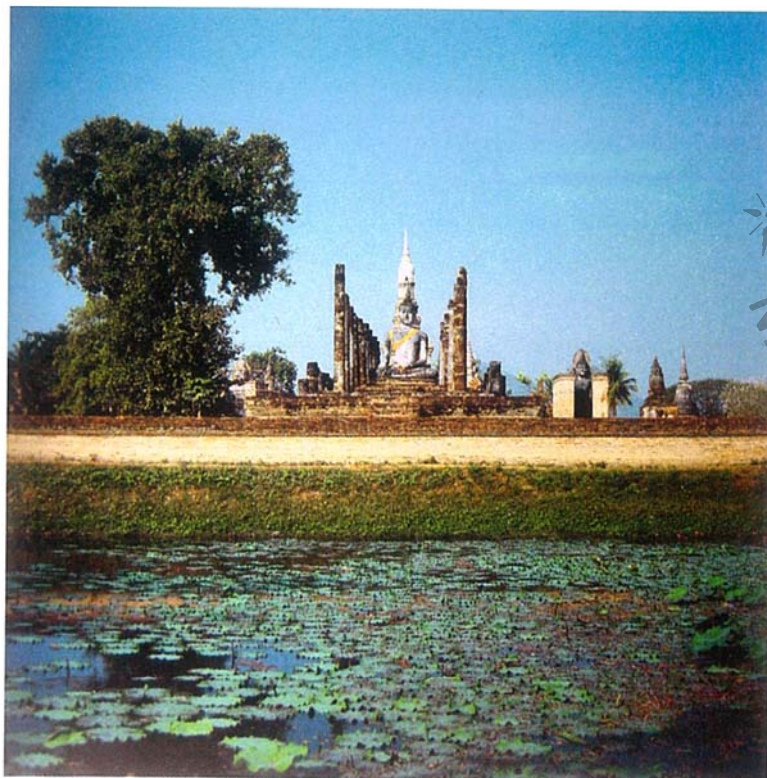
สถานที่จัดแสดง พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พระนคร

ลักษณะและสภาพของโบราณวัตถุ

เทวรูปพระอิศวร ๒ กร ยืนเหนือแท่นสี่เหลี่ยม มีร่างน้ำขนาดเล็กอยู่ทางด้านข้าง ทรงมงกุฎยอดเป็นกระเปาะสูง ประดับกนกเป็นพวยาว คล้องนาาคดุจสังวาลและสายยัชโญปวีต ทรงพาหุรัดและกำไลข้อพระกร พระหัตถ์ทั้งสองแสดงกริณมูทรา

คุณค่าที่เสนอให้เป็นโบราณวัตถุที่เป็นสมบัติชิ้นสำคัญของชาติ

เป็นเทวรูปสำริดโบราณขนาดใหญ่ซึ่งโดดเด่นทางด้านศิลปะที่มีอยู่เพียงไม่กี่องค์ในประเทศ จัดเป็นโบราณวัตถุที่หาได้ยาก มีคุณค่าทางวิชาการด้านประวัติศาสตร์และประวัติศาสตร์ศิลปะ กล่าวได้ว่า เป็นรูปเคารพโบราณเนื่องในศาสนาพราหมณ์ ศิลปะสุโขทัย ซึ่งแสดงถึงภูมิปัญญาของช่างโบราณที่มีความเชี่ยวชาญในกลวิธีการหล่อโลหะอย่างล้ำเลิศ

วัดมหาธาตุ อำเภอเมือง จังหวัดสุโขทัย

ลำดับที่ ๔๐

พระหริหระ

เลขทะเบียนวัตถุ สบ. ๒๓

แบบศิลปะ/สมัย สุโขทัย พุทธศตวรรษที่ ๑๙ - ๒๐

วัสดุ (ชนิด) สำริด

ขนาด สูง ๑๒๐ เซนติเมตร

ประวัติความเป็นมา รับมาจากทิวสถาน กรุงเทพมหานคร

สถานที่จัดแสดง พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พระนคร

ลักษณะและสภาพของโบราณวัตถุ

เทวรูปพระหริหระ ๘ กร ทรงเทวูปโภคต่างๆ อยู่ในพระหัตถ์ทั้งแปด ยืนบนฐานกลมคล้ายฐานบัว พระพักตร์รูปไข่ ทรงมงกุฎยอดคล้ายทรงน้ำเต้า ทรงกุดมทลายเป็นพู่ ประดับอาภรณ์กรองศอ พาหุรัด และกำไลข้อพระกร ทรงผ้ายาวกรอมข้อพระบาทคล้ายโอติ่ ด้านหน้าจีบ ชายภูษาเป็นริ้ว คาดบันเหน่งขนาดใหญ่ ชักชายภูษาด้านหน้าลงมาปิดหัวบันเหน่ง เทวรูปองค์นี้เป็นโบราณวัตถุสำคัญเนื่องในศาสนาพราหมณ์ศิลปะสุโขทัย หล่อด้วยสำริดซึ่งแสดงถึงกลวิธีในการหล่อที่สลับซับซ้อนช่างผู้หล่อจึงต้องมีความชำนาญระดับสูงในการหล่อโลหะ

คุณค่าที่เสนอให้เป็นโบราณวัตถุที่เป็นสมบัติขึ้นสำคัญของชาติ

เป็นโบราณวัตถุซึ่งมีคุณค่าโดดเด่นทางด้านศิลปะเพียงชิ้นเดียวในประเทศที่หาได้ยาก จึงมีคุณค่าทางด้านวิชาการประวัติศาสตร์ ประวัติศาสตร์ศิลปะและโบราณคดีสมัยประวัติศาสตร์

วัดตระพังเงิน อำเภอเมือง จังหวัดสุโขทัย

ลำดับที่ ๔๑

พระวิษณุ

เลขทะเบียนวัตถุ สข. ๒๖

แบบศิลปะ/สมัย สุโขทัย พุทธศตวรรษที่ ๑๙ - ๒๐

วัสดุ (ชนิด) สำริด

ขนาด สูงพร้อมฐาน ๒๖๘ เซนติเมตร

ประวัติความเป็นมา รับมาจากเทวสถาน กรุงเทพมหานคร สันนิษฐานว่านำมาจากเมืองเก่าสุโขทัย

สถานที่จัดแสดง พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พระนคร

ลักษณะและสภาพของโบราณวัตถุ

เทวรูปพระวิษณุหรือพระนารายณ์สี่กร พระหัตถ์ขวาบนทรงจักร ส่วนพระหัตถ์ซ้ายบนทรงสังข์ ทรงมงกุฎยอดทรงกระบอก กรอบมงกุฎกว้างโค้งหักตรงกลางพระนลาฏ พระพักตร์รูปไข่แบบศิลปะสุโขทัยหมวดใหญ่ ทรงกมลทลใหญ่เป็นตุ้ม ภาษาทรงยาวชายอยู่เหนือข้อพระบาทคล้ายทรงไรต์ ด้านหน้ามีชายภาษาเป็นจีบรีวกว้าง คาดบั้นเหนง ซักชายภาษาด้านหน้าออกมาปิดหัวบั้นเหนง ทรงอาภรณ์ อาทิ กรองคอ พาหุรัด กำไลข้อพระกร กำไลข้อพระบาท ยืนเหนือฐานบัวคว่ำบัวหงาย

คุณค่าที่เสนอให้เป็นโบราณวัตถุที่เป็นสมบัติชิ้นสำคัญของชาติ

เป็นโบราณวัตถุ ที่มีอยู่เพียงชิ้นเดียวมีคุณค่าโดดเด่นทางด้านศิลปะ เป็นเทวรูปสำริดโบราณขนาดใหญ่หาได้ยาก จึงมีคุณค่าทางวิชาการด้านประวัติศาสตร์ ประวัติศาสตร์ศิลปะและโบราณคดีสมัยประวัติศาสตร์

วัดศรีสวาย อำเภอเมือง จังหวัดสุโขทัย

ลำดับที่ ๔๒

พระอุมา

เลขทะเบียนวัตถุ สข. ๑๗

แบบศิลปะ/สมัย สุโขทัย พุทธศตวรรษที่ ๑๙ - ๒๐

วัสดุ (ชนิด) สำริด

ขนาด สูงพร้อมฐาน ๑๔๘ เซนติเมตร

ประวัติความเป็นมา รับมาจากเทวสถาน กรุงเทพมหานคร

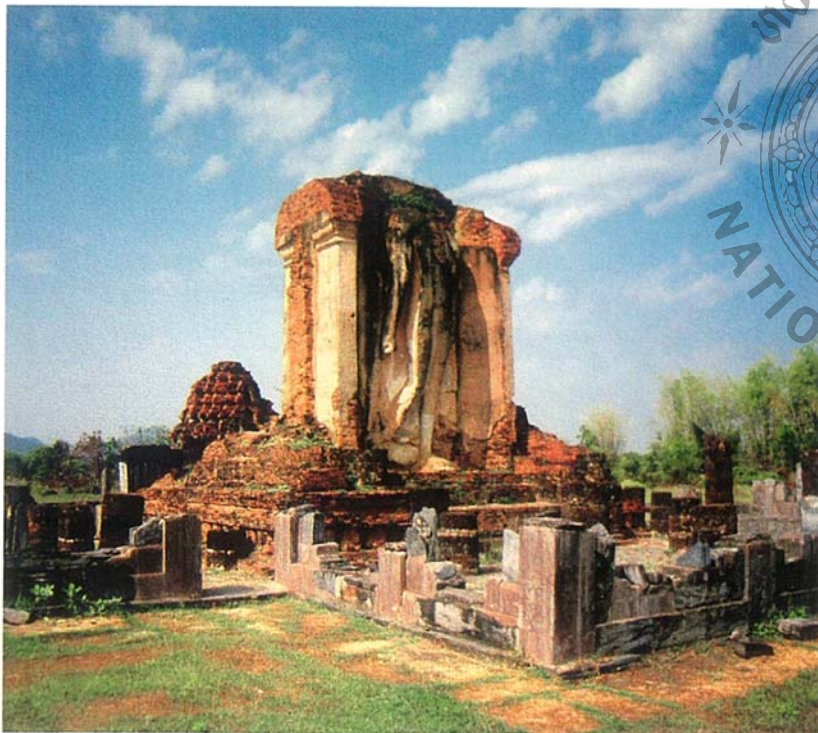
สถานที่จัดแสดง พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ พระนคร

ลักษณะและสภาพของโบราณวัตถุ

เทวสตรีรูปพระอุมา ศักดิ์แห่งพระศิวะยืนบนดอกบัว พระพักตร์รูปไข่แบบศิลปะสุโขทัย พระขนงโก่ง พระนาสิกโด่งงุ้ม พระโอษฐ์อ้าเป็นรูปกระจับ ทรงมงกุฏนาริคล้ายเทริดยอดทรงน้ำเต้าคล้ายลูกแก้วซ้อนกัน ทรงภูษายาวกรอมข้อพระบาท ขายภูษาด้านหน้าเป็นจีบคล้ายหางปลา คาดปั้นเหน่งมีข้ออุบะเพชรพลอย ชักขายภูษายาวออกมาปิดหัว ปั้นเหน่ง ทรงอาภรณ์ ได้แก่ กุณฑลยาว กรองคอเป็นแผ่นกว้าง พาหุรัด กำไลข้อพระกร กล่าวได้ว่า เป็นเทวสตรีสำคัญเนื่องในศาสนาพราหมณ์ ศิลปะสุโขทัย และเป็นประติมากรรมลอยตัวแสดงถึงกลวิธีและความชำนาญในการหล่อโลหะที่สูงยิ่ง

คุณค่าที่เสนอให้เป็นโบราณวัตถุที่เป็นสมบัติชิ้นสำคัญของชาติ

เป็นโบราณวัตถุที่โดดเด่นทางด้านศิลปะมีอยู่เพียงชิ้นเดียวในประเทศ และมีคุณค่าทางวิชาการด้านประวัติศาสตร์ ประวัติศาสตร์ศิลปะและโบราณคดีสมัยประวัติศาสตร์

วัดพระเชตุพน อำเภอมะนัง จังหวัดสุโขทัย

ลำดับที่ ๔๓

พระพุทธรูปปางลีลา

เลขทะเบียนวัตถุ สป. ๔๔๔๕

แบบศิลปะ/สมัย สุโขทัย พุทธศตวรรษที่ ๑๙ - ๒๐

วัสดุ (ชนิด) สำริดลงรักปิดทอง

ขนาด สูงพร้อมฐาน ๑๖๕ เซนติเมตร

ประวัติความเป็นมา ย้ายมาจากวัดเบญจมบพิตรดุสิตวนาราม กรุงเทพมหานคร เดิมอัญเชิญมาจากเมืองเก่าสุโขทัย

สถานที่จัดแสดง พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ รามคำแหง จังหวัดสุโขทัย

ลักษณะและสภาพของโบราณวัตถุ

พระพุทธรูปปางลีลา ก้าวพระบาทซ้าย ยกพระบาทขวา นิยมเรียกว่า “พระลีลา” ยกพระหัตถ์ซ้ายขึ้นและจับนิ้วพระหัตถ์แสดงปางประทานธรรม พระหัตถ์ขวาทอดข้างพระวรกาย ยืนบนฐานบัวหงายซึ่งซ้อนอยู่บนฐานทรงแปดเหลี่ยม พระพุทธรูปและฐานมีร่องรอยลงรักปิดทอง แต่สภาพการปิดทองชำรุด รอยปิดทองบางส่วนหลุดลอก

คุณค่าที่เสนอให้เป็นโบราณวัตถุที่เป็นสมบัติชิ้นสำคัญของชาติ

เป็นพระพุทธรูปสมัยสุโขทัยที่มีอยู่เพียงไม่กี่องค์ จึงหาได้ยาก มีลักษณะศิลปกรรมทั้งงดงาม สงบ เยือกเย็น อันเป็นลักษณะของผู้ทรงอภิญญาชั้นสูง แสดงถึงภูมิปัญญาในด้านการหล่อโลหะอย่างสูงของช่าง กล่าวได้ว่าเป็นโบราณวัตถุที่มีคุณค่าทางวิชาการด้านประวัติศาสตร์ ประวัติศาสตร์ศิลปะและโบราณคดีสมัยประวัติศาสตร์

วัดช้างล้อม อำเภอศรีสัชนาลัย จังหวัดสุโขทัย

ลำดับที่ ๔๔

พระพุทธรูปศิหิงค์

เลขทะเบียนวัตถุ ๑

แบบศิลปะ/สมัย

สุโขทัย พุทธศตวรรษที่ ๒๐

วัสดุ (ชนิด)

สำริดกาไหล่ทอง

ขนาด

สูงพร้อมฐาน ๔๐ เซนติเมตร

หน้าตักกว้าง ๖๓ เซนติเมตร

ฐานกว้าง ๖๖ เซนติเมตร

ประวัติความเป็นมา

สมเด็จพระบรมราชเจ้ามหาสุรสิงหนาทโปรดให้อัญเชิญมาจากเมืองเชียงใหม่ เมื่อพุทธศักราช ๒๓๓๐

สถานที่จัดแสดง

พระที่นั่งพุทไธสวรรย์ พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พระนคร

ลักษณะและสภาพของโบราณวัตถุ

พระพุทธรูปปางสมาธิ ประทับนั่งบนฐานบัวคว่ำบัวหงาย ฐานและองค์พระเป็นสำริด กาไหล่ทองอย่างหนา
คุณค่าที่เสนอให้เป็นโบราณวัตถุที่เป็นสมบัติชิ้นสำคัญของชาติ

เป็นพระพุทธรูปที่มีคุณค่าทางวิชาการด้านประวัติศาสตร์ ตามตำนานว่าเคยประดิษฐานอยู่ในเมืองสำคัญ
ตลอดมา ทั้งพระพุทธรูปลักษณะมีคุณค่าต่อการศึกษาทางประวัติศาสตร์ศิลปะ กล่าวได้ว่าเป็นพระพุทธรูปโบราณ ที่มี
คุณค่าโดดเด่นทางด้านศิลปะ หล่อขึ้นด้วยวัสดุที่ตกแต่งด้วยเทคนิคที่ต้องใช้ภูมิปัญญาและความชำนาญอย่างสูงจึงเป็น
ของหาได้ยาก และเป็นพระพุทธรูปที่พุทธศาสนิกชนชาวไทยนับถือสักการบูชามาเป็นเวลายาวนานกว่า ๖๐๐ ปี

วัดพระศรีรัตนมหาธาตุเขลียง
อำเภอศรีสัชนาลัย จังหวัดสุโขทัย

ลำดับที่ ๔๕

พระวิษณุ

เลขทะเบียนวัตถุ สข. ๕๐๐๗

แบบศิลปะ/สมัย สุโขทัย พุทธศตวรรษที่ ๑๙ - ๒๐

วัสดุ (ชนิด) สำริด

ขนาด สูง ๑๖๑ เซนติเมตร

ประวัติความเป็นมา ย้ายมาจากเทวสถาน กรุงเทพมหานคร

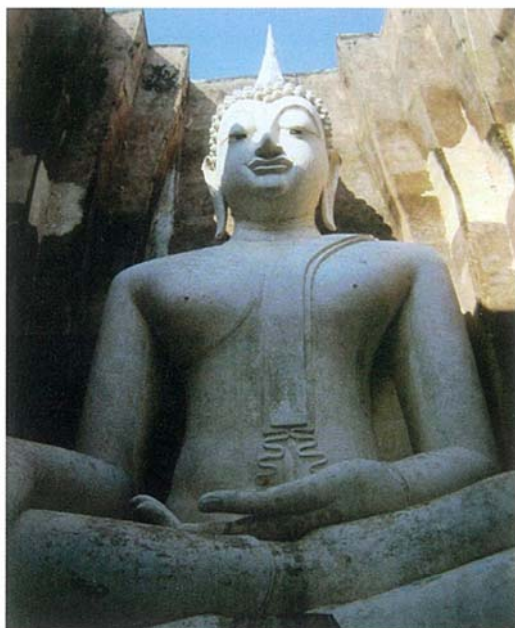
สถานที่จัดแสดง พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ रामคำแหง จังหวัดสุโขทัย

ลักษณะและสภาพของโบราณวัตถุ

เทวรูปพระวิษณุหรือพระนารายณ์ ๔ พระกร ยืนบนฐานบัว พระเศียรทรงชฎามกุฏ พระพักตร์รูปไข่แบบศิลปะสุโขทัย พระขนงโก่ง พระเนตรอูม พระนาสิกโด่งเป็นรูปปากนกแก้ว พระโอษฐ์อูมรูปกระจับ พระกรรณทรงกุ่มทูลรูปพุ่มดอกไม้ พระอุระกว้าง พระหัตถ์ซ้ายบนทรงสังข์ พระหัตถ์ขวามือทรงจักร พระหัตถ์ซ้ายล่างทรงดอกบัวสัญลักษณ์แห่งพระธรณี และพระหัตถ์ขวาล่างแสดงปางประทานอภัย พระวรกายกลมกลึงแสดงลักษณะทางกายวิภาคเป็นอย่างดี ทรงเครื่องประดับต่างๆ อาทิ กรองคอ พาหุรัด กำไลข้อพระกร ทรงภูษาใจกระเบนยาวแบบผ้าไรต์ของอินเดีย ด้านหน้าจับเป็นแฉก คาดบันเหน่ง ชักชายภูษาโค้งลงมาปิดหัวบันเหน่ง

คุณค่าที่เสนอให้เป็นโบราณวัตถุที่เป็นสมบัติชิ้นสำคัญของชาติ

เป็นเทวรูปศิลปะสุโขทัยที่มีอยู่ในประเทศไทยจำนวนไม่มากนัก จัดเป็นประติมากรรมสำริดขนาดใหญ่มีคุณค่าโดดเด่นทางด้านศิลปะการหล่อสำริดโดยช่างที่มีความชำนาญอย่างยิ่ง กล่าวได้ว่าเป็นโบราณวัตถุที่มีคุณค่าทางวิชาการด้านประวัติศาสตร์ศิลปะและโบราณคดีสมัยประวัติศาสตร์

พระอจนะ วัดศรีชุม อำเภอเมือง จังหวัดสุโขทัย

ลำดับที่ ๔๖

พระหริหระ

เลขทะเบียนวัตถุ สข. ๕๐๐๘

แบบศิลปะ/สมัย สุโขทัย พุทธศตวรรษที่ ๑๙ - ๒๐

วัสดุ (ชนิด) สำริด

ขนาด สูง ๑๕๖ เซนติเมตร

ประวัติความเป็นมา ย้ายมาจากเทวสถาน กรุงเทพมหานคร

สถานที่จัดแสดง พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ รามคำแหง จังหวัดสุโขทัย

ลักษณะและสภาพของโบราณวัตถุ

เทวรูปพระหริหระซึ่งเป็นองค์รวมระหว่างพระอิศวรหรือพระศิวะกับพระวิฆณุหรือพระนารายณ์ ยืนบนฐานบัว ทรงขงามกุญสูง มี ๔ กร พระหัตถ์ขวามือทรงจักร พระหัตถ์ซ้ายบนทรงสังข์ พระหัตถ์ขวาล่างทรงดอกบัวสัญลักษณ์แห่งพระวิฆณุ พระหัตถ์ซ้ายล่างแสดงปางกรัณทมูทรา

พระพักตร์รูปไข่ มีพระเนตรที่สามตรงกลางพระนลาฏสัญลักษณ์แห่งพระอิศวร พระขนงโก่ง พระเนตรอุม พระนาสิกโด่งงุ้ม พระโอษฐ์อัมรูปกระจับ พระหนุเป็นปม พระกรรณยาว ทรงกุ่มทูลรูปตุ้ม ทรงกรองคอ พาดูรีด และกำไลข้อพระกร สวมสายยัชโญปวีต หรือสายธูราเฉียงพระพาหา

ทรงภูษายาวคล้ายผ้าไธตี ด้านหน้าจับเป็นริ้วแฉก คาดบันหน่ง ขักขายภูษาโค้งลงมาปิดหัวบันหน่ง

คุณค่าที่เสนอให้เป็นโบราณวัตถุที่เป็นสมบัติชิ้นสำคัญของชาติ

เป็นเทวรูปสำริดขนาดใหญ่สมัยสุโขทัยที่มีอยู่เพียงไม่กี่องค์ จึงหาได้ยาก มีลักษณะศิลปกรรมที่งดงาม แสดงภูมิปัญญาในด้านการหล่อโลหะสูงมาก กล่าวได้ว่าเป็นโบราณวัตถุที่มีคุณค่าทางวิชาการด้านประวัติศาสตร์ ประวัติศาสตร์ศิลปะและโบราณคดีสมัยประวัติศาสตร์

วัดศรีสวาย อำเภอเมือง จังหวัดสุโขทัย

ลำดับที่ ๔๗

พระพุทธรูปปางมารวิชัย

เลขทะเบียนวัตถุ ขส. ๑

แบบศิลปะ/สมัย ล้านนา พุทธศตวรรษที่ ๑๙ - ๒๐

วัสดุ (ชนิด) สำริด

ขนาด สูงพร้อมฐาน ๗๐.๕ เซนติเมตร

หน้าตักกว้าง ๔๓ เซนติเมตร

ประวัติความเป็นมา พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว โปรดเกล้าโปรดกระหม่อมพระราชทานแก่ พิพิธภัณฑ์สถานสำหรับพระนคร (พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ พระนคร) เมื่อวันที่ ๑๗ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๔๖๙

สถานที่จัดแสดง พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ พระนคร

ลักษณะและสภาพของโบราณวัตถุ

พระพุทธรูปประทับนั่งปางมารวิชัยขัดสมาธิเพชรบนฐานบัวคว่ำบัวหงาย ประดับด้วยเกสรบัวโดยรอบ พระพักตร์ค่อนข้างกลม เม็ดพระศกเป็นกันหอยเวียนขวา พระเกตุมาลาสูง ยอดรูปกลมคล้ายดอกบัวตูม พระขนงโก่ง พระนาสิกโด่งงุ้ม พระโอษฐ์อ้มเป็นรูปกระจับแบบศิลปะล้านนา หรือศิลปะเชียงแสน ทรงครองจีวรห่มเฉียง สังฆาฏิแคบสั้น พาดบนพระอังสาซ้าย ชายหยักเป็นรูปเขี้ยวตะขาบอยู่เหนือพระอุระ

คุณค่าที่เสนอให้เป็นโบราณวัตถุที่เป็นสมบัติชิ้นสำคัญของชาติ

พระพุทธรูปโบราณสภาพสมบูรณ์องค์นี้มีคุณค่าทางด้านวิชาการประวัติศาสตร์ ประวัติศาสตร์ศิลปะและโบราณคดีสมัยประวัติศาสตร์ รวมทั้งมีคุณค่าโดดเด่นทางด้านศิลปะ

พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระนางเจ้ารำไพพรรณี พระบรมราชินี ทรงบูชาพระเจดีย์เจ็ดยอด วัดมหาโพธาราม จังหวัดเชียงใหม่ เมื่อพุทธศักราช ๒๔๖๙

ลำดับที่ ๔๘

พระพุทธรูปปางมารวิชัย

เลขทะเบียนวัตถุ ชน. ๑๕

แบบศิลปะ/สมัย ล้านนา อิทธิพลศิลปะสุโขทัย พุทธศตวรรษที่ ๒๐ - ๒๑

วัสดุ (ชนิด) สำริด

ขนาด สูงพร้อมฐาน ๘๕ เซนติเมตร

หน้าตักกว้าง ๗๒ เซนติเมตร

ประวัติความเป็นมา เดิมอยู่ที่วัดพระบรมธาตุวรวิหาร อำเภอเมือง จังหวัดชัยนาท พระชัยนาทมนี (นวม สู้ตโต) มอบให้

สถานที่จัดแสดง พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ ชัยนาทมนี จังหวัดชัยนาท

ลักษณะและสภาพของโบราณวัตถุ

พระพุทธรูปปางมารวิชัย พระพักตร์กลม พระหนุเป็นปม พระขนงโก่ง พระเนตรทอดลงต่ำ พระปรางสูง พระโอษฐ์รูปกระจับ พระกรณยาว เม็ดพระศกใหญ่รูปก้นหอยเวียนขวา พระรัศมีเป็นต่อมกลมคล้ายดอกบัวตูม ประทับนั่งขัดสมาธิเพชร พระอุระกว้าง ครองจีวรห่มเฉียง ชายสังฆาฏิสั้นเหนือพระถันเป็นรูปเชี้ยวตะขาบ นิ้วพระหัตถ์เรียวยาว

คุณค่าที่เสนอให้เป็นโบราณวัตถุที่เป็นสมบัติขึ้นสำคัญของชาติ

เป็นพระพุทธรูปโบราณลักษณะนี้มีอยู่เพียงชิ้นเดียวในประเทศ จึงหาได้ยาก มีคุณค่าโดดเด่นทางด้านศิลปะ และเชิงช่างที่เชี่ยวชาญด้านการหล่อโลหะอย่างมาก ประกอบด้วยสุนทรีย์เฉพาะตัวที่น่ายกย่อง กล่าวได้ว่าเป็นโบราณวัตถุที่มีคุณค่าทางวิชาการด้านประวัติศาสตร์และประวัติศาสตร์ศิลปะอย่างยิ่ง

วิหาร วัดพระบรมธาตุวรวิหาร
อำเภอเมือง จังหวัดชัยนาท

ลำดับที่ ๔๔

บัลลังก์และเครื่องราชกกุธภัณฑ์จำลอง

เลขทะเบียนวัตถุ ๓๔๔/๒๕๑๖

แบบศิลปะ/สมัย ล้านนา ประมาณพุทธศตวรรษที่ ๒๑

วัสดุ (ชนิด) สำริดกาไหล่ทอง

ขนาด บัลลังก์ กว้าง ๑๗.๓ เซนติเมตร
ยาว ๒๖.๗ เซนติเมตร

ประวัติความเป็นมา ได้จากวัดเจติยสูง ตำบลฮอด อำเภอฮอด จังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งเป็นการสำรวจขุดค้นบริเวณที่จะถูกน้ำท่วมเมื่อสร้างเขื่อนภูมิพล จังหวัดตาก หลังจากนั้น นำส่งไปเก็บรักษาในพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พระนคร และเคลื่อนย้ายไปจัดแสดงที่พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ เชียงใหม่ เมื่อวันที่ ๕ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๑๔

สถานที่จัดแสดง พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ เชียงใหม่

ลักษณะและสภาพของโบราณวัตถุ

เป็นบัลลังก์ทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้า คล้ายพระแท่นบรรทม ฐานเจาะโปร่งเป็นรูปสี่เหลี่ยมขนมเปียกปูน ตัวบัลลังก์ยกพื้น ด้านข้างเป็นแนวขอบพนัก มีเสารับเป็นระยะๆ ด้านหลังมีพนักพิงทรงสี่เหลี่ยม ด้านบนมนโค้ง มีการตกแต่งด้วยเครื่องสูง เช่น ฉัตร วิชนี (พัดใบก) จามร เป็นบัลลังก์ที่ถวายเป็นพุทธบูชาบรรจุไว้ในพระเจดีย์

คุณค่าที่เสนอให้เป็นโบราณวัตถุที่เป็นสมบัติชิ้นสำคัญของชาติ

เป็นโบราณวัตถุที่พบได้ยาก ทำขึ้นจากวัสดุมีค่า โดดเด่นทางศิลปะและมีคุณค่าทางวิชาการด้านประวัติศาสตร์และโบราณคดีสมัยประวัติศาสตร์

เจดีย์ วัดพระธาตุดอยสุเทพมหายาว
จังหวัดเชียงใหม่

ลำดับที่ ๕๐

สถูปจำลอง

เลขทะเบียนวัตถุ ๒๘๒/๒๕๑๘

แบบศิลปะ/สมัย ล้านนา พุทธศตวรรษที่ ๒๑

วัสดุ (ชนิด) สำริด

ขนาด สูงพร้อมฐาน ๑๑๔.๕ เซนติเมตร
ฐานกว้าง ๔๕ เซนติเมตร

ประวัติความเป็นมา ได้จากวัดเปลือกเต้า ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดลำพูน

สถานที่จัดแสดง พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ หริภุญไชย จังหวัดลำพูน

ลักษณะและสภาพของโบราณวัตถุ

สถูปหรือเจดีย์จำลองทำด้วยสำริด สามารถถอดแยกออกได้เป็น ๓ ส่วน คือ ส่วนยอด ส่วนองค์สถูป และส่วนฐาน

องค์สถูปเป็นทรงกลม แบบหม้อน้ำหรือกลมมีส่วนโหล่ลาดผายกว้างตรงกลาง และเชิงสอปเล็ก กลางองค์สถูปตกแต่งด้วยแนวคาดอก ประดับด้วยลายประจำยามแบบเจดีย์ล้านนา ส่วนบนขององค์สถูปเป็นคอคอดเล็ก และผายออกเป็นขอบปากรับกับส่วนยอด ซึ่งตกแต่งเป็นยอดบัวกลุ่มห้าชั้น ยอดสูงสุดเป็นทรงดอกบัวตูม สถูปสำริดตั้งอยู่บนฐานปัทม์ที่มีขอบมุมบนเป็นรูปกระจังสำหรับยึดองค์สถูปทั้งสี่ด้าน ตัวฐานรูปสี่เหลี่ยมแบบฐานเขียง ตั้งอยู่บนฐานบัวคว่ำบัวหงายและซ้อนอยู่บนฐานเป็นชั้นเตี้ยๆ ๓ ชั้น รองรับด้วยฐานเขียงที่มีขาในตัวตรงมุมทั้งสี่

คุณค่าที่เสนอให้เป็นโบราณวัตถุที่เป็นสมบัติชิ้นสำคัญของชาติ

เป็นสถูปสำริดแบบล้านนาที่หายาก พบที่สมบูรณอยู่เพียงองค์เดียว มีคุณค่าทางวิชาการด้านประวัติศาสตร์ศิลปะ โบราณคดีสมัยประวัติศาสตร์และภูมิปัญญาในวิชาช่างหล่อโลหะของล้านนา

สุวรรณเจดีย์ วัดพระธาตุหริภุญไชย จังหวัดลำพูน

หอไตร วัดพระธาตุหริภุญไชย จังหวัดลำพูน

ลำดับที่ ๕๑

งาช้างดำ

เลขทะเบียนวัตถุ ๑/๒๕๒๓

แบบศิลปะ/สมัย

—

วัสดุ (ชนิด)

งาช้าง

ขนาด

งายาว

๔๗ เซนติเมตร

เส้นรอบวงของงา

๔๗ เซนติเมตร

ประวัติความเป็นมา

ประวัติความเป็นมาของงาช้างดำกึ่งนี้ ไม่ปรากฏหลักฐานแน่ชัด มีเพียงตำนานที่เล่าสืบต่อกันมาในหมู่เจ้านายเชื้อสายเจ้าผู้ครองนครน่านว่า ได้มาจากเมืองเชียงตุงแต่ครั้งโบราณ เดิมเก็บรักษาไว้ที่ “หอคำ” หรือวังของเจ้าผู้ครองนคร เมื่อเจ้ามหาพรหมสุรธาดา เจ้าผู้ครองนครน่านองค์สุดท้าย (เจ้าผู้ครองนครน่านองค์ที่ ๖๔) ถึงแก่พิราลัย เจ้านายบุตรหลาน ได้มอบให้เป็นสมบัติของแผ่นดินพร้อมกับหอคำ เมื่อพุทธศักราช ๒๔๗๔ ต่อมากรมศิลปากร ได้รับมอบนำมาจัดแสดงในพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ น่าน เมื่อวันที่ ๒๑ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๒๔

สถานที่จัดแสดง

พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ น่าน

ลักษณะและสภาพของโบราณวัตถุ

ลักษณะเป็นงาสีออกสีน้ำตาลเข้ม ส่วนปลายมน มีจารึกอักษรธรรมล้านนา ภาษาไทย กำกับไว้ว่า “กึ่งนี้หนักหนึ่งหมื่นห้าพัน” หรือประมาณ ๑๘ กิโลกรัม

คุณค่าที่เสนอให้เป็นโบราณวัตถุที่เป็นสมบัติอันสำคัญของชาติ

แต่โบราณงาช้างเป็นวัสดุที่มีค่า งาช้างดำกึ่งนี้ถือได้ว่าเป็นโบราณวัตถุที่หาได้ยาก มีค่าทางวิชาการด้านประวัติศาสตร์ คติความเชื่อ วัฒนธรรมประเพณีไทยโบราณ และชีว-โบราณคดี (Bio-archaeology)

วิหาร วัดพระธาตุแช่แห้งวรวิหาร จังหวัดน่าน

ลำดับที่ ๕๒

พระที่นั่งกง

เลขทะเบียนวัตถุ ๖๓๑/๒๕๑๖

แบบศิลปะ/สมัย ล้านนา พุทธศตวรรษที่ ๒๕

วัสดุ (ชนิด) ไม้ประดับงาลงรักปิดทอง

ขนาด	สูง	๑๑๓.๕ เซนติเมตร
	กว้าง	๘๕.๕ เซนติเมตร
	ยาว	๑๑๑.๕ เซนติเมตร

ประวัติความเป็นมา พระที่นั่งกงสำหรับพระเจ้าเชียงใหม่ เดิมเก็บรักษาไว้ในวิหารลายคำ วัดพระสิงห์วรวิหาร อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ต่อมาพระมหาโพธิวงศาจารย์ เจ้าอาวาสวัดพระสิงห์วรวิหาร จังหวัดเชียงใหม่ มอบให้พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ เชียงใหม่

สถานที่จัดแสดง พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ เชียงใหม่

ลักษณะและสภาพของโบราณวัตถุ

พระที่นั่งกงตั้งบนฐานแท่งสี่เหลี่ยม มีขอบพนักเป็นทวยขกสมโค้ง พนักเป็นไม้จำหลักรูปคล้ายใบเรือใหญ่ ตัวพระที่นั่งสลักลายประจายามลูกฟัก ด้านหน้ามีแท่นรองพระบาท

คุณค่าที่เสนอให้เป็นโบราณวัตถุที่เป็นสมบัติชิ้นสำคัญของชาติ

เป็นโบราณวัตถุของเมืองเชียงใหม่ที่มีคุณค่าโดดเด่นทางศิลปะ มีอยู่เพียงชิ้นเดียว จึงหาได้ยาก เป็นพระที่นั่งกงโบราณที่มีคุณค่าทางวิชาการด้านประวัติศาสตร์และประวัติศาสตร์ศิลปะ

วิหารลายคำ วัดพระสิงห์วรวิหาร
อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่

ลำดับที่ ๕๓

จุลมงกุฏ

เลขทะเบียนวัตถุ ๒๑๕๑/๒๕๕๓ เลขเดิม ข. ๑๓๑

แบบศิลปะ/สมัย อยู่ยงตอนต้น พุทธศักราช ๑๙๖๗

วัสดุ (ชนิด) ทองคำและอัญมณี

ขนาด สูง ๑๔ เซนติเมตร

กว้าง ๑๒.๗ เซนติเมตร

ประวัติความเป็นมา พบในกรุพระปรางค์วัดราชบูรณะ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา เมื่อพุทธศักราช ๒๕๐๐ ซึ่งเป็นวัดที่สมเด็จพระบรมราชาธิราชที่ ๒ (เจ้าสามพระยา) ทรงสร้างราวพุทธศักราช ๑๙๖๗ เพื่ออุทิศพระราชกุศลถวายแด่พระเชษฐา คือ เจ้าอ้ายพระยาและเจ้ายี่พระยา ซึ่งสิ้นพระชนม์จากการกระทำยุทธหัตถี ณ สะพานป่าถ่าน

สถานที่จัดแสดง พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ เจ้าสามพระยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ลักษณะและสภาพของโบราณวัตถุ

จุลมงกุฏ เครื่องประดับพระเศียรทองคำประดับอัญมณีสำหรับสวมมุ่นพระเกศาของเจ้านายฝ่ายหน้า รูปกรวยสูงเป็นสาแหรกสี่เส้น เชื่อมต่อกับกรอบล่างเป็นแผ่นทองยาวโค้ง ยอดสาแหรกเป็นดอกประจายามประดับพลอย ด้านหน้าของกรอบแผ่นทองเป็นรูปสามเหลี่ยมปลายล่างแหลม ลวดลายในแนวกลางของแผ่นทอง ด้านหน้าเป็นลายประจายามอยู่ภายในช่องสี่เหลี่ยม ด้านหลังเป็นลายกระหนกต่อกัน ประดับพลอยสี่เหลี่ยม รอบๆ ช่องสี่เหลี่ยมเป็นลายดอกไม้ ๓ กลีบ ถัดไปเป็นลายดอกไม้เล็กข้างละ ๒ กลีบ ประดับพลอยสีเขียว เกสรประดับพลอยสีขาว เกสรดอกไม้ข้างซ้ายหลุดหายไป แนวขอบบนและล่างเป็นสายรัดกรวย ด้านประดับพลอยสีขาว

คุณค่าที่เสนอให้เป็นโบราณวัตถุที่เป็นสมบัติชิ้นสำคัญของชาติ

เป็นโบราณวัตถุที่มีอยู่เพียงชิ้นเดียวในประเทศ มีคุณค่าโดดเด่นทางด้านศิลปะและทำขึ้นจากวัสดุมีค่าหาได้ยาก จึงกล่าวได้ว่ามีคุณค่าทางวิชาการด้านโบราณคดี ประวัติศาสตร์และประวัติศาสตร์ศิลปะ

ภาพถ่ายทางอากาศบริเวณเกาะเมืองอยุธยา

ลำดับที่ ๕๘

สุวรรณมามาลา

เลขทะเบียนวัตถุ ๒๑๕๒/๒๕๕๓ เลขเดิม ข. ๙๕ (อย. ๓๑)

แบบศิลปะ/สมัย อยู่ยาดอนตัน พุทธศักราช ๑๙๖๗

วัสดุ (ชนิด) ทองคำ

ขนาด สูง ๑๑.๕ เซนติเมตร
กว้าง ๑๘ เซนติเมตร

ประวัติความเป็นมา พบในกรุพระปรางค์วัดราชบูรณะ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา เมื่อพุทธศักราช ๒๕๐๐ ซึ่งเป็นวัดที่สมเด็จพระบรมราชาธิราชที่ ๒ (เจ้าสามพระยา) ทรงสร้างราวพุทธศักราช ๑๙๖๗ เพื่ออุทิศพระราชกุศลถวายแด่พระเชษฐา คือ เจ้าอ้ายพระยาและเจ้ายี่พระยา ซึ่งสิ้นพระชนม์จากการกระทำยุทธหัตถี ณ สะพานป่าถ่าน

สถานที่จัดแสดง พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ เจ้าสามพระยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ลักษณะและสภาพของโบราณวัตถุ

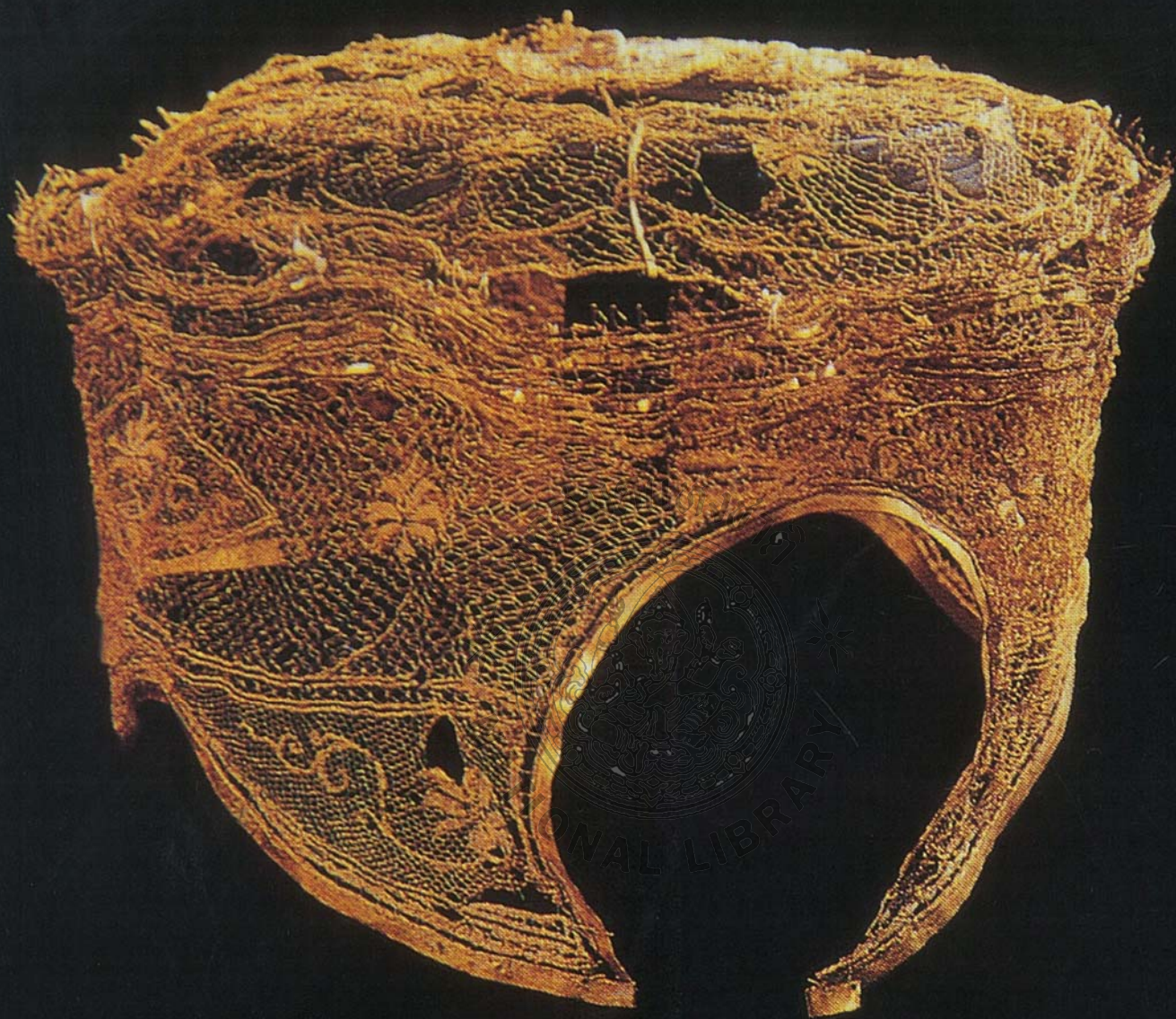
ศิราภรณ์แบบหมวกทรงกลม ถักด้วยเส้นทอง ส่วนบนแบนตรงกลางถักเป็นลายดอกจันทน์ประดับกระจกตัวหมวกถักด้วยเส้นทองอย่างละเอียดเป็นร่างแห แบ่งเป็น ๕ ช่อง แต่ละช่องถักเป็นลายดอกประจำยาม ในช่องสี่เหลี่ยมบนมีปีกปูนขนาดเล็ก ขายล่างโค้ง ส่วนท้ายทอยตัดเป็นรูปวงกลมเพื่อสวมมุ่นพระเกศา ปลายทั้งสองแหลม ขอบข้างทั้งหมดขลิบด้วยแถบทองเล็กๆ ส่วนบนคาดแผ่นทองเป็นแนวเล็ก ๓ แนว เส้นทองส่วนใหญ่ขรุขระขาดเป็นรูปขอบระหว่างส่วนหน้ากับส่วนบนศิราภรณ์ขาดเป็นแนวไปตลอด

คุณค่าที่เสนอให้เป็นโบราณวัตถุที่เป็นสมบัติชิ้นสำคัญของชาติ

เป็นโบราณวัตถุที่มีอยู่เพียงชิ้นเดียวในประเทศไทยโดดเด่นทางด้านศิลปะ ทำขึ้นจากวัสดุมีค่าที่สร้างสรรค์ด้วยภูมิปัญญาของช่างที่มีฝีมือและความชำนาญอย่างสูง พบหายากจึงกล่าวได้ว่าเป็นโบราณวัตถุที่มีคุณค่าทางวิชาการด้านโบราณคดี ประวัติศาสตร์และประวัติศาสตร์ศิลปะ

วัดราชบูรณะ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา
สมเด็จพระบรมราชาธิราชที่ ๒ (เจ้าสามพระยา)
โปรดฯ ให้สถาปนาขึ้นในพุทธศักราช ๑๙๖๗

ลำดับที่ ๕๕

พระคชาธาร

เลขทะเบียนวัตถุ ๒๑๒๙/๒๕๔๓, ๒๑๓๐/๒๕๔๓ เลขเดิม บ. ๙๖ และ บ. ๒๙

แบบศิลปะ/สมัย	อยุธยาตอนต้น พุทธศักราช ๑๙๖๗		
วัสดุ (ชนิด)	ทองคำประดับอัญมณี		
ขนาด	ส่วนหัวสูง	๙.๕	เซนติเมตร
	ส่วนลำตัวสูง	๑๒.๓	เซนติเมตร
	กว้าง	๕	เซนติเมตร
	ยาว	๑๖.๕	เซนติเมตร
	น้ำหนักรวม	๔๖๐	กรัม

ประวัติความเป็นมา พบในกรุพระปรางค์วัดราชบูรณะ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา เมื่อพุทธศักราช ๒๕๐๐ ซึ่งเป็นวัดที่สมเด็จพระบรมราชาธิราชที่ ๒ (เจ้าสามพระยา) ทรงสร้างราวพุทธศักราช ๑๙๖๗ เพื่ออุทิศพระราชกุศลถวายแด่พระเชษฐา คือ เจ้าอ้ายพระยาและเจ้ายี่พระยา ซึ่งสิ้นพระชนม์จากการกระทำยุทธหัตถี ณ สะพานป่าถ่าน

สถานที่จัดแสดง พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ เจ้าสามพระยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ลักษณะและสภาพของโบราณวัตถุ

พระคชาธาร หรือช้างทรงเครื่อง นั้หมอบ งวงงูใบปรีอประดับพลอย บนหลังผูกสัปคับ ประดับลวดลายอย่างประณีตด้วยกระจกสีขาว สีเขียว พื้นสัปคับมีลวดลายประจำยามในช่องสี่เหลี่ยมผืนผ้าล้อมรอบกรอบลายละเอียด สายรัดประโคนตกแต่งเป็นลายกลีบบัว ประดับกระจกสีเขียว สีชมพู ตรงกลางเป็นลายกลีบบัว ส่วนล่างเป็นลายรักร้อย ประดับกระจกสีฟ้า ส่วนบนมีลายขด บริเวณหน้าอกเป็นแผ่นรูปสามเหลี่ยมตกแต่งเป็นลายประจำยามประดับลายก้านต่อดอกและตกแต่งด้วยแก้วสีฟ้า ข้อเท้าด้านหน้าทั้งสองข้างประดับด้วยแก้วสีฟ้าเป็นลายดอกไม้ ส่วนหางประดับแก้วสี ขอบฐานเป็นลายกลีบบัวประดับแก้วสีฟ้า ขำรุ่ดบางส่วนหลุดหาย ช้างทรงเครื่องนี้ถอดส่วนหัวแยกออกได้จากส่วนตัว

หัวช้างยกงวงขึ้นงูใบไม้ตกแต่งเป็นลายไปรงรูปเปลว ลายก้านต่อดอก ประดับแก้วสีเขียว สีขาว มุมตรงเกสรและตาประดับพลอยสีขาว งาทั้งสองกิ่งไม่มี เหลือเพียงส่วนโคนงวงประดับแก้วสี บนศีรษะประดับผ้าปกกระพองรูปคล้ายมงกุฎ ลายประดับแก้วสีเขียว สีขาว ๒ แถว บนกระพองประดับลายดอกจันทน์ขี้เหล็ก

คุณค่าที่เสนอให้เป็นโบราณวัตถุที่เป็นสมบัติขึ้นสำคัญของชาติ

เป็นโบราณวัตถุที่มีอยู่เพียงชิ้นเดียวในประเทศ มีคุณค่าโดดเด่นทางด้านศิลปะ พานิชจากวัสดุมีค่าด้วยภูมิปัญญาชั้นสูง และมีคุณค่าทางวิชาการด้านโบราณคดี ประวัติศาสตร์และประวัติศาสตร์ศิลปะ

โบราณวัตถุนี้ ปรากฏในประกาศกระทรวงศึกษาธิการเป็นโบราณวัตถุที่ควบคุมการทำเทียม ตามประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง โบราณวัตถุหรือศิลปวัตถุที่ควบคุมการทำเทียม ลงวันที่ ๒๔ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๔๑ และประกาศในราชกิจจานุเบกษา ฉบับประกาศทั่วไป เล่ม ๑๑๕ ตอนที่ ๖๕ ง ลงวันที่ ๑๓ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๔๑

วัดราชบูรณะ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ลำดับที่ ๕๖

ภาชนะรูปหงส์

เลขทะเบียนวัตถุ ๗๙๐/๒๕๔๓, ๗๙๑/๒๕๔๓ เลขเดิม ข. ๑๐ และ ข. ๑๗

แบบศิลปะ/สมัย อยู่ยาดอนตัน พุทธศักราช ๑๙๖๗

วัสดุ (ชนิด) ทองคำ

ขนาด	ส่วนหัวกว้าง	๑.๗ เซนติเมตร
	ส่วนตัวสูง	๔.๕ เซนติเมตร
	กว้าง	๕ เซนติเมตร
	ยาว	๖ เซนติเมตร

ประวัติความเป็นมา พบในกรุพระปรางค์วัดราชบูรณะ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา เมื่อพุทธศักราช ๒๕๐๐ ซึ่งเป็นวัดที่สมเด็จพระบรมราชาธิราชที่ ๒ (เจ้าสามพระยา) ทรงสร้างราวพุทธศักราช ๑๙๖๗ เพื่ออุทิศพระราชกุศลถวายแด่พระเชษฐา คือ เจ้าอ้ายพระยาและเจ้ายี่พระยา ซึ่งสิ้นพระชนม์จากการกระทำยุทธหัตถี ณ สะพานป่าถ่าน

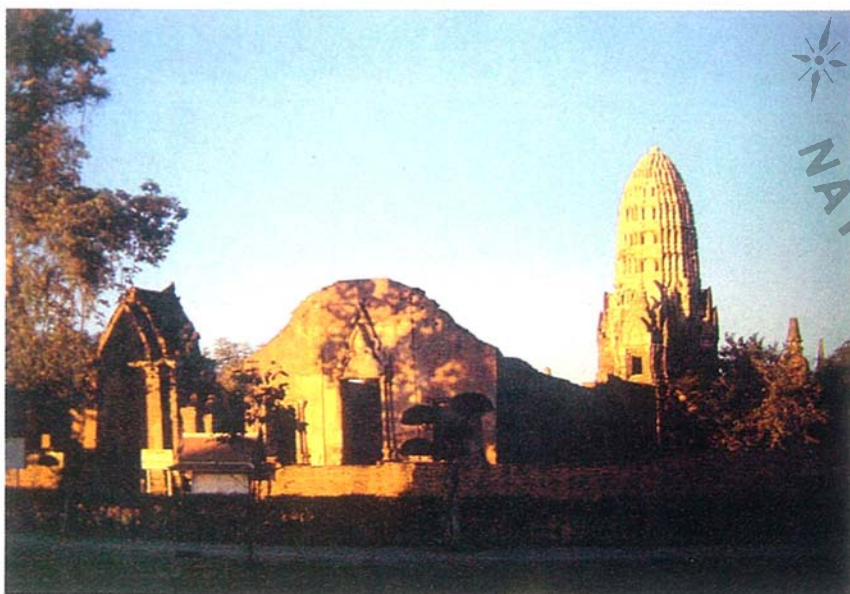
สถานที่จัดแสดง พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ เจ้าสามพระยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ลักษณะและสภาพของโบราณวัตถุ

หงส์ทองคำ ลักษณะคล้ายห่าน ซึ่งเป็นรูปหงส์แบบโบราณ ยืนบนฐานรูปสี่เหลี่ยม ส่วนหลังทำเป็นช่องสำหรับใส่ของ ส่วนหัวของหงส์และลำคอ ถอดออกจากตัวหงส์ได้ ส่วนหางบนหัวหงส์ ประติษฐานเป็นลายกระหนกก้านขด ช่องปากกลวง

คุณค่าที่เสนอให้เป็นโบราณวัตถุที่เป็นสมบัติขึ้นสำคัญของชาติ

เป็นโบราณวัตถุที่มีอยู่เพียงชิ้นเดียวในประเทศจึงหาได้ยาก มีความโดดเด่นทางด้านศิลปะ ทำขึ้นจากวัสดุมีค่า กล่าวได้ว่ามีคุณค่าทางวิชาการด้านโบราณคดี ประวัติศาสตร์และประวัติศาสตร์ศิลปะ

วัดราชบูรณะ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ลำดับที่ ๕๗

พระแสงขรรค์พร้อมฝัก

เลขทะเบียนวัตถุ ๒๐๐๐/๒๕๕๓ เลขเดิม ๔๖๓/๒๕๒๓

แบบศิลปะ/สมัย	อยุธยา พุทธศักราช ๑๙๖๗
วัสดุ (ชนิด)	ทองคำ ประดับอัญมณี
ขนาด	กว้าง ๖.๕ เซนติเมตร ยาวพร้อมฝัก ๑๑๕ เซนติเมตร น้ำหนักรวม ๒,๒๘๐ กรัม

ประวัติความเป็นมา พบในกรุพระปรางค์วัดราชบูรณะ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา เมื่อพุทธศักราช ๒๕๐๐ ซึ่งเป็นวัดที่สมเด็จพระบรมราชาธิราชที่ ๒ (เจ้าสามพระยา) ทรงสร้างราวพุทธศักราช ๑๙๖๗ เพื่ออุทิศพระราชกุศลถวายแด่พระเชษฐา คือ เจ้าอ้ายพระยาและเจ้ายี่พระยา ซึ่งสิ้นพระชนม์จากการกระทำยุทธหัตถี ณ สะพานป่าถ่าน

สถานที่จัดแสดง พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ เจ้าสามพระยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ลักษณะและสภาพของโบราณวัตถุ

พระแสงขรรค์พร้อมฝัก ฝักประดับลวดลายประจายาม ตรงโคนฝักบากเป็น ๒ แฉก เหนือลายประจายามขึ้นไปจนถึงปลายฝัก ตกแต่งเป็นลายดอกไม้ต่อกันไปสองข้าง ลายตรงกลางเป็นสี่เหลี่ยมขนมเปียกปูนต่อกันเป็นแถว ขอบบนและล่างของฝักเป็นลายกระหนก ปลายสุดของฝักเป็นหัวเม็ดหรือดอกบัวประดับพลอยสีเขียว เหลือง ขาว เหมือนกันทั้ง ๒ ข้าง ด้ามพระแสงขรรค์ทรงแปดเหลี่ยมประดับด้วยแผ่นแก้วลึกลับขอบทองคาดตามเหลี่ยม ตรงสันด้ามเป็นหัวเม็ดรูปหกเหลี่ยม ประดับพลอยรูปไข่ รูปเหลี่ยม รูปกลม และรูปสามเหลี่ยมยอดบนสุดพลอยหายไป ส่วนด้านล่างของหัวเม็ดชั้นแรกประดับพลอยรูปกลม ชั้นสองประดับพลอยรูปสามเหลี่ยม ชั้นสามประดับพลอยรูปไข่ ส่วนด้ามจับส่วนบนติดกับหัวเม็ดและส่วนล่างประดับพลอยสีด้านละห้าแถว แต่ละแถวประดับด้วยพลอยสีรูปทรงต่างกันคือ แถวที่หนึ่ง รูปไข่ แถวที่สอง รูปเหลี่ยม แถวที่สาม รูปสี่เหลี่ยม แถวที่สี่ รูปกลม และแถวที่ห้า รูปสามเหลี่ยม

คุณค่าที่เสนอให้เป็นโบราณวัตถุที่เป็นสมบัติชิ้นสำคัญของชาติ

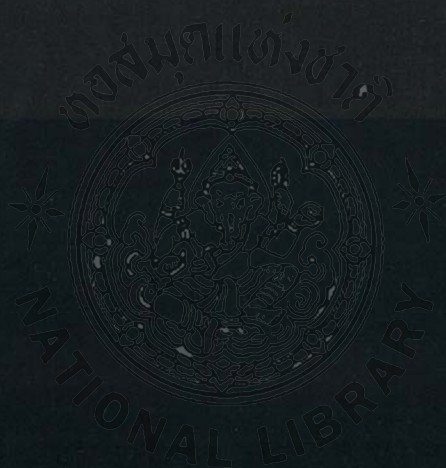
เป็นโบราณวัตถุที่มีอยู่เพียงชิ้นเดียวในประเทศ มีคุณค่าโดดเด่นทางด้านศิลปะและทำขึ้นจากวัสดุมีค่าหาได้ยาก กล่าวได้ว่ามีคุณค่าทางวิชาการด้านโบราณคดี ประวัติศาสตร์และประวัติศาสตร์ศิลปะ

โบราณวัตถุนี้ ปรากฏในประกาศกระทรวงศึกษาธิการเป็นโบราณวัตถุที่ควบคุมการทำเทียม ตามประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง โบราณวัตถุหรือศิลปวัตถุที่ควบคุมการทำเทียม ลงวันที่ ๒๔ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๔๑ และประกาศในราชกิจจานุเบกษา ฉบับประกาศทั่วไป เล่ม ๑๑๕ ตอนที่ ๖๕ ง ลงวันที่ ๑๓ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๔๑

พระปรางค์ วัดราชบูรณะ
จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ลำดับที่ ๕๘

บานประตูไม้จำหลัก

เลขทะเบียนวัตถุ ๙๕/๒๕๔๓ เลขเดิม ๕

แบบศิลปะ/สมัย อยู่อยุธยา พุทธศตวรรษที่ ๒๐

วัสดุ (ชนิด) ไม้

ขนาด สูง ๑๙๓ เซนติเมตร

กว้าง ๑๑๕ เซนติเมตร

ประวัติความเป็นมา ได้จากขุมคูหาพระเจดีย์วัดพระศรีสรรเพชญ์ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

สถานที่จัดแสดง พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ เจ้าสามพระยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ลักษณะและสภาพของโบราณวัตถุ

บานประตูไม้จำหลัก รูปทวารบาลทรงพระขรรค์ ยืนอยู่ได้ฉัตร ซึ่งประดับด้วยท่อนพวงมาลัย บานประตูด้านขวาพระขรรค์หายไป มงกุฎหรือเทริดของทวารบาลมียอดเป็นทรงกรวยขนาดใหญ่ขนานด้วยยอดเล็กข้างละยอด คล้ายกับเทริดของพระพุทธรูปทรงเครื่องในรัชสมัยสมเด็จพระบรมไตรโลกนาถ (พุทธศักราช ๑๙๙๑ - ๒๐๓๑)

คุณค่าที่เสนอให้เป็นโบราณวัตถุที่เป็นสมบัติชิ้นสำคัญของชาติ

บานประตูไม้จำหลัก ลักษณะเช่นนี้มีอยู่เพียงชิ้นเดียวในประเทศ หาได้ยาก มีความโดดเด่นทางด้านศิลปะ การสลักไม้ กล่าวได้ว่ามีคุณค่าทางวิชาการด้านโบราณคดี ประวัติศาสตร์และประวัติศาสตร์ศิลปะ

ลำดับที่ ๕๔

ตู้พระธรรมลายรดน้ำ

เลขทะเบียนวัตถุ ๕๐๘/๒๕๔๓ เลขเดิม ๑

แบบศิลปะ/สมัย อยู่ธยา พุทธศตวรรษที่ ๒๐

วัสดุ (ชนิด) ไม้ลงรักปิดทอง

ขนาด สูง ๑๙๘ เซนติเมตร

กว้าง ๘๓ เซนติเมตร

ยาว ๒๒๕ เซนติเมตร

ประวัติความเป็นมา -

สถานที่จัดแสดง พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ เจ้าสามพระยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ลักษณะและสภาพของโบราณวัตถุ

ตู้พระธรรมหรือตู้พระไตรปิฎก ตกแต่งด้วยลายรดน้ำหรือลงรักปิดทอง เป็นภาพจักรวาลที่มีเขาพระสุเมรุเป็นสำคัญ ล้อมรอบด้วยเขาสัตบริภัณฑ์และนทีสี่พันตร ส่วนบนเป็นวิมานของเทวดา ด้านล่างเป็นภาพป่าหิมพานต์ มีสระอโนดาตและสัตว์หิมพานต์ กรอบตู้สลักลายไทยและลายประจำยามกนก ลงรักปิดทอง

คุณค่าที่เสนอให้เป็นโบราณวัตถุที่เป็นสมบัติชิ้นสำคัญของชาติ

ตู้พระธรรมโบราณ ซึ่งตามแบบลายที่ประดับอยู่เพียงชิ้นเดียวในประเทศ มีความโดดเด่นทางด้านศิลปะหาได้ยากทั้งมีคุณค่าทางวิชาการด้านโบราณคดี ประวัติศาสตร์และประวัติศาสตร์ศิลปะ

วัดพระศรีสรรเพชญ์
จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ลำดับที่ ๖๐

พระศิวนาฏราช

เลขทะเบียนวัตถุ ๘/๒๕๑๕

แบบศิลปะ/สมัย อยู่ธยา พุทธศตวรรษที่ ๒๒ - ๒๓

วัสดุ (ชนิด) สำริด

ขนาด สูง ๗๖ เซนติเมตร

กว้าง ๔๔ เซนติเมตร

ประวัติความเป็นมา พบที่เทวสถานโบสถ์พราหมณ์ อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช

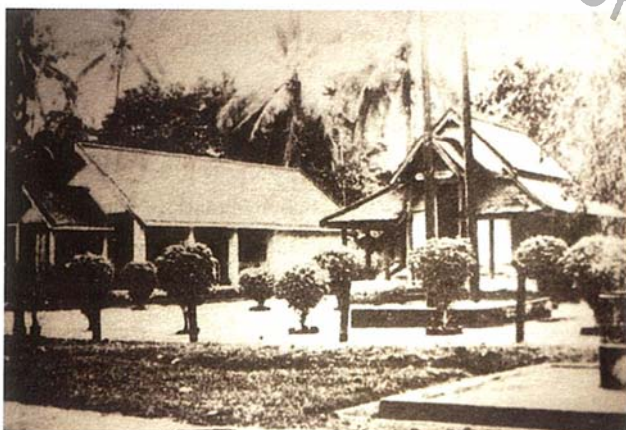
สถานที่จัดแสดง พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ นครศรีธรรมราช

ลักษณะและสภาพของโบราณวัตถุ

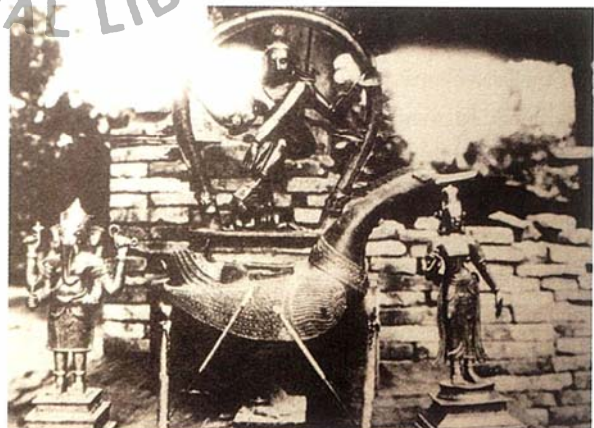
รูปพระศิวะกำลังร่ายรำบนแท่นสี่เหลี่ยมภายในวงโค้งของเปลวเพลิงที่พวยพุ่ง ทรงเหยียบอยู่บนลำตัวของอปสมารบุรุษ หรือคนแคระกูดแห่งความชั่วร้าย ชื่อ มุลยกะ ที่นอนคว่ำ มือกำงูเห่าอันหมายถึงความเขลา องค์พระศิวะเกล้าพระเกศาเป็นเกลียวสูงแบบขลุ่ยมุกฏ ประดับด้วยหางนกยูง ดอกไม้ อสรพิษหรืองูเห่า กปาละ (หัวกะโหลก) และพระจันทร์เสี้ยว พระกรณด้านขวาทรงกูดรูปมังกรสัญลักษณ์แห่งบุรุษเพศ พระกรณด้านซ้ายทรงกูดรูปจักรอันเป็นสัญลักษณ์แห่งสตรีเพศ ทรงสนับเพลาสั้น คาดบั้นพระองค์ด้วยภูษา ปล่อยชายพลีอยู่ด้านข้าง ทรงสวมกรองคอ กำไลข้อพระกรและสร้อยรอบข้อพระบาท

คุณค่าที่เสนอให้เป็นโบราณวัตถุที่เป็นสมบัติขึ้นสำคัญของชาติ

เป็นประติมากรรมรูปพระศิวะในศาสนาพราหมณ์ลัทธิไศวนิกายที่พบน้อยมาก ทั้งมีสภาพสมบูรณ์ จึงมีคุณค่าในด้านศิลปะเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะในศิลปะอยู่ธยาทางภาคใต้ กล่าวได้ว่า พระศิวะนาฏราชของคนี้มีคุณค่าทางวิชาการ ด้านโบราณคดี ประวัติศาสตร์ศิลปะ ประวัติศาสตร์และพัฒนาการของศาสนาพราหมณ์ในประเทศไทย

เทวสถานโบสถ์พราหมณ์
อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช ในสภาพเดิม

พระศิวะนาฏราช เมื่อครั้งประดิษฐานในโบสถ์พราหมณ์
อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช

ลำดับที่ ๖๑

ตู้พระธรรมลายรดน้ำ

เลขทะเบียนวัตถุ ๑๑๖

แบบศิลปะ/สมัย ยุทธยาตอนปลาย พุทธศตวรรษที่ ๒๔

วัสดุ (ชนิด) ไม้ลงรักปิดทอง

ขนาด	สูงพร้อมฐาน	๑๗๒ เซนติเมตร
	ด้านบนกว้าง	๑๐๔ เซนติเมตร
	ด้านล่างกว้าง	๑๓๐ เซนติเมตร
	ฐานสูง	๕๐ เซนติเมตร
	ด้านบนหนา	๖๖ เซนติเมตร
	ด้านล่างหนา	๗๑.๓ เซนติเมตร

ประวัติความเป็นมา ได้จากวัดนางนอง แขวงบางค้อ เขตบางขุนเทียน กรุงเทพมหานคร

สถานที่จัดแสดง พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ พระนคร

ลักษณะและสภาพของโบราณวัตถุ

ตู้พระไตรปิฎกขนาดใหญ่สร้างด้วยไม้ ประดับตกแต่งด้วยลายรดน้ำหรือลงรักปิดทอง เป็นภาพสัตว์หิมพานต์ ประกอบลายกระหนกและพันธุ์พฤกษา ขอบบนและขอบล่างประดับกระจกเงาเรียบ เชิงตู้สลักโปร่งเป็นรูปเท้าสิงห์ แปลงสลับลายกระจิง กล่าวได้ว่าเป็นงานประณีตศิลป์เนื่องในพุทธศาสนาที่เก่าแก่ และมีความงามแสดงฝีมือช่างชั้นครู แห่งวัดเชิงหวาย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา อันเป็นต้นแบบศิลปกรรมไทยสมัยรัตนโกสินทร์

คุณค่าที่เสนอให้เป็นโบราณวัตถุที่เป็นสมบัติชิ้นสำคัญของชาติ

เป็นโบราณวัตถุที่มีอยู่เพียงชิ้นเดียวในประเทศ มีคุณค่าโดดเด่นทางด้านศิลปะที่หาได้ยาก รวมทั้งมีคุณค่าทางวิชาการด้านประวัติศาสตร์ ประวัติศาสตร์ศิลปะและโบราณคดีสมัยประวัติศาสตร์

โบราณวัตถุนี้ ปรากฏในประกาศกระทรวงศึกษาธิการเป็นโบราณวัตถุที่ควบคุมการทำเทียม ตามประกาศ กระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง โบราณวัตถุหรือศิลปวัตถุที่ควบคุมการทำเทียม ลงวันที่ ๒๔ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๔๑ และประกาศในราชกิจจานุเบกษา ฉบับประกาศทั่วไป เล่ม ๑๑๕ ตอนที่ ๖๕ ง ลงวันที่ ๑๓ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๔๑

ลายรดน้ำบนผนังตู้พระธรรมฝีมือวัดเชิงหวาย

ลำดับที่ ๖๒

พระมหาพิชัยราชรถ

เลขทะเบียนวัตถุ ๙๘๐

แบบศิลปะ/สมัย

รัตนโกสินทร์ รัชสมัยพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก พุทธศักราช ๒๓๓๙

วัสดุ (ชนิด)

ไม้จำหลักลายปิดทองร่องชาดประดับกระจก

ขนาด

สูง ๑,๑๒๐ เซนติเมตร

ยาว ๑,๕๓๐ เซนติเมตร

ประวัติความเป็นมา

ใช้ทรงพระโกศพระบรมอัฐิสมเด็จพระปฐมบรมมหาชนก เมื่อเชิญออกพระราชทานเพลิง
ณ พระเมรุท้องสนามหลวง พุทธศักราช ๒๓๓๙

สถานที่จัดแสดง

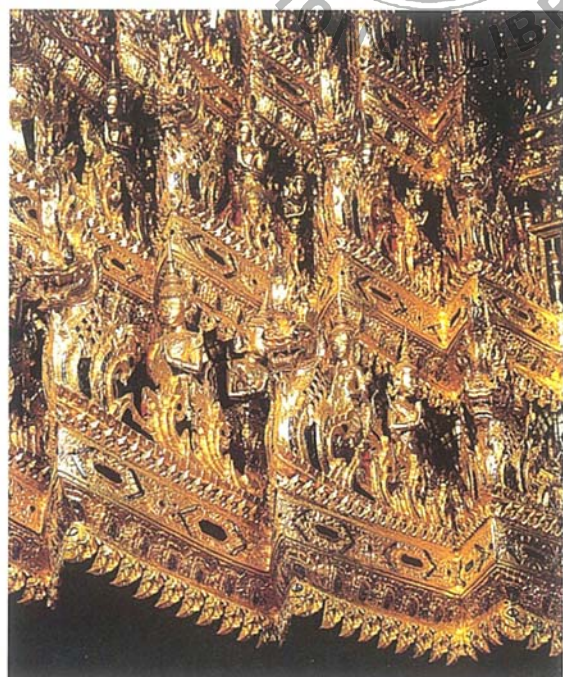
พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พระนคร

ลักษณะและสภาพของโบราณวัตถุ

ราชรถสร้างเป็นรูปบุษบกขนาดใหญ่ประดิษฐานอยู่บนฐานหรือเกรินที่ซ้อนกัน ๔ ชั้น ฐานแต่ละชั้นมีรูปเทพนม
ขนาดเล็กประดับอยู่โดยรอบ บุษบกพร้อมเกรินนี้ตั้งอยู่บนเกรินขนาดใหญ่ที่ตกแต่งเป็นรูปพญานาค ราชรถมีล้อใหญ่
ด้านข้าง ๔ ล้อ ด้านหน้าและด้านหลังมีคันทวยกให้เลี้ยวได้ ปกติใช้เจ้าพนักงานหรือทหารลาก ด้านหน้าประมาณ ๑๕๐ คน
ด้านหลังประมาณ ๖๐ คน กล่าวได้ว่าเป็นงานประณีตศิลป์ชั้นเยี่ยมของราชสำนักรัตนโกสินทร์ที่แสดงถึงฝีมือช่างชั้นสูง
และสะท้อนถึงวัฒนธรรมประเพณีไทยอย่างสูงส่ง ปัจจุบันยังใช้อยู่ในพระราชพิธี

คุณค่าที่เสนอให้เป็นโบราณวัตถุที่เป็นสมบัติชิ้นสำคัญของชาติ

เป็นโบราณวัตถุที่โดดเด่นทางด้านศิลปะมีอยู่เพียงชิ้นเดียวในประเทศ จึงหาได้ยากและทรงคุณค่าทางวิชาการ
ด้านประวัติศาสตร์และประวัติศาสตร์ศิลปะ

รายละเอียดส่วนตกแต่งของพระมหาพิชัยราชรถ

ลำดับที่ ๖๓

เวไชยยันตราขรต (เวไชยันตราขรต)

เลขทะเบียนวัตถุ ๙๗๘๔

แบบศิลปะ/สมัย รัตนโกสินทร์ รัชสมัยพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก พุทธศักราช ๒๓๔๒

วัสดุ (ชนิด) ไม้จำหลักลายปิดทองร่องชาดประดับกระจก

ขนาด สูง ๑,๑๗๐ เซนติเมตร

ยาว ๑,๗๕๐ เซนติเมตร

ประวัติความเป็นมา สร้างเพิ่มขึ้นในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก ใช้ทรงพระโกศสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ เจ้าฟ้ากรมพระศรีสudarักษ์ (ประมาณพุทธศักราช ๒๒๘๒ - ๒๓๔๒) คู่กับพระโกศสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ เจ้าฟ้ากรมพระยาเทพสุดาวดี (ประมาณพุทธศักราช ๒๒๗๒ - ๒๓๔๒) ซึ่งทรงพระมหาพิชัยราชรถออกพระเมรุท้องสนามหลวงคราวเดียวกันในพุทธศักราช ๒๓๔๒

สถานที่จัดแสดง พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พระนคร

ลักษณะและสภาพของโบราณวัตถุ

ราชรถสร้างเป็นรูปบุษบกขนาดใหญ่ประดิษฐานอยู่บนฐานหรือเกรินที่ซ้อนกัน ๔ ชั้น ฐานแต่ละชั้นมีรูปเทพนมขนาดเล็กประดับอยู่โดยรอบ บุษบกพร้อมเกรินนี้ตั้งอยู่บนเกรินขนาดใหญ่ที่ตกแต่งเป็นรูปพญานาค ราชรถมีล้อใหญ่ด้านข้าง ๔ ล้อ ด้านหน้าและด้านหลังมีคันทวยให้เลี้ยวได้ ปกติใช้เจ้าพนักงานหรือทหารลาก ด้านหน้าประมาณ ๑๕๐ คน ด้านหลังประมาณ ๖๐ คน กล่าวได้ว่าเป็นงานประณีตศิลป์ชั้นเยี่ยมของราชสำนักรัตนโกสินทร์ที่แสดงถึงฝีมือช่างชั้นสูงและสะท้อนถึงวัฒนธรรมประเพณีไทยอย่างสูงส่ง ปัจจุบันยังใช้ในพระราชพิธี

คุณค่าที่เสนอให้เป็นโบราณวัตถุที่เป็นสมบัติชิ้นสำคัญของชาติ

เป็นโบราณวัตถุที่โดดเด่นทางด้านศิลปะมีอยู่เพียงชิ้นเดียวในประเทศ จึงหาได้ยากและทรงคุณค่าทางวิชาการด้านประวัติศาสตร์และประวัติศาสตร์ศิลปะ

ภาพถ่ายทางอากาศบริเวณพระบรมมหาราชวัง
และวัดพระศรีรัตนศาสดาราม เมื่อราวพุทธศักราช ๒๔๘๔

ลำดับที่ ๖๔

บุษบกมณฑล

เลขทะเบียนวัตถุ -

แบบศิลปะ/สมัย รัตนโกสินทร์ พุทธศตวรรษที่ ๒๔

วัสดุ (ชนิด) ไม้ลงรักปิดทองประดับกระจก

ขนาด

สูง	๘๐๐	เซนติเมตร
กว้าง	๑๕๐	เซนติเมตร
ยาว	๔๓๗	เซนติเมตร

ประวัติความเป็นมา ประดิษฐานอยู่ในพระราชวังบวรสถานมงคลหรือวังหน้า ภายในพระที่นั่งอิศราวินิจฉัย สันนิษฐานว่าสร้างในคราวเดียวกับหมู่พระวิมาน เมื่อพุทธศักราช ๒๓๒๕

สถานที่จัดแสดง พระที่นั่งอิศราวินิจฉัย พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พระนคร

ลักษณะและสภาพของโบราณวัตถุ

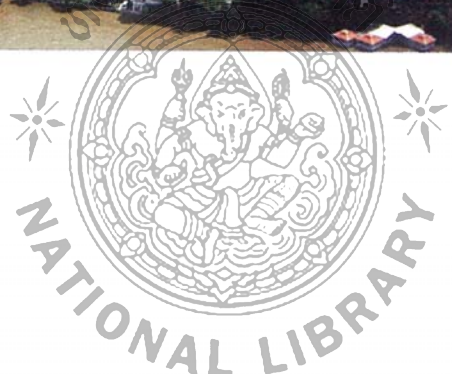
เป็นบุษบกไม้จำหลักขนาดใหญ่ ลงรักปิดทองประดับกระจก สำหรับเป็นที่ประทับเมื่อเสด็จออกทรงพิจารณาข้อราชการในกรมพระราชวังบวรสถานมงคล ประดิษฐานอยู่บนเกรินซ้อนกัน ๓ ชั้น รองรับด้วยฐานเท้าสิงห์ ฐานแต่ละชั้นประดับรูปเทพนม ครุฑพยอม ซึ่งสร้างขึ้นอย่างวิจิตร

คุณค่าที่เสนอให้เป็นโบราณวัตถุที่เป็นสมบัติขึ้นสำคัญของชาติ

เป็นโบราณวัตถุที่โดดเด่นทางด้านศิลปะมีเพียงชิ้นเดียวในประเทศ จึงหาได้ยาก ทั้งทรงคุณค่าทางวิชาการด้านประวัติศาสตร์และประวัติศาสตร์ศิลปะ

พระราชวังบวรสถานมงคลในอดีตและปัจจุบัน

ลำดับที่ ๖๕

บานประตูไม้จำหลัก

เลขทะเบียนวัตถุ ล. ๔๔๑๗

แบบศิลปะ/สมัย รัตนโกสินทร์ รัชสมัยพระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัย พุทธศตวรรษที่ ๒๔

วัสดุ (ชนิด) ไม้

ขนาด สูง ๕๐๐ เซนติเมตร

กว้างบานละ ๑๗๒ เซนติเมตร

กว้าง (รวม ๒ บาน) ๓๔๔ เซนติเมตร

ประวัติความเป็นมา เดิมเป็นประตูลูกหลวงวัดสุทัศนเทพวรารามราชวรมหาวิหาร ฝังพระหัตถ์พระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัย (รัชกาลที่ ๒) ต่อมาถูกเพลิงไหม้เสียหนึ่งบาน เมื่อวันที่ ๑๓ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๐๒

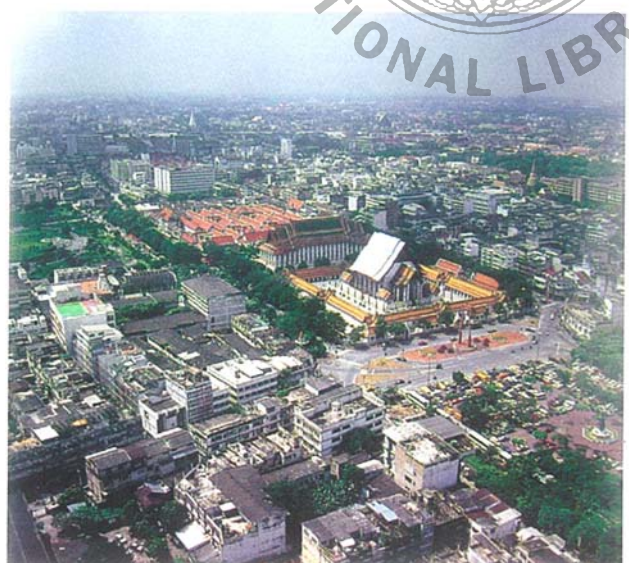
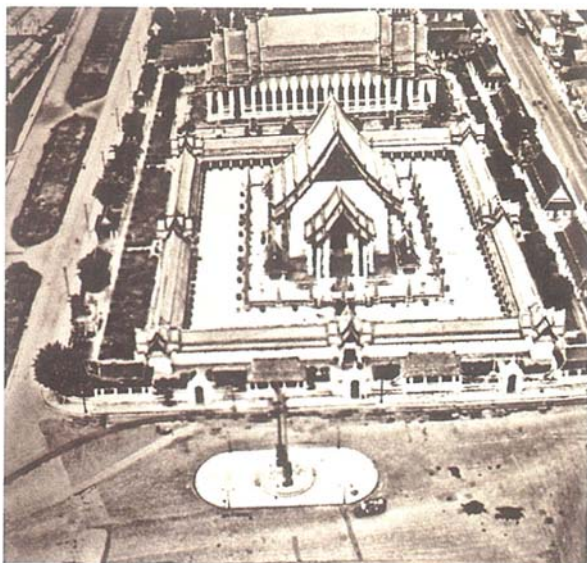
สถานที่จัดแสดง พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พระนคร

ลักษณะและสภาพของโบราณวัตถุ

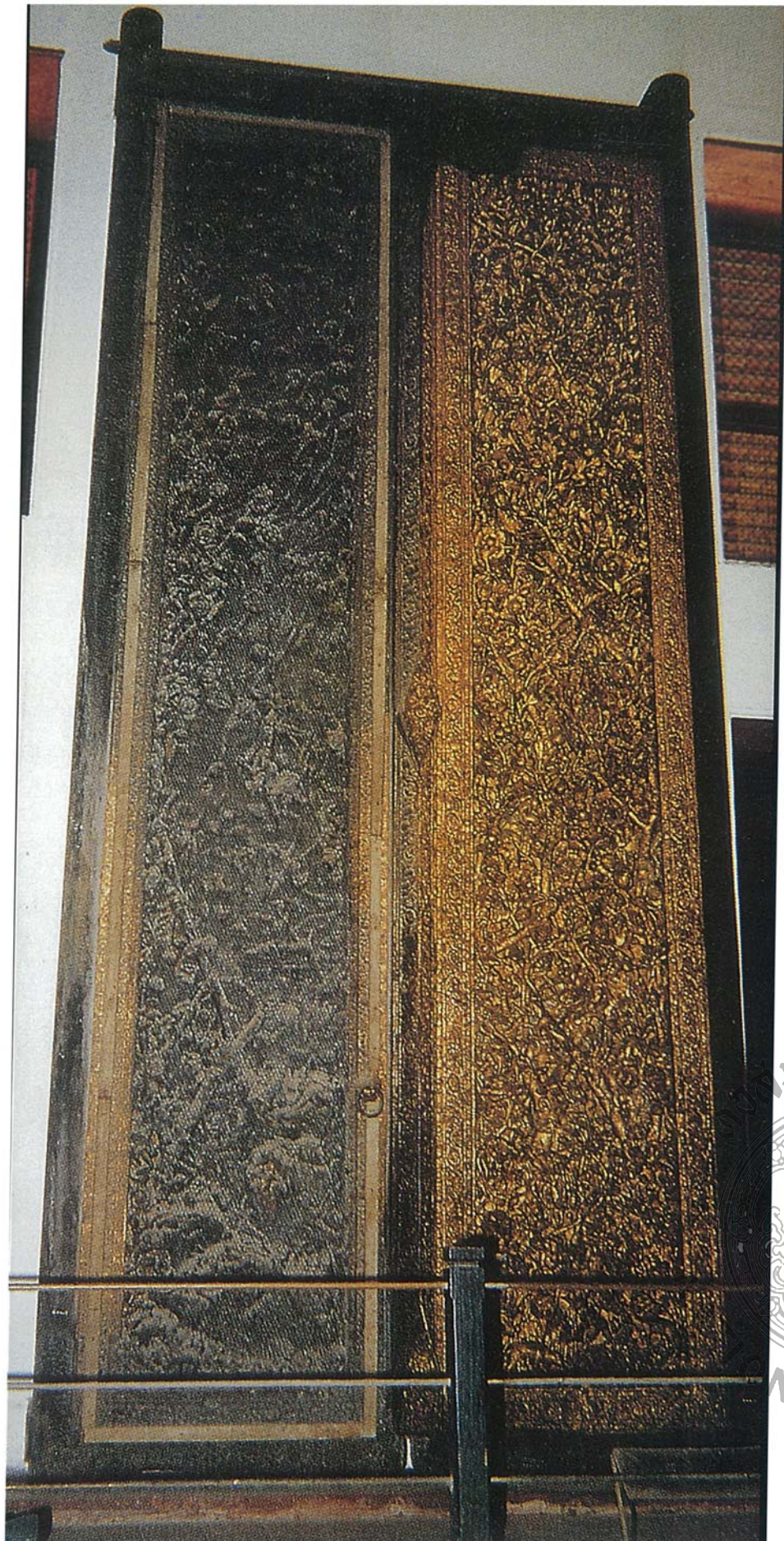
บานประตูลูกหลวงขนาดใหญ่ทำด้วยไม้สัก ประดับตกแต่งด้วยการสลักเป็นลายเครือเถาสลับซับซ้อนแบบ ๓ มิติ ประกอบด้วยรูปสัตว์ต่างๆ เช่น นก กระรอก อย่างสวยงามมีชีวิตชีวา กล่าวได้ว่าเป็นงานฝีมือพระหัตถ์พระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัยที่ประณีตงดงามยิ่ง ยากจะหาช่างสลักทำได้เสมอเหมือน ทั้งยังแสดงถึงภูมิปัญญาของไทยที่สูงส่ง

คุณค่าที่เสนอให้เป็นโบราณวัตถุที่เป็นสมบัติชิ้นสำคัญของชาติ

เป็นโบราณวัตถุที่โดดเด่นทางด้านศิลปะในเชิงช่างสลักไม้อย่างเลิศ ทรงคุณค่าทางวิชาการด้านประวัติศาสตร์ และประวัติศาสตร์ศิลปะ

วัดสุทัศนเทพวรารามราชวรมหาวิหาร กรุงเทพมหานคร ในอดีตและปัจจุบัน

ลำดับที่ ๖๖

ลับแลเขียนภาพเรื่องอิเหนา

เลขทะเบียนวัตถุ ฎ. ๕๖๖

แบบศิลปะ/สมัย รัตนโกสินทร์ พุทธศตวรรษที่ ๒๔

วัสดุ (ชนิด) ไม้ประดับลายก้ามแมลง หรือลงรักปิดทองเขียนสี

ขนาด	ลับแล	สูง	๑๔๓ เซนติเมตร
		ยาว	๒๖๘ เซนติเมตร
	ฐานรอง ๖ ขา	กว้าง	๕๓ เซนติเมตร
		ยาว	๒๙๘ เซนติเมตร

ประวัติความเป็นมา ซื้อมาจากพิพิธภัณฑ์ส่วนพระองค์ของหม่อมเจ้าปิยะกิตตินาถ สุประดิษฐ์ เมื่อวันที่ ๓๑ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔

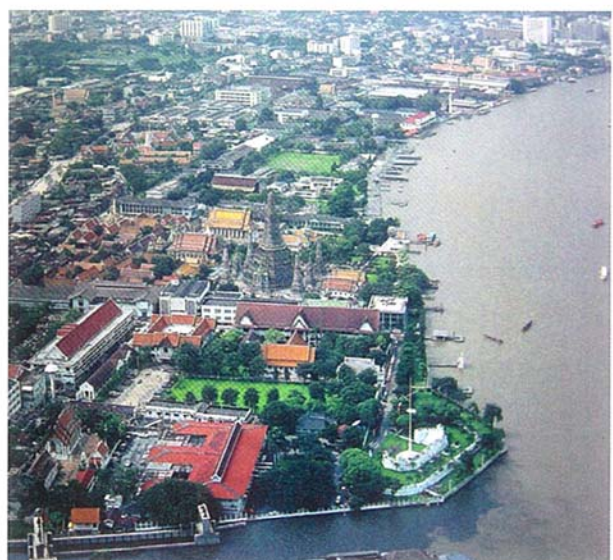
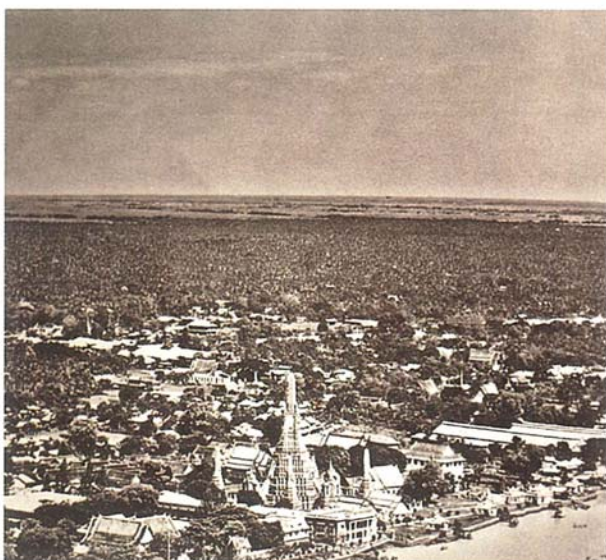
สถานที่จัดแสดง พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ พระนคร

ลักษณะและสภาพของโบราณวัตถุ

เป็นลับแลหรือฉากขนาดใหญ่ เขียนภาพเล่าเรื่องวรรณคดีสำคัญเรื่อง อิเหนา พระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัย (รัชกาลที่ ๒) (พุทธศักราช ๒๓๕๒ - ๒๓๖๗) โดยเขียนด้วยลายก้ามแมลงทั้งสองด้าน เป็นงานประณีตศิลป์จากราชสำนักรัตนโกสินทร์ที่สั่งการ ลับแลนี้ตั้งอยู่บนฐานไม้จำหลักลายพันธุ์พฤกษา ส่วนล่างของฐานมีขารอง ๖ ขา

คุณค่าที่เสนอให้เป็นโบราณวัตถุที่เป็นสมบัติชิ้นสำคัญของชาติ

เป็นโบราณวัตถุที่โดดเด่นด้วยงานช่างที่ทรงภูมิปัญญาอย่างสูง มีอยู่เพียงชิ้นเดียวในประเทศ จึงหาได้ยากทั้งมีคุณค่าทางวิชาการด้านประวัติศาสตร์และประวัติศาสตร์ศิลปะ

วัดอรุณราชวรารามราชวรมหาวิหาร กรุงเทพมหานคร ในอดีตและปัจจุบัน

ลำดับที่ ๖๗

พระที่นั่งราเชนทรยาน

เลขทะเบียนวัตถุ ง. ๒๓๕๓

แบบศิลปะ/สมัย	รัตนโกสินทร์ พุทธศตวรรษที่ ๒๕
วัสดุ (ชนิด)	ไม้จำหลักลงรักปิดทองประดับกระจก
ขนาด	สูง ๔๑๕ เซนติเมตร
	กว้าง ๑๐๓ เซนติเมตร
	ยาว ๑๙๑ เซนติเมตร

ประวัติความเป็นมา รับมาจากกระทรวงวัง สำหรับพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงในพระราชพิธีบรมราชาภิเษก

สถานที่จัดแสดง พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พระนคร

ลักษณะและสภาพของโบราณวัตถุ

เป็นพระราชยานแบบพระที่นั่งกงซึ่งมีส่วนบนของพระที่นั่งและหลังคาเป็นบุษบกยอดปราสาท รอบฐานของพระที่นั่งประดับด้วยรูปครุฑขุดนาครี ซึ่งอยู่เหนือฐานเท้าสิงห์ พระราชยานตั้งอยู่บนลำคาน สำหรับเจ้าพนักงานหาม แต่เดิมพระมหากษัตริย์ประทับเพื่อเสด็จพระราชดำเนินเลียบพระนครด้วยกระบวนพยุหยาตราทางสถลมารคในพระราชพิธีบรมราชาภิเษก กล่าวได้ว่าเป็นงานประณีตศิลป์ของราชสำนักรัตนโกสินทร์ที่งดงามและเก่าแก่

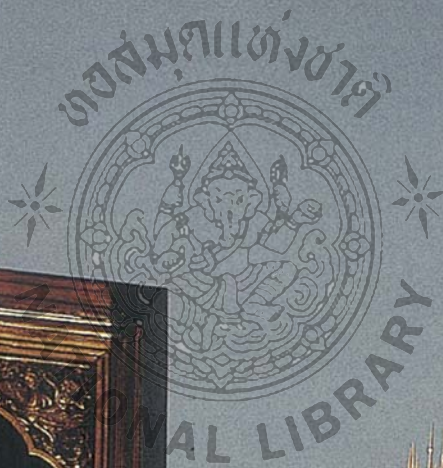
คุณค่าที่เสนอให้เป็นโบราณวัตถุที่เป็นสมบัติชิ้นสำคัญของชาติ

เป็นโบราณวัตถุที่มีคุณค่าโดดเด่นทางศิลปะเพียงชิ้นเดียวในประเทศ จึงหาได้ยาก แสดงถึงฝีมือช่างชั้นสูง และทรงคุณค่าทางวิชาการด้านประวัติศาสตร์และประวัติศาสตร์ศิลปะ

พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ประทับพระที่นั่งราเชนทรยาน เพื่อเสด็จพระราชดำเนินไปนมัสการพระพุทธมหามณีรัตนปฏิมากร เมื่อเสร็จในพระราชพิธีบรมราชาภิเษก

11

ลำดับที่ ๖๘

ลัทธิภาพพระพุทธเจ้าและพระอัครสาวก

เลขทะเบียนวัตถุ ๓๗๔๑

แบบศิลปะ/สมัย รัตนโกสินทร์ตอนต้น พุทธศตวรรษที่ ๒๕

วัสดุ (ชนิด) ไม้ประดับมุก

ขนาด สูง ๖๔ เซนติเมตร
กว้าง ๔๕ เซนติเมตร

ประวัติความเป็นมา พระครูพิศาลนวาทธรรมกถึก วัดประยูรวงศาวาส กรุงเทพมหานคร มอบให้

สถานที่จัดแสดง พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ พระนคร

ลักษณะและสภาพของโบราณวัตถุ

ลัทธิหรือจากไม้ทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้า ประกอบด้วย ขาตั้งเป็นกรอบ ตัวลัทธิประดับมุกเป็นภาพพระพุทธเจ้า ยืนบนดอกบัวภายในช่อเรือนแก้ว พระหัตถ์ขวาแสดงปางประทานอภัย สองข้างด้านซ้ายและขวา ยืนขนานด้วย พระอัครสาวก พระโมคคัลลานะ และพระสารีบุตร ยืนประคองอัญชลีภายในช่อเรือนแก้ว ล้อมรอบด้วยลายเทพนม ทามกลางหมู่เมฆ กล่าวได้ว่าเป็นงานประณีตศิลป์ชิ้นเอก ด้วยการคัดสรรชิ้นมุกที่มีขนาดและเหลื่อมสีมาประกอบภาพ ได้อย่างเหมาะสมสวยงามยิ่ง

คุณค่าที่เสนอให้เป็นโบราณวัตถุที่เป็นสมบัติชิ้นสำคัญของชาติ

เป็นโบราณวัตถุที่โดดเด่นทางด้านศิลปะอันแสดงถึงฝีมือช่างชั้นสูง วัสดุสร้างชิ้นด้วยการประดับมุกซึ่งเป็นวัสดุ สูงค่ามีเพียงชิ้นเดียวในประเทศไทย จึงเป็นของหายาก ทั้งทรงคุณค่าทางวิชาการด้านประวัติศาสตร์และประวัติศาสตร์ ศิลปะ

วัดประยูรวงศาวาสวรวิหาร กรุงเทพมหานคร ในอดีตและปัจจุบัน

ลำดับที่ ๖๙

พนักกันยาเรือพระที่นั่ง

เลขทะเบียนวัตถุ ๔๘๒/๒๕๑๖

แบบศิลปะ/สมัย รัตนโกสินทร์ รัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว พุทธศตวรรษที่ ๒๕

วัสดุ (ชนิด) เงินถมทอง

ขนาด	พนักหลัง	กว้าง	๑๑๗ เซนติเมตร
		ยาว	๑๖๘ เซนติเมตร
	พนักข้าง	กว้าง	๓๐ เซนติเมตร
		ยาว	๑๙๘ เซนติเมตร

ประวัติความเป็นมา กองทัพเรือส่งมอบให้พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พระนคร เก็บรักษา เมื่อพุทธศักราช ๒๕๐๑ ต่อมานำไปจัดแสดง ณ พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ นครศรีธรรมราช

สถานที่จัดแสดง พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ นครศรีธรรมราช

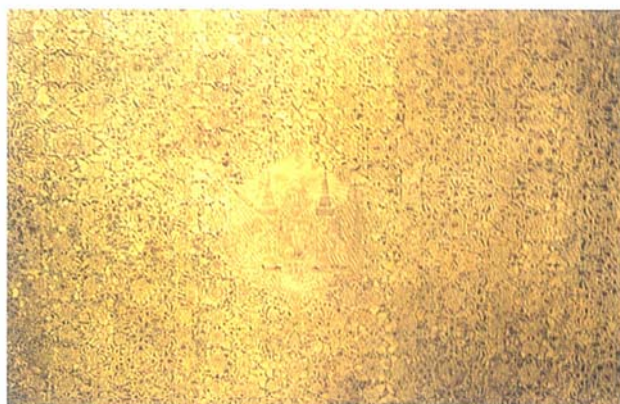
ลักษณะและสภาพของโบราณวัตถุ

พนักกันยาเรือพระที่นั่งทำด้วยแผ่นเงินขนาดใหญ่ตกแต่งด้วยการถมทองอย่างสวยงาม ประกอบด้วย พนักหลัง ๑ พนัก และพนักข้าง ๒ พนัก แต่ละพนักตกแต่งลวดลายทั้งด้านหน้าและด้านหลัง

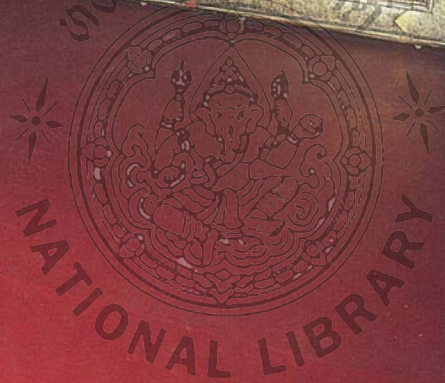
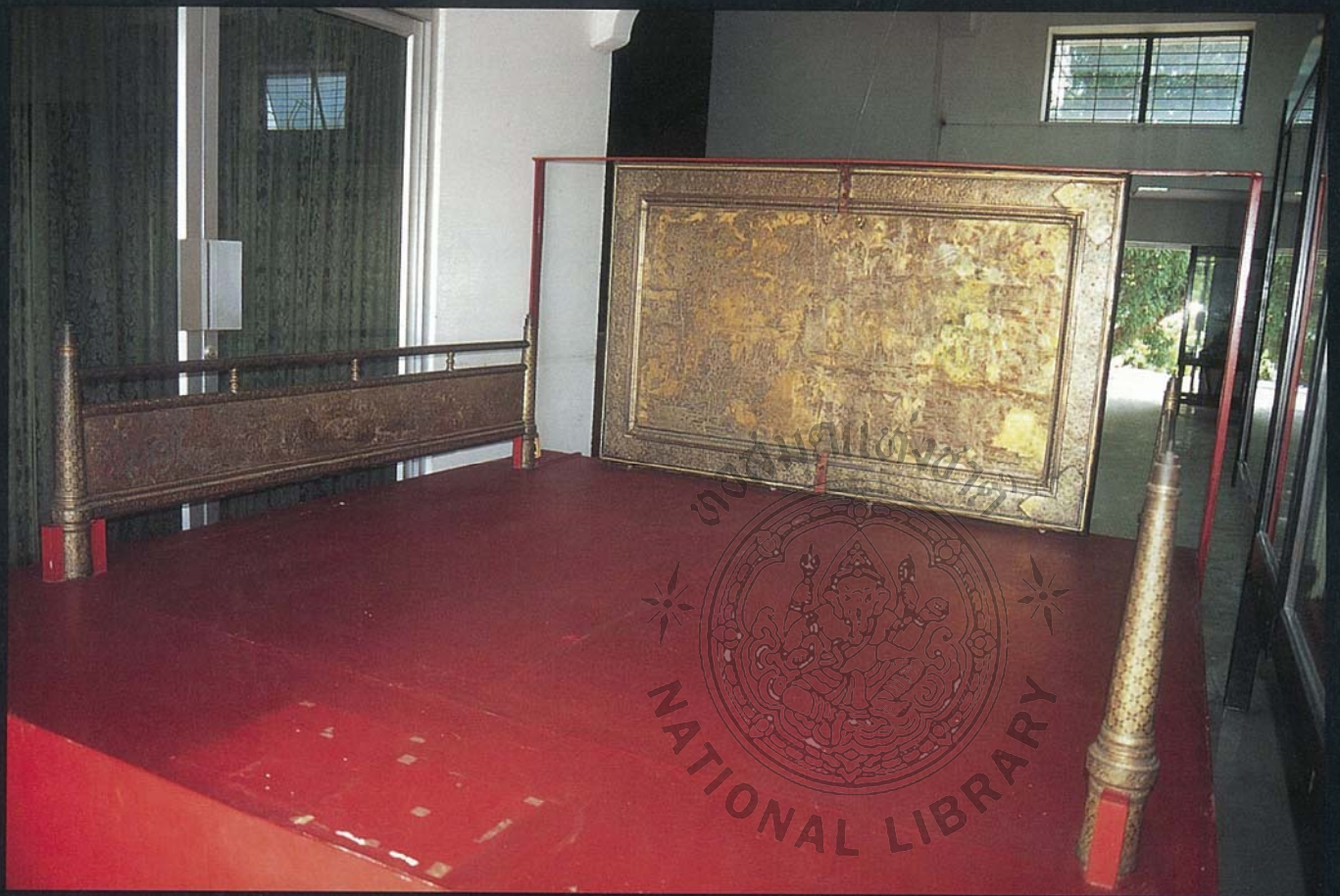
พนักหลัง ด้านหน้าตกแต่งด้วยลายโขลงช้างในป่า ด้านหลังตรงกลางตกแต่งด้วยลายพระราชลัญจกร ตราแผ่นดินล้อมรอบด้วยลายดอกพุดตาน ส่วนพนักข้างตกแต่งด้วยลายช้างเช่นเดียวกับพนักหลัง

คุณค่าที่เสนอให้เป็นโบราณวัตถุที่เป็นสมบัติชิ้นสำคัญของชาติ

เป็นพนักกันยาเรือถมทองขนาดใหญ่ที่หาได้ยาก มีอยู่เพียงชิ้นเดียว การตกแต่งด้วยภาพลายพระราชลัญจกร ตราแผ่นดินเป็นศิลปกรรมสมัยรัตนโกสินทร์ รัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวที่มีคุณค่ายิ่ง สะท้อนให้เห็นถึงภูมิปัญญาของช่างไทยเมืองนครศรีธรรมราชที่มีฝีมือสูงยิ่ง ถือเป็นงานศิลปกรรมชิ้นเยี่ยมในงานช่างสิบหมู่ของไทย พนักกันยาเรือนี้จึงทรงคุณค่าทางวิชาการด้านประวัติศาสตร์และประวัติศาสตร์ศิลปะ

รายละเอียดลวดลายพนักกันยาเรือพระที่นั่ง

บรรณานุกรม

กรมศิลปากร. ราชสกุลวงศ์ (พิมพ์ครั้งที่ ๘) (พระนคร : โรงพิมพ์พระจันทร์, ๒๕๑๒)

_____. สารพันมรดกไทย (กรุงเทพมหานคร : บริษัท รุ่งศิลป์การพิมพ์ (๑๙๗๗) จำกัด, ๒๕๓๖)

_____. พัฒนาการอารยธรรมไทย (กรุงเทพมหานคร : บริษัท รุ่งศิลป์การพิมพ์ (๑๙๗๗) จำกัด, ๒๕๓๖)

_____. พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัวกับการพิพิธภัณฑไทย (กรุงเทพมหานคร : บริษัท รุ่งศิลป์การพิมพ์ (๑๙๗๗) จำกัด, ๒๕๓๖)

_____. พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ พินาย แหล่งรวมมรดกวัฒนธรรมอีสาน (กรุงเทพมหานคร : บริษัท อมรินทร์-พรินต์ติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน), ๒๕๓๖)

_____. เครื่องประกอบพระราชอิสริยยศ ราชยาน ราชรถ และพระเมรุมาศ งานพระราชพิธีถวายพระเพลิงพระบรมศพสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี วันที่ ๑๐ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๓๙ (กรุงเทพมหานคร : บริษัท อมรินทร์พรินต์ติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน), ๒๕๓๙)

_____. พระบรมสารีริกธาตุ (กรุงเทพมหานคร : บริษัท อมรินทร์พรินต์ติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน), ๒๕๓๙)

_____. พระมหากษัตริย์ไทยกับการพิพิธภัณฑ (กรุงเทพมหานคร : บริษัท กราฟิฟอว์เมท (ประเทศไทย) จำกัด, ๒๕๔๑)

_____. พระราชบัญญัติโบราณสถาน โบราณวัตถุ ศิลปวัตถุและพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๔ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติโบราณสถาน โบราณวัตถุ ศิลปวัตถุ และพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕ พร้อมด้วยระเบียบ ประกาศ และคำสั่งที่เกี่ยวข้อง (กรุงเทพมหานคร : บริษัท ศรีเมืองการพิมพ์ จำกัด, ๒๕๔๑)

_____. พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ หริภุญไชย จังหวัดลำพูน (กรุงเทพมหานคร : บริษัท คัมปาย อิมเมจจิ่ง จำกัด, ๒๕๔๒)

ข้อมูลทะเบียนบัญชีรายการโบราณวัตถุ : -

๑. พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ พระนคร	กรุงเทพมหานคร
๒. พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ เจ้าสามพระยา	จังหวัดพระนครศรีอยุธยา
๓. พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ พระปฐมเจดีย์	จังหวัดนครปฐม
๔. พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ ราชบุรี	จังหวัดราชบุรี
๕. พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ อุททอง	จังหวัดสุพรรณบุรี
๖. พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ สุพรรณบุรี	จังหวัดสุพรรณบุรี
๗. พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ สมเด็จพระนารายณ์	จังหวัดลพบุรี
๘. พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ ปราจีนบุรี	จังหวัดปราจีนบุรี
๙. พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ รามคำแหง	จังหวัดสุโขทัย
๑๐. พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ เชียงใหม่	จังหวัดเชียงใหม่
๑๑. พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ หริภุญไชย	จังหวัดลำพูน
๑๒. พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ น่าน	จังหวัดน่าน
๑๓. พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ พินาย	จังหวัดนครราชสีมา
๑๔. พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ สุรินทร์	จังหวัดสุรินทร์
๑๕. พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ ขอนแก่น	จังหวัดขอนแก่น
๑๖. พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ บ้านเชียง	จังหวัดอุดรธานี

๑๗. พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ นครศรีธรรมราช
๑๘. พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ ไซยา
๑๙. พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ ถลาง

จังหวัดนครศรีธรรมราช
จังหวัดสุราษฎร์ธานี
จังหวัดภูเก็ต

NATIONAL LIBRARY